

NOUMENOIR

©2016 Flavius Ardelean
©2016 Editura Herg Benet

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă:
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, FLAVIUS
////

Tipărit în România

NOUMENOIR

de Flavius Ardelean

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2016

FLAVIUS ARDELEAN este scriitor, traducător și manager cultural specializat în industria de carte. S-a născut la Brașov în noiembrie 1985 și a absolvit liceul german Johannes Honterus. A studiat relații internaționale și studii europene (BA, Cluj-Napoca), management artistic și studii culturale (MA, Ludwigsburg) și management editorial (MA, Oxford) și a lucrat pentru câteva edituri și librării online din România. A debutat editorial în revista Familia în 2006, iar în volum șase ani mai târziu cu romanul *Îmblânzitorul apelor* la Casa de Pariuri Literare. Este autorul volumelor de povestiri *Acluofobia. Zece povestiri macabre și Bizaroproze* și al romanelor *Scârba sfântului cu sfoară roșie* și *Miasma. Tratat de rezistența materialelor*, toate apărute la editura Herg Benet.

„Ah!“ (Marcel Proust, *Swann, În căutarea timpului pierdut*)

„Oh!“ (George Eliot, *Middlemarch*)

„O!“ (Miguel de Cervantes, *Don Quijote de la Mancha*)

„Ay!“ (William Shakespeare, *Hamlet*)

cazul fostului scriitor Radu Lenea, pe care îl găsim la una dintre mesele scufundate-n umbre și fum dintr-un colț (oarecare) al cafenelei *Insomnia*, aflată la ultimul etaj al hotelului *A nus Dei*, sorbind un whiskey dintr-un pahar și sugând dintr-un rest de țigară abia ivită printre degetele sale îngălbenite ce-i tremură din lipsă de somn. Radu Lenea n-a mai dormit de câteva săptămâni, de când auzul i s-a ascuțit peste noapte și văzul i s-a tulburat la fel de repede. Acum își aprinde o nouă țigară și pufăie, dar dincolo de fum nu se poate ascunde. Se uită în jur: câteva zeci de mese împrăștiate prin cafenea în jurul ringului de dans, unde un cuplu bătrân (mereu același) dansează lent pe o muzică închipuită, prin separee colcăind de scriitori secerăți de umbre și lumini, jumătăți de fețe, jumătăți de piepturi, jumătăți de gânduri date la schimb pe deasupra jumătăților de șaturi. Printre mese, chelneri cu chelii duc pe creșetele lor luminile veiozelor dintr-un capăt în celălalt al cafenelei; femei amnezice înjumătățindu-și vârstele cu fiecare oră care trece șed pe genunchii foștilor scriitori umflați

ca niște cadavre uitate pe sub bușteni scufundați pe fundul unui râu (vechi și foste glorii), dar și pe cei ai celor uscați (ei sunt eternii înfometăți, cei ce se sprijină-n literatură ca-n bastoanele de gumă). Fumul e cel ce-i leagă pe toți, o ceață prinsă-n cavourile alveolelor, Insomnia însăși un plămân greoi al hotelului A nus Dei, traheele vâjâind în paletele ventilatoarelor din pereți, punctând pe alocuri imensul tavan de sticlă, veiozele reflectându-se în falsul firmament, dincolo de care noaptea eternă stăpânește lumea celor care încă mai scriu și a celor care încă mai judecă. E mereu noapte în lumea lor. Ploaia răpăie pe sticla de deasupra capetelor și Radu Lenea aproape că s-ar putea simți într-o arcă alături de tovarășe lighioane, dacă ar mai putea simți câte ceva. Dar nu, nu simte prea multe, somnul i-a părăsit creștetul și i-a coborât în ultimele zile în brațe, în picioare, amânându-i orice mișcare, întârziindu-i viața cu fiecare clipă, mereu cu o secundă-n urmă, pentru că-n literatură ești mereu cu un pas în urmă, își spune Radu Lenea, mereu pierzător, își zice și face semn către unul dintre chelneri. Băiatul se apropie de masă și îi toarnă în pahar dintr-o sticlă ca de chihlimbar. Fostul scriitor scoate o bancnotă și taie fumul cu ea. Dincolo de pâclă bancnota dispare în buzunare tănuite, printre cusături

înșelătoare și batiste false. Mulțumesc, zice, dar chelnerul e deja la altă masă, unde marele Escu împarte pilde și amintiri din tinerețea sa, de dinaintea blocajului, de dinaintea barajului, în jurul său poeți și poetese secați și secate de inspirație, cu toții uscați ca solul marilor canioane. Jarul se apropie de buricele degetelor, Radu Lenea îl urmărește. Ridică ochii și îi plimbă prin separeele de la etaj, prin care mișună Kritikos, etern identici, cu paltoanele lor negre și cu pălăriile lor negre de fetru, cioturi de chipuri învelite-n pânză, mereu doar câte un obraz palid ca descris în grabă, o linie ce se sparge; niciodată fruntea, niciodată ochii. Se zice că n-au ochi, se spune că ei nu văd, ci că-și croiesc drum prin mulțimile de scriitori exilați la A nus Dei cu ajutorul mirosului și ajutați de acei mărunți scriitorăși de bloguri cu care se asociază întotdeauna în paza nopții prin separeele cafenelelor și restaurantelor de la ultimul etaj, prin holurile hotelului, în spatele ușilor false și dincolo de pereți dubli, pe sub lampioane îngălbenite și pe la vorbitorii. Din când în când, îi vede smulgându-se beznei și aplecându-se peste balustradă, ochii lor nevăzuți pesemne săpând cărări printre foștii scriitori de jos. Le simte răcoarea din spatele gulerelor înalte, unde probabil că mereu trage curentul de la atâta vid de-o parte și

de alta a ființei. Radu Lenea aude foială în spatele său și se grăbește să-și mai aprindă o țigară, în timp ce mucusul stropit încă mai fumegă. O mână străpunge fumul și ridică scrumiera de cristal; aceeași mână o așază la loc goală. Dar nu asta s-a auzit, ci rochia de paiete ce-i dă târcoale, mii, zeci de mii de puncte luminoase, un cosmos lipit ca foița de argint pe trupul alunecos al Mbalei, neagră ca vidul atotțiitor, doar gura cu ferăstraiele de dinți prea albi, imaculați, se deschid și întreabă: Ai chef să te distrezi, maestre? Radu Lenea pufăie din țigară și se întoarce către femeie; e toată doar piele strălucitoare, fiecare por o mică peșteră a făgăduinței. Își vâără sânii în fața scriitorului – sunt strânși doar în câteva fire de material, o arhitectură improbabilă –, dar fostul scriitor nu mai simte nimic, nimic nu se mai urnește în subsolurile faldurilor sale. Dă din cap că nu și doar șoptește: Nu, Mbala. Nu în seara asta. Doar două Epitete pentru tine, scumpule, insistă femeia și se îndreaptă de șale și Radu Lenea vede (deși știa) că Mbala nu e numai sâni, nu, e și un abdomen plat ca pampa dincolo de paiete și un șold în care bănuia că ar fi putut adormi în sfârșit, el și întreg canonul literar, cuibărit ca într-un vast compendiu de istorie a somnului livresc. Spre pământ: picioarele ei de abanos, lungi, interminabile.

Știi unde mă găsești, zice Mbala, și îi sărută părul un-suros ce se scurge pe ceafă. Știu, Mbala, răspunde și încearcă să-i prindă mâna prin fum, dar femeia nu mai e. Mbala e un om bun, se gândește. Mereu a fost bun cu el, înțelegătoare, răbdătoare, ca și cum întotdeauna ar fi bănuit că dincolo de el, de acel înveliș (costum maron de bumbac, cămașă albă, ușor îngălbenită și scrobită pe la guler și manșete, pălăria de fetru crem, și pielea lui, desigur, cu ochi și gură și nas și urechi și organele de-o parte și de alta a tegumentelor, dar care nu ne privesc acum), dincolo de toate acelea ar fi așteptat să sosească altcineva, așteptând mereu pe marginea patului ca o nevăstă plouată prin stații de autobuz dezafectate, căutându-și soțul răătăcit printre oglinzi cu alte dame. Dar desigur că Radu Lenea știa întotdeauna că dincolo de el nu mai era nimeni, era doar el și-atât. Kritikos se apleacă peste balustrade, mătură cu privirile lor foștii poeți, poete-se, foștii romancieri și nuveliste, haikuiști și eseiste, dar parcă, doar parcă, zăbovesc ceva mai mult pe el, și pe la subțioarele lor se adună blogării și le șoptesc ceva și arată cu degetele, cam nepoliticos, spre mese și, deși nu e chiar așa, fostul scriitor crede că toate acele degete arată spre el. Trage de borul pălăriei, umbra cade din nou peste chipul său, dar punctul

incandescent al unei noi țigări dă dovadă că acolo încă mai e o față, ca un far într-un ocean lipsit de viață. Un singur gest dintr-un deget și paharul gol dispăre, făcând loc unuia plin. Șeful ospătarilor urcă pe scenă, în timp ce ventilatoarele lucrează mai abtirit pentru a suga fumul țigaretelor și al trabucurilor, ploaia răpăie mai tare pe acoperișul de sticlă, ecoul picăturilor ce bubuie în lumea de afară e prins în fâlfâitul ventilatoarelor, noaptea ca o creatură imensă ce plutește acvamarin de deasupra vieților cazate la Anus Dei. Șeful ospătarilor anunță că formația de jazz Deja-Vu mai întârzie (e prinsă-n lift, se aude șoptindu-se de la o masă vecină), dar până ajunge îi va încânta el cu câteva note la pian. Nimeni nu-l bagă în seamă. Mesele ca insule, fiecare cu civilizațiile sale născute deodată cu seara, ajunse deja la apogeu, încapsulând deja prăbușirea din zori și anticipând pustiul paharelor goale și al scrumierelor pline ca niște ruine ale unor culturi de mult apuse. Pe Radu Lenea îl mănâncă pielea, dar nu-și mai suflecă mânecile pentru a se scărpină. E de la drog, de la lipsa acestuia, mai bine spus, așa că lasă buba să fie bubă și să-l mănânce, să simtă totuși ceva în lipsă de altceva. Kritikos se uită la el de sus și, deși știe că nu e chiar așa, falangele blogărilor arată spre el. Soarbe din whiskey și sugă din

țigară și-și freacă pleoapele, obrajii, fruntea și, când isprăvește, printre sute de mici explozii de lumină, vede că cineva se așază la masa lui. Îi stă în față zâmbind tâmp, juvenil, o prospătură vai de mama lui. Se poate? întrebă, dar s-a așezat deja. Mă numesc Tudor Smoleanu, domnule, și sunt un mare admirator al dumneavoastră. Radu Lenea simte greața și mâncări-mea stârnite de vorbele tânărului necopt, ajuns parcă prea de timpuriu la A nus Dei. E îmbrăcat într-o helancă albă cu gulerul înalt, atât de larg încât un pumn de pui de șoarece și-ar putea face culcuș între fibră și piele; degetele i se frământă nervos în jurul unui pahar cu votcă, privirea-i tulbure parcă încearcă să scurme în Radu Lenea, dar zadarnic, pentru că ochii îi fug la fiecare câteva secunde ba la stânga, ba la dreapta. Nu sunteți cam tânăr pentru votcă, domnule Smoleanu? întrebă, și flăcăul îndată își dezvelește dinții și se hlizește jenat. Fă-te frate cu dracu'..., zice și pufăie și arată în jur cu gesturi discrete, incerte. Kritikos se adună-n pâlcuri la etaj, câțiva se uită ceva mai hotărât la ei. Ce vreți, domnule Smoleanu? Nu mare lucru, domnule Lenea, doar puțină companie. Sunt nou, știți? Știu. Se vede? Se aude, zice Radu Lenea, dar băiatul îl privește nedumerit, așa că fostul scriitor explică: Vorbiți prea ușor prea cu oricine. O

să vă treacă la un moment dat. Ah, zâmbește Tudor Smoleanu și privește în jos spre pahar. Parcă n-ar mai bea; parcă ar vrea să plece; parcă prea stau Kritikos cu ochii pe ei. V-am citit toate cărțile, domnule Lenea. Și ați supraviețuit? Arma Crimei și Parastas fără mort sunt preferatele mele, continuă Tudor Smoleanu. Am fost (tușește) surprins să văd că v-ați oprit; erați dintre cei care păreau să nu se poată opri vreodată din scris. Niciodată nu mi-am putut închipui că veți ajunge aici, zice Tudor Smoleanu și se uită în jur. Duce paharul la buze și se silește să-i mai smulgă lichidului cristalin o înghițitură. Hei, nu mi-am închipui niciodată că voi ajunge eu aici... Am scris și eu o carte, știți? Nu mai spuneți! Da, da, o mică broșurică, câteva povestiri din orașul din care mă trag. De unde veniți, domnule Smoleanu? Din Corona. Ca fosta dumneavoastră soție, de fapt, dacă îmi permiteți. Ce e de permis? Da, așa e, nu ar trebui să, nu e nimic cu care să vă. A mai scos un volum de versuri, știți? La Patru Mâini se cheamă, sau așa ceva. Scris cu acel domn Hlizea. Acel domn Hlizea e de fapt acel domn Hlizeanu, se gândește Radu Lenea, cel care a supt din nevastă-sa în timpul lungilor sale turnee de lectură, același domn Hlizeanu care l-a rugat (cu revolverul pe genunchi) să-și părăsească propria locuință, doamna

Lenea în tot timpul acela înfășurată în perdele, în cealaltă odaie, așteptând febrilă deznodământul (scârțâitul ușii sau pocnetul țevii). Fostul scriitor a ales holul, ușa, trotuarul și zecile de apartamente ale admiratoarelor și la naiba cu totul, cu domnul Hlizeanu și cu doamna Lenea. Asta până în noaptea în care au început să-i dispară manuscrisele. Cine ar fi crezut că vom ajunge să stăm față în față într-una dintre cafenelele din A nus Dei? întrebă încă sincer mirat, încă oarecum copleșit de situație, Tudor Smoleanu și mai forțează câteva înghițituri de foc pe gâtlej în jos. Da, cine ar fi crezut? întrebă și Radu Lenea și își mai aprinde o țigară. Îl mănâncă pielea, tare s-ar mai scărpinga, tare și-ar mai drege monturile cu un pumn în figura junelui Smoleanu. V-aș fi cerut un autograf, dar nu m-au lăsat să aduc cărți cu mine. Pe nimeni nu lasă, domnule Smoleanu. Că aș fi luat cu siguranță una, două, trei de-ale dumneavoastră, insistă tânărul, în mod cert. Fostul scriitor deja își pierde răbdarea, dar se gândește că poate e totuși ceva de câștigat de pe urma acestei convorbiri de jalnică desfășurare, așa că întrebă: Când ați ajuns la A nus Dei, domnule Smoleanu? Acum vreo trei, patru zile, deja mi-a greu să mai țin socoteala. Cu geamurile zidite, știți... Știu. Știa. În ce lună suntem? întrebă

Radu Lenea și Tudor Smoleanu tresare. Asta știu, zice, asta e ușor. Suntem în Nemerovschi; trebuie să fie treișpe, paișpe, că am fost ridicat de acasă pe zece Nemerovschi, chiar la împlinirea unui an de când nu am mai putut scrie un rând, pe 10 Nemerovschi 2085. Țin minte fiecare clipă ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Pe Radu Lenea însă nu-l privește ce-și amintește tânărul Smoleanu despre acea fatidică zi a zidirii barajului minții sale. Ca el au fost sute, poate mii de-a lungul deceniilor, trimiși la A nus Dei pentru a-și trăi anii cei de pe urmă. Cine ar fi crezut, domnule?..., încă mai șoptește Tudor Smoleanu mângâind buza paharului și muzica sferelor se încalcă în clămpănitul pianului, sub degetele șefului ospătarilor care, printre strofe și pe un ton ușor cântat, amintește auditoriului că Deja-Va mai întârzie puțin, dar că până ajunge are să. Domnule Smoleanu, îmi dați voie să vă ofer un sfat? Desigur, domnule Lenea, de la dumnea-voastră întotd-. Țineți-vă fleanca, domnule Smoleanu. Aici e fiecare doar pentru sine. Aici nu puteți câștiga prieteni, ci, eventual, puteți spera la aliați. Iar eu, domnule Smoleanu, sunt o peninsulă neutră într-un imperiu ostil. Vedeți aici bărbați în parpalacele lor întunecate, cei care mișună prin separeele de la balcon? Nu vă întoarceți! Ei sunt Kritikos și trăiesc din și

pentru palavrele celor ca dumneavoastră, domnule Smoleanu. Nu le oferiți satisfacția. E doar un sfat. Vă uitați la Escu și credeți că veți putea ajunge și dumneavoastră cândva așa, stăpân peste câteva mese din Insomnia sau vreun oracol al holurilor etajelor inferioare, dar uitați că Escu a crescut pe spinarea unor Kritikos și Kritikos pe spinarea lui Escu, de parcă ar fi o specie nouă, vreun hibrid împreunat la stomac sau la șold. Radu Lenea s-a încălzit și psoriazisul e parcă mai arzător, setea mai mistuitoare, tavanul parcă mai apăsător; și dincolo de el, cum ziceam, noaptea nesfârșită dând târcoale hotelului ca un monstru marin spălat de ploi. Nu vă mai gândiți atât de mult la ce a fost, domnule Smoleanu, la ce e afară, ci încercați să vă bucurați de pensia prematură; beți-vă creierii, fumați-vă flămâni și faceți câteva vizete la Mbala și veți vedea, în sfârșit, ce înseamnă liberatea de a nu mai scrie. Tudor Smoleanu îl privește cu ochi incerti, ca și cum nu ar fi ai lui, ca și cum cineva i-ar fi schimbat din trei mișcări îndărătul unui nor trecător de fum; bile de biliard tocite și ciobite. Adică nu vă pare rău că nu mai scrieți? întrebă tânărul șifonat și întinde mâna spre tabachera lui Radu Lenea. Acesta o deschide păstrându-și vecinul perfect încadrat în iriși și spune: Nu, domnule Smoleanu, regret că am scris

vreodată. Nu credeți că e mai bine totuși să fi scris și să fi încetat a scrie, decât să nu fi scris deloc? Ah, un om citit, își spune fostul scriitor în timp ce-i aprinde țigara. Privirile lor atârnă îmbinate ca un noi soi de fință deasupra paharelor, Kritikos se foiesc în separele lor de deasupra cafenelei, pesemne lustruindu-și mitralierele pe sub mese ori strecurând bancnote de valoare mică în portofelele blogărilor, Mbala se unduie printre mese ca pantera, Escu cere de mâncare pentru el și pentru întreg capitolul zece al istoriei critice a lui Nămolescu, din care el și restul de la masă au făcut cândva parte, Tudor Smoleanu sugerează nesățios, cam expert, din țigaretă și zice: Atunci probabil că dispariția manuscriselor dumneavoastră nu v-a afectat atât de tare precum ar fi afectat pe vreun oarecare altul, mă gândesc. Și în Radu Lenea toate se opresc și ascultă. Nimeni, în afară de el și de fosta sa soție, nu știa motivul trimiterii sale la A nus Dei. Un gol se deschide în pânțelele său și fostul scriitor simte nevoie să-l umple cu o Comparație, altfel se surpă, cade cu totul în cavitatea din el și dus e. Cine ar fi crezut că ne vom întâlni aici? întrebă Tudor Smoleanu, parcă din nou jenat, din nou necopt, agățat de buza paharului ca de ultimele cuvinte ale unui muribund. Da, repetă și el, cine ar fi crezut? Acum vă rog să mă

scuzați. Și se ridică și-l lasă singur pe Tudor Smoleanu, cel care prea știe multe. Să mă vizitați, domnule, îl aude din urmă, din umbră, din fum, deja o amintire neplăcută. Radu Lenea se simte și mai urmărit, dacă așa ceva ar fi posibil, degetele de blogăr și de Kritikos par a se înnoda în aer ca vița de vie. De unde știe pricajitul ăla treaba cu manuscrisele? se întreabă și totul devine mai apăsător; nu poate respira, așa că mai deschide un nasture de la cămașă. Cât scormonește după el mai dă de o eczemă, o insulă roșiatică, uscată, în largul pielii sale, și o scarpină, nu se poate abține. Mbala îi trimite priviri pline de reproș și Escu mai cere un rând de papanași, chiar când Radu Lenea trece pe lângă masa acestuia. Nu mi te alături, dom'le? îl aude ca prin vis, dar fostul scriitor a depășit deja masa acestuia și momentul și dă scaune la o parte. În jur: râsete, brichete pocnind ca infime artificii de o parte și de alta a frunții, lui Radu Lenea îi cade chiștocul dintre buze, dar nu se mai apleacă după el, l-a călcat deja cu pantofii săi alb-maron. Caută și găsește masa lui Ciprian Kubin; se îndreaptă spre ea cu schimbarea de atmosferă, aerul se limpezește pentru câteva clipe, când un pâlc de foste poetese intră-n cafenea cocoțate în vârf de toc stiletto, de gambe, de șold, călcând la unison ca umbrele centralelor nucleare sub

surgerea zilei, o dată cu ele un aer rece al holurilor dă buzna în *Insomnia* și răcorește frunțile exilaților. Fostul scriitor caută și găsește ochii lui Ciprian Kubin printre cei de la masa acestuia, iar Ciprian Kubin îi găsește pe ai săi. Pe chip i se lățește un zâmbet și mâinile tânărului flutură prin aer, făcând semn celorlalți să tacă. Șușotelile încetează chiar când Radu Lenea trage un scaun și se așază. Ca la ordin, ceilalți iscă un soi de joc al scaunelor și se mută mai spre umbre, făcându-i loc lui Radu Lenea printre ei, la umbra umbrelor de sub unul dintre balcoanele colcăind de *Kritikos*. Ți-ai găsit un loc bun, Cipriane, vād. Chiar sub privirile lor. Și arată-n sus spre *Kritikos*, bănuind în vârful degetului său gaura țevii mitralierei de dincolo de podeaua balconului. N-am întâlnit încă vreun *Kritikos* care să vadă prin pereți, șoptește Ciprian Kubin. În schimb auzul lor e bun, așa că. Și duce un deget la buze și ceilalți fac la fel, ba unul imitând că trage de un șliț, ba altul înnodânt naiba știe ce sfori imagine prin aer. Altfel, continuă Ciprian Kubin și îi face semn să plece. Radu Lenea ridică și el brațele și face semne fără logică, dar care par a prinde la marele fix în separeul lui Ciprian Kubin, care îndată se înmoaie. Și încă un lucru, domnule Lenea: numele meu este *Asmodeus*. Nu, nu e *Asmodeus*, e Ciprian Kubin.

Ți-am văzut cu toții numele jos la avizier, Cipriane, despre ce vorbești? Asmodeus! zice și strânge din pumni și fostului scriitor parcă îi vine să râdă, dar are nevoie de el, așa că tace – fie, Asmodeus. Pot trăi cu asta. Așa, zâmbește Asmodeus și se lasă pe spătar, își aprinde o țigară și pufăie dement de câteva ori până ce pâcla albă e atât de densă, încât ar putea lua loc printre ei să taie câteva mâini de blackjack în jurul mesei. Cu ce vă putem ajuta astăzi, domnule? Fumul se limpezește deja sub mâinile sale nervoase, osoase; e îmbrăcat într-un costum negru, pe dedesupt o helancă albă ca hierofaniile-n deșert; degetele-i sunt împodobite toate cu inele de argint, pe nasul coroiat și lung o pereche de ochelari cu rame atât de subțiri, încât par ace de înțepat hârtiile, de parcă i-ar folosi mai degrabă la spart seifuri și uși, decât la a-i citi lui Radu Lenea expresia feței. Pe chelia sa cicatrici ca niște canioane adună transpirația, capul întreg ca o planetă încă nepopulată. La dreapta sa e Titi, o matahală de trei ori cât el, negricioasă și fără pic de păr pe tot corpul. Pe degetele arătătoare ale ambelor mâini are tatuat KKK, să țină minte. Mârâie când vede că fostul scriitor îi citește pe degete, pentru că Titi nu mai poate vorbi. Putea până în urmă cu vreo doi ani, când a fost prins redactând manifeste în spatele unui

perete dublu și dus în biroul lui Khan Kristos Kanacke, care a avut grijă să-i reteze limba din rădăcină și să-și tatueze inițialele pe arătătoarele sale, să le vadă dacă încearcă să mai scrie vreodată. Limba – mare, grea, groasă, ca de vită – a zăcut expusă într-un borcan în fața restaurantului Nepsis, după colț de Insomnia, vreo două săptămâni, până a dispărut și de atunci Asmodeus și ai lui nu mai mănâncă carne de teamă să nu înghită pe nebănuite o bucățică de Titi. Pieile lor sunt străvezii, ochii palizi, dar alerți. Poartă revolvere prin scobiturile corpurilor și se zice chiar că Titi ar avea un Winchester pitit pe undeva pe sub hainele sale imense ca niște corturi de circari ambulanti, undeva pe vasta întindere a pieii sale spâne. Titi l-ar putea frânge de la mijloc dintr-o singură mișcare, așa că nu mai pierde vremea și zice: Ci... Asmodeus, am nevoie să mă ajuți cu ceva. Privirea lui Asmodeus cade pe pata roșie ce se ițește de după gulerul cămășii și Radu Lenea simte și se scarpină. Am nevoie de vreo două Comparații, zice. Șșșșșș, încep să sâsâie Asmodeus cu ai lui și până și Titi mormăie ceva, se-ncruntă și strânge din pumnii ăia ca barosurile de i se albește pielea și inițialele lui Khan Kristos Kanacke dispar printre falduri și pentru câteva clipe Titi pare ca scos din cutie. Asmodeus țâșnește de pe

scaun și-l prinde pe fostul scriitor de ceafă; îl trage spre el și șoptește printre dinții încleștați: Ce ți-am spus acum câteva clipe, năpârcă? Au urechi mai fine decât ai tu mintea aia a ta rătăcită în, în, în, și împunge fruntea și tâmplele lui Radu Lenea cu degetele sale osoase, unghiile netăiate lasă mici șanțuri în piele. Nu vii tu la masa mea să-mi ceri... orice în gura mare, ne-am înțeles? Fostul scriitor dă din cap că da, n-are chef să plece cu mâinile goale, prea-l mănâncă, prea e nedormit, prea se uită toată galaxia la el cu ochi de gaură neagră, reprobabili și neîncrezători, prea e fleșcăit la subsol, prea nu-i asta viață de trăit. Da, bine, bine. Dă-te, mă, zice și împinge Asmodeus pe câțiva de la masă. Fă-i loc! Ceialți se ridică și încep din nou rahiticul joc al scaunelor; Radu Lenea sare de pe un scaun pe altul până ajunge lângă Asmodeus, care își trece un braț pe după umerii săi și-l apleacă peste masă. Ceialți le întorc spatele și fac paravan, scrutează cu privirile mesele Insomniei, dar nimeni nu le dă atenție, poate doar Kritikos, dar fostul scriitor oricum nu are cum să se asigure dacă, pentru că stă cocârjit în brațele lui Asmodeus, ca prins în cleștii unui exoschelet din altă lume, și ascultă. Ascultă bine ce-ți zic, îi cere Asmodeus. Nu vorbim despre astea pe aici. Nu se mai poate. Ne-au căutat prin

camere la rondul de noapte. Ne-am înțeles? Fostul scriitor dă din cap că da. Asmodeus scoate un carnetel și un stilou mic, smulge capacul cu dinții și scrie: Nu mai am Comp. Măgărușii nu mai pot intra prin gara d. I. subsol. Căutăm alte căi. Am Epit. Mai scump. Câte? Fostul scriitor primește stiloul și scrie: Două. Cât? Cât patru, scrie Asmodeus. Bă, face dilărul și îl pleznește pe Titi peste spinare. Badigardul se întoarce. Mâncă, îi cere Asmodeus și matahala înfulecă biiletul. Apoi către altul de la masă: Bă, ia fii atent! Notează din nou pe foaie: adresa? Radu Lenea scrie: et. 7, cam. 702. Asmodeus rupe foaia din carnet și i-o dă tipului; îi face semne prin aer, ăla pricepe tot, ca dresat să facă numai asta. Și acum? întrebă fostul scriitor. Acum taci și aștepți. Așadar nu mai sunt vremurile în care se făceau schimburile pe sub masă în Insomnia. Totul se schimbă, dragă domnule, zice Asmodeus de parcă i-ar fi citit gândurile. Dar de costat tot costă. Și se uită la fostul scriitor și clipește des; acesta se caută prin buzunare și îi întinde pe sub masă o sumă dublă decât calculase. Nu, mă, nț, hm, nu așa, se fâstăcește Asmodeus. Nu-mi da tot. Sparge-i, împarte-i în jurul mesei. Așa că dă fiecăruia pe sub masă câte o bancnotă, două, ca și cum ar împărți cărți de joc pe șustache în cantina unui zdup. Când isprăvește,

Asmodeus îl întreabă: Ce bei? Fac cinste. Radu Lenea știe că n-ar trebui, dar totuși: Un whiskey. Bă, face Asmodeus semn unui chelner, care vine deja pregătit, toarnă în pahare, își primește bacșișul și se îndepărtează libidinos cu capul plecat. Sorb amândoi din spiriturile lor. Se schimbă toate, domnule Lenea. Ceva se întâmplă, vă spun eu. Sunt pe urmele noastre. Și-ale dumitale. Ce te face să crezi asta? Îi văd, îi simt. Pentru asta trăiesc. Mai aveam un băiat, știți?, un sas, Frițl îi ziceam, deși îl chema de fapt Jürgen. Nu știa germana. Râdeam că era singurul om din lume care nu știa să-și pronunțe numele corect. L-au luat. L-au prins cu afișe. Le lipea la opt când l-au prins. Au tras, domnule Lenea... Au scos mitralierele și au tras. Au început să tragă... L-au nimerit în șold. Ne-au zis că e la infirmerie, dar am oameni acolo și cică nț, nu e. (Pe toate astea Asmodeus le șoptește, glasul său aproape inexistent, un duh al buzelor.) Mi-au zis că, și face semn pe sub bărbie – mort. Cică l-au văzut niște oameni de-ai mei (aici i se frânge glasul; cât să mai și șoptească un om cu nervii ca elasticul scor-jit?) într-un sac negru, urcat într-unul dintre trenurile de la subsol. Se împute treaba, domnule. Știu ei ceva. E o cursă, scrie grăbit pe hârtie, pe care o rupe apoi și o înghite. Cine pe cine vrea să prindă? se

preface fostul scriitor că nu pricepe. Nu, nu, dă din cap Asmodeus și scrie: E o cursă pentru linia de finis. Rupe, îngHITE. Dar tot noi, zice mândru și se pleznește de câteva ori cu palma peste piept, tot noi ajungem primii. Paharele se golesc; Asmodeus întinde mâna spre paharul fostului scriitor, dar acesta e mai rapid și îl ia din față. Nu mai beau. Ar trebui să plec, zice și se scarpină. Asmodeus vede, zâmbește. Hai să facem o plimbare, domnule Lenea. Nu cred că, încearcă să zică ceva, dar Titi s-a întors deja cu fața spre el, deja mormăie, deja strânge din pumnii ăia blestemați care au dislocat mai multe maxilare și au deviat mai multe septuri decât a blestemat vreodată o soacră acră, așa că Radu Lenea zice: Bine, să facem o plimbare. Ies doar ei doi, cu Titi ceva mai în spate, ca un munte care vine el la Mahommed, și Asmodeus, care e mult mai scund decât fostul scriitor, atât de, încât trebuie să se aplece pentru a-i desluși șoaptele, îl ia de braț tovrărește și zice: Văd că, că ai ceva, ceva probleme. Da, am. Și? Asmodeus oftează și ridică din umeri. Zic și eu, că am observat, să știi. (Pronumele de politețe pesemne uitat pe undeva pe sub masa din Insomnia.) Îmi pasă, adică. Cred că te pot ajuta. Asmodeus face o pauză de efect, își mută privirile de pe o ușă pe alta a holului, cuprinzând parcă în clipirile sale o lungă

erată a unui tratat de estetică. Ziceam că e o cursă pentru linia de finiș, nu? Află că putem ajunge înaintea lor. Înaintea cui? Înainte de Kritikos, ce dracu'! Despre ce vorbim noi aici? Păi tocmai, că nu știu despre ce vorbim. Ai auzit de Grabinskieni, nu? Radu Lenea a auzit de ei, dar deja se panichează auzind toate astea, simțind nodurile buclucurilor în jurul gleznelor. Îhâm, face și-apoi tace. Ei, află că, că Frițl era ultimul dintre noi care mai putea scrie. A fost cel care, după ce a pățit ce-a pățit Titi, s-a încumetat să scrie afișele și să le și lipească. Asta a fost greșeala lui; să le scrii nu e riscant, dar să le lipești pe holuri... Asta e altă treabă. Au mai rămas câteva afișe. De lipit găsim noi vreun puștan să le lipească, dar când o să rămânem fără? Ce ne facem atunci? De ce-mi spui toate astea? Nu te temi că aș putea să? Nu mă tem că ai putea să, Lenea. Doar am încredere în tine, zice Asmodeus și zâmbește. Îl pleznește blajin peste obraz și trage de guler să se uite la eczemă. Am încredere în tine. Și țin la tine, nu e așa? Radu Lenea dă din cap că da. Futu-ți morții mă-tii, trece gândul prin mintea sa ca marfarul plin cu explozibil. Dar tace și dă din cap că da. Și am grijă de tine, nu? Cine-ți mai dă ce-ți, ce-ți trebuie? întrebă Asmodeus și fostul scriitor zice că nimeni. Așa e, nimeni, că nimeni nu mai controlează

intrarea și ieșirea Adjectivelor, Epitetelor, Adverbelor, Comparațiilor, Metaforelor, Hiperbolelor etcetcetc., așa-i? Așa-i. Pauză; cât să se așeze gândurile și spusele unde trebuie – Asmodeus știe cum să stârneasă praful și știe și cât să aștepte să se așeze. Îți place să dormi, nu? Cui nu-i place? Ce-ai zice să mi te alături? Doar o dată, o noapte, atât. Radu Lenea încearcă să se smulgă din strânsoare, dar Asmodeus e lipit ca un parazit de carcasa lui. Oh, nu, dar unde te grăbești? Nici măcar nu ți-am spus ce târg îți propun. Titi tușește, cineva trece, un grup de foști prozatori, ruși de beți, sprijinindu-se de trei poete cu umeri lați; râd și bolborosesc vorbe fără noimă, dar care, între ei, par a se închea firesc. Asmodeus tace, cârdul trece; revine la propunerea sa: O noapte, o sută de afișe, la mână – doar să le scrii. Riscul e, cum spuneam, în a le lipi, cât timp scrii nimic nu te poate atinge, avem noi grijă. Uite: Epitete pentru un an, câte o Comparație la trei luni și câte o Hiperbolă la șase luni. Asta îți ofer. Nu le lipești, nu mai ai treabă, nu te-am văzut niciodată, nu m-ai văzut niciodată. Ce zici? Radu Lenea se scaldă în sudoare, arde și s-ar scărpinga, s-ar arunca în șanțuri cu urzici, și-ar vârî niște lumină-n creier în vârful de glonț, orice doar să plece de acolo. Nu, nu cred că, nu știu. Dar, Asmodeus, eu nu mai scriu, de

unde ți-a venit că? Ei, hai, lasă, lasă, cum nu! Lasă, te mai gândești tu, bine? Mergi acasă, caută sub preș și vei găsi un mic bonus de, de încurajare și peste noaptea te gândești. De dimineață îți fac o vizită. (Toate spuse cu zâmbetul pe buze.) Știi să faci cafea? O aduc pe a mea, că nu o sufăr pe a altuia. La șapte, Lenea. Grabinskienii se trezesc devreme. Îl bate pe umăr și se întoarce în umbra lui Titi. Fostul scriitor, încă buimac, se fâstâcește, se întoarce, vrea să plece, vrea să stea, gânduri i se bulucesc în frunte, până întreabă: Asmodeus? Cei doi se întorc și Asmodeus ridică din sprâncene. Ce știi de puștiul ăla nou, Tudor Smoleanu? Asmodeus se încruntă, se preface că se gândește profund, apoi ridică din umeri. Nimic, domnule. Dar, dacă stau și mă gândesc mai bine, aș putea afla una-alta pentru dumneavoastră. Dar pe toate astea le putem hotărî la cafea; așa nu-mi stă capul acum la, la, la... și se întoarce și reintră în *Insomnia*. Fostul scriitor rămâne singur pe holul ultimului etaj al hotelului *A nus Dei*, fostă mănăstire de maici, acum depou al exilaților literaturii. Pornește pe sub boltele împietrite, prin labirint de tapet scorojit, pe sub lămpi îngălbenite de vreme și praf, pe lângă uși înguste și joase. Se spune că ultima maică a ordinului a locuit în hotel până nu de mult, stafidită toată

de trecerea necruțătoare a timpului, cu mult după ce n-au mai fost alte maici cu care să se roage sau însuși ordinul de care să aparțină, la destul de multă vreme după ce primii scriitori care n-au mai putut – sau n-au mai vrut – să scrie, au fost aduși la A nus Dei și la ceva timp după ce g-ul din numele mănăstirii devenită hotel a dispărut din firma luminoasă. Cine ne ascultă acum trebuie să înțeleagă ce se întâmplă în afară zidurilor hotelului, unde a fi scriitor (și aici nu vorbim despre calitate, asta trebuie să o menționăm încă de la început; această dimensiune a literaturii – calitatea – a fost abolită prin decizie guvernamentală în urmă cu peste opt decenii, deci generațiile care s-au rostogolit ca bolovanii pe culmile istoriei literare s-au lepădat de gena calității ca de un apendice inoportun), așadar a fi scriitor e o mare șansă și o mare responsabilitate. Pe scurt, ca cine ne ascultă acum să priceapă, societatea românească e, la ora actuală, formată aproape în exclusivitate din scriitori, iar țara, atât cât a mai rămas din ea, există, în mare parte, datorită producției și a consumului de povești (cum spuneam, calitatea nu are a face; nu mai insistăm). Spre buna desfășurare a lucrurilor, statul este administrat din umbră și scriitorii sunt supravegheați îndeaproape de un organ al criticii literare, cu falange lungi și dese

simțite în toate straturile societății. Spațiile lăsate libere, destinate muncilor insalubre, dar necesare, sunt ocupate de cei care nu au înclinații nici literare, nici critice, fiind puncte de legătură între cei cu adevărat importanți, dar zgomot de fond, înși fără prea multe drepturi, Mbala de pildă, șeful ospătarilor de pildă, chelnerii de pildă, etc. Când un scriitor nu mai poate, sau nu mai vrea să scrie, Kritikos îl scoate din circulație și îl așază alături de alți exilați ai buchiilor în fostul Agnus Dei, din rațiuni de salubritate socială, desigur. Stabilimentul este condus de fosta glorie a criticii literare, domnul M. Nămolescu, și de mâna sa dreaptă, polemistul Khan Kristos Kanacke, o brută torționară, dar asta doar pe hârtie și-n vârf de țevă de mitralieră, sau în ordine de percheziție din timpul rondului de noapte, pentru că toată lumea știe, nu-i așa?, că hotelul e condus subteran, tegumentic, infra-senzorial de grupările secrete, despre care se spune că ar fi multe în spatele măștilor hotelului, și care fac legea dincolo de percepții. Dar, destul, suficient context; cum spuneam, calitatea n-are a face (literatura e oricum de mult un duh neliniștit, gonit din hoit în hoit ca un demon rătăcit, deci să nu mai discutăm despre ea). Să ne întoarcem la Radu Lenea care calcă piatra antică a holurilor, teșită de milioane de pași, în

drum spre apartamentul său de la etajul șapte. Se gândește să ia unul dintre lifturi și apasă pe buton. Zgomotele fade pleznesc ca muște-n radiatoare când ușa metalică a liftului se deschide și fostul scriitor vede formația de jazz Deju-Vu prinsă între etaje; și-au scos cândva instrumentele, probabil între a doua și a treia oră de așteptare, și acum cântă languros unui auditoriu inexistent în spațiul claustrofob dintre etaje. Solista se leagănă ca salcia prinsă-n vânturile suflătorilor, pianistul mișcă doar degetele, restul corpului fiind total imobil, pare o păpușă a unui ventriloc, tobarul freacă cinelele cu o pereche imensă de perii metalice, contrabasistul și-a proptit instrumentul de-a curmezișul liftului, ca să-ncapă, și scoate limba în timp ce mânuiește corzile groase, un tic nervos. Ușa liftului se închide și notele muzicale cad înapoi între etaje. Radu Lenea pornește spre scări. Ia colțul, dă la o parte o perdea din boabe de lemn ce zornăie în urma lui, mijește ochii să vadă mai bine pe unde calcă, holul e luminat prost în acea aripă a hotelului; știe să aibă grijă să nu calce pe mâțe, în special pe Chiaroscuro, faimosul motan al hotelului, care (se zice) ar fi aparținut cândva primului scriitor adus la Anus Dei, un masiv prozator, atât de gras, încât nu avea nevoie de masă pentru a putea scrie, ci își

proptea mașina de scris pe pânțele înalt și dă-i bice. Tot așa se spune că ar fi fost adus pe timpul inundațiilor din primele săptămâni ale ploii ce durează de decenii, când parterul s-a inundat și au fost nevoiți să-l aducă nu cu trenul, cum se obișnuiește acum, ci cu o barcă în care, legenda spune, ar fi fost și un cu mult mai tânăr Nămolescu – imaginea unui naufragiu evitat în ultima clipă, a acelei vieți pe muchie de cuțit (începutul și sfârșitul oricărei literaturi care se respectă) încă mai atârnă încadrată într-o frescă în pavilionul central al gării. Chiaroscuro a supraviețuit tuturor acelor nașteri de mit și chiar și stăpânului, care a murit în urma unui aneurism (înmormântarea, se spune, a fost grozavă, s-au permis chiar și, în mod excepțional, scurte epitafuri). Motanul s-a înfruptat din vastele rezerve de grăsime ale bietului om timp de trei zile, până ce a fost găsit de un Kritikos în timpul unui rond de noapte inopinat. Acum Chiaroscuro trăiește pe picior mare, ca o legendă vie, și aparține fochistului de la subsol, Dante, un ins la fel de mitologic, pe care niciunul dintre foștii scriitori de la Anus Dei nu ține minte să-l fi văzut vreodată. În capătul holului – mișcare: câțiva Kritikos răzuiesc afișe de pe tapet, cuțitele strălucesc oarecum firesc. Radu Lenea se bucură că Asmodeus nu i-a dat plicurile cu

Epitete pe loc, nu știe dacă acele forme întunecate au de gând să întoarcă lamele spre el și să-l percheziționeze; n-ar fi prima dată și, până la urmă, mai bine așa decât să scoată temutele Thompsonuri de sub paltoane. Treaba asta e prea riscantă, își spune fostul scriitor, gândindu-se, desigur, la propunerea lui Asmodeus și văzându-i pe Kritikos rupând afiș după afiș și aruncându-le mototolite într-un căruț împins de un blogăr diform. Kritikos lucrează din capătul holului spre el și Radu Lenea are timp să citească ce scrie pe unul dintre afișele lipite chiar în dreapta sa, strâmb și pleznit pe fugă de perete-n bob de aracet. E semnat limpede, mare și roșu, de Grabinski, despre care nu se știe dacă există cu adevărat (ca pseudonim, desigur, că un om cu asemenea nume nu e de găsit la A nus Dei), sau dacă e o forță colectivă ascunsă în spatele unui nume împrumutat de la un scriitor obscur din Europa Centrală a secolului trecut. Afișul anunță solemn, dar cu pronunțate tușe poetice, evident provocator – agitator – în privința asta, că grupul are de gând să dinamiteze hotelul la o dată neanunțată, ceea ce cu siguranță va cauza rănirea și moartea a nenumărați scriitori trimiși aici fără voia lor, dar și a Kritikos pe care îi țin aici fără voia acestora. Țelul grupării, îngroșat în litere roșii în mijlocul

paginii, este eliberarea literaturii de sub jugul realității oprimante, depolitizarea acesteia și revendicarea principiilor de mult pierdute precum, dar Radu Lenea nu mai ajunge să citească totul, pentru că un Kritikos deja l-a ajuns și îl prinde de umăr, ghearele acestuia scurmă adânc în tendoanele fostului scriitor și picioarele cedează. Marș, zice blogărul și îi flutură cuțitul prin fața. Unde locuiești? 702. Hmmh, mormăie ceva blogărul și pare a face o notiță mentală. Kritikos îl privesc mut și rece. Tai-o, îi cere și se întoarce la a sfâșia afișele de pe perete. Fostul scriitor pleacă, inima îi bate violent pe sub haine, pe sub piele, caută scările și coboară, spiralăspiralăspirală; ametește, așa că se oprește și se așază pe trepte – e un curent monstru, ca viu, pe casa scărilor, se împinge din gară spre acoperiș, îl răcorește, alungă sudoarea. Mai descheie un nasture de la cămașă și mai descoperă o pată roșiatică și uscată pe pielea pieptului. Se scarpină și își aprinde o țigară, pufăie, gâfăie și iar pufăie. Pipăie după plicurile de Epitete, dar își amintește că trebuie să fie sub preș; să se grăbească. O ia la goană pe trepte în jos și fumul îi tot intră-n ochi, strânge țigara între buze și sare treptele două câte două. Etajul nouă, etajul opt, etajul șapte, dă buzna pe hol și se uită la stânga, la dreapta: nu e nimeni. Merge în

dreptul ușii și ascultă: vecinul deja găfâie, atingându-se, ca în fiecare noapte, în fața televizorului cu purici (pentru că nimeni nu e branșat la cablu în A nus Dei, fiecare descifrează-n purici ce vrea, cu sonorul pe mut ori la maximum). Chei. Învârte, apasă, intră în cameră. Aprinde lumina și deja se simte mai bine. În sanctuarul său el e victimă și tot el e călău. Încuie în urma lui și aruncă cheia pe masă. Se uită în jur: canapeaua, măsuța, acoperită cu cărți de joc ce fuseseră, înainte să plece, un castel, curentul pesemne asediindu-l și nenorocindu-l în absenția, televizorul (obligatoriu) aprins, dar cu sonorul dat pe silențios, lumina albăstrie a ecranului inundând camera; la dreapta e chicinetă cu micul frigider și cu reșoul de-o șchioapă, la stânga dormitorul îngust, în el loc doar de un pat de-o singură persoană și un scaun de șezut și gândit la toate cele, la cum ar fi fost cu un pat cu două persoane, de pildă, rumegat mult până la destinația gândului (aceea că un pat pentru două persoane nu ar mai fi îngăduit loc și pentru un scaun pe care să șezi și să te gândești cum ar fi cu un pat de-o singură persoană). Radu Lenea își aruncă haina pe canapea și pantofii cât colo și merge în dreptul geamului. Îl deschide; ferestrele sunt zidite la A nus Dei, dar uneori ai noroc să bată vântul atât de tare pe afară, încât să

împingă frisoare de răcoare printre micile crăpături, pe unde nevertebrate greu de discernut cu ochiul liber trec (probabil extatic, ca-n experiențe religioase cutremurătoare) dintr-o lume în alta, adică din cea a hotelului în cea de afară și invers, una mai dificil de cuprins decât alta. Își împinge fruntea și palmele în cărămida rece și ascultă: dincolo ploaia ropotește izbind peretele hotelului, ceva mai departe pocnete metalice, ca și cum stropii grași s-ar prăbuși peste întinderi de acoperișuri de tablă a unor hale dezafectate; dincoace de zid ventilatorul din tavan tocmai s-a pornit automat și paletele-i îngână vântul de afară, schimbând aerul într-un târg invizibil al particulelor aeroportate. Dar mai e ceva și Radu Lenea tresare – zgomote din baie: apă, o ușă. Cineva e în baie, sub duș! Dă buzna în bucătărie, ridică reșoul și înlătură placa de gresie sub care păstrează ascunse câteva hârtii. Le frunzărește nervos, sunt toate – albe, goale, așa cum le știe și cum le-a lăsat, doar pe prima pagină poate citi: Titlu: _____, fricțiuni scurte și ultrascurte. Le vâra la loc în ascunzătoare, le acoperă cu gresia, împinge reșoul și fugе în dormitor, de unde scoate o bătă de baseball cu care se apropie apoi pășind moale, ca la vânătoare, de ușa băii. Ascultă: cineva face duș. Se împinge în ușă și se năpustește asupra perdelei de

plastic, flutură bâta în aer și zice doar: Bă! Aburii se spulberă grabnic și o vede pe Lizaveta Markov, udă, cu părul ei lung și roșu lipit pe creștet, pe umeri, pe sâni, cu formele ei demente, arătând toată ca o curvă focoasă dintr-o frescă cu Maica Domnului, ofticând călugări caști, ofticând și pe Radu Lenea, cel cu un pumn încleștat în perdeaua de la duș și cu celălalt înfășurat în jurul bâtei de baseball, gata să lovească. Lizaveta Markov se sperie și, până să urle, fostul scriitor îi acoperă gura cu palma și îi cere să tacă. Ce cauți aici? întrebă. Vai, baby, ce spaimă am tras, zice femeia și se sprijină de peretele dușului. Bărbatul închide robinetul cu bâta de baseball și o întrebă din nou: Ce cauți aici, n-auzi? Of, dar lasă-mă măcar să termin dușul, baby. Putem vorbi după. Nu, vorbim acum. Ți-am spus să nu mai vii, mai ales când nu sunt acasă. Dacă ne prinde? Cine, A. R. Deleanu? întrebă Lizaveta Markov. Nu ne prinde, zice și pleacă privirea, parcă tristă, parcă îndurerată, dar, trebuie spus, Lizaveta Markov a fost actriță în capitală înainte de a se apuca de scris și de a se lăsa apoi de scris și de a fi exilată la A nus Dei, deci cine poate spune precis ce e în sufletul ei în timp ce dă din nou drumul la apă și lasă jetul să-i mângâie chipul, pieptul, șoldurile. Radu Lenea nu se poate abține și-și plimbă privirile pe

trupul ei de zeiță a subteranelor, pe la cotituri de carne și prin văi tănuite prin care obișnuia să hălăduiască atât de des înainte. Discutăm când, dar fostul scriitor e întrerupt de ciocănituri în ușa de la intrare. Se panichează și iese din baie, închide ușa, aruncă bâta pe patul din dormitor, își aranjează părul, de parcă ar conta, închide nasturii cămășii pentru a-și ascunde eczemele și blestemă-n gând, a mia oară, interdicția de a avea vizor la ușă. Pune lanțul și deschide ușa doar cât să-și vâre nasul în prag. În hol e Haralamb Negrescu, un investigator de-al casei pe care îl vede des mișunând prin cafenelele ultimului etaj sau prin separee pentru Kritikos, ba la taclale (pe interes, fără îndoială) cu foști scriitori, ba pe la colțuri de holuri sau prin casa scărilor, mereu cu un carnețel îngălbenit în mâini și cu un creion veșnic scurt, cât degetul mic de la o mână. E îmbrăcat în același palton crem în care îl știe toată lumea, cu basca sa de tweed, cu țigareta mereu proptită după ureche, dar niciodată aprinsă între buze, în spatele ochelarilor cu sticlă groasă, ca fundul paharelor de whiskey; ochii îi fug cu precizie elvețiană spre stânga. Domnule Radu Lenea, vă deranjez. N-a fost o întrebare, observă fostul scriitor, ci o exclamație cât o certitudine. Un pic, domnule... Negrescu, dacă nu mă înșel. Cu precizie!

zice detectivul, Haralamb Negrescu. În seveciul dumneavoastră! E peltic, ceea ce-l face ușor simpatic și, nefiind nici teribil de inteligent, se zice, totul e de o combinație fatală. Cu ce vă pot ajuta? Întrebă fostul scriitor. Credeți că am putea vorbi înăuntru pentru câteva clipe? Nu e momentul, vă rog să mă scuzați. Mă pregăteam de somn. Haralamb Negrescu îl măsoară de-a lungul deschizăturii ușii și zâmbește. Desigur, zice. Nu aș vrea să deranjez prea mult. Putem schimba două vorbe și în prag, nu e problemă. Așadar, voiam să vă întreb câteva lucruri despre vecinul dumneavoastră din spate, domnul A. R. Deleanu, de care vă separă un perete, dacă nu mă înșel. Ce e cu el? Îl știți. (Din nou, asta n-a fost întrebare, așa că.) Da, îl știu. Are apartamentul pe holul paralel; împărțim un perete, cel din dos. Și ce e cu asta? Încercăm să aflăm cât mai multe despre dânsul. De ce? Nu știți deja destule despre fiecare dintre noi? Haralamb Negrescu îl privește nedumerit, poate chiar nu pricepe, își zice, poate chiar e prost ca lemnul. Nu, domnule Lenea, nu ați aflat? Ce să aflu? Domnul A. R. Deleanu a dispărut. În tăcerea iscată în prag la auzul acestei vești, zgomotul dușului era chiar mai puternic. Cum adică a dispărut? A fugit? Păi, se foiește Haralamb Negrescu în paltonul său, fâșâind și pufnind, nu sunt în

măsură să ofer mai multe detalii, dar să spunem doar că nu a fost identificat în gară, jos, și, deci, nu s-a urcat în niciun tren. Poate e pe acoperiș, zice Radu Lenea. Adică? Știți dumneavoastră ceva ce eu nu știu? Intrarea pe acoperiș e betonată de peste un deceniu. Nu am știut. Acum știți. Așadar, A. R. Deleanu. Erați în relații bune? Nu. Dar vă cunoșteți. Da, ne știm. Totuși, de ce vorbiți la trecut despre el? Așa e, da; din reflex, mă scuzați. Cum ați caracteriza relația dumneavoastră cu poetul A. R. Deleanu? În niciun fel, răspunde. Doar ne știm. Am vorbit de câteva ori, pe fugă, nu aș caracteriza-o drept o prietenie, nici măcar o cunoștință. E un ins cu care am schimbat câteva vorbe de-a lungul anilor, pe holuri, în lift. Așa. Haralamb Negrescu notează totul, nu că ar fi relevant, ci că uită ușor; capul său e ori prea plin și nu mai are loc de noi gânduri, ori prea gol și se răătăcesc, una dintre multele enigme ale hotelului de la capătul României. O cunoșteți pe doamna Lizaveta Markov, căsătorită Deleanu? Am auzit de ea, da. Ce relație aveți cu dânsa? Nicio relație. Sunteți sigur? Cum adică? Credeți că nu sunt în stare să-mi evaluez propriile relații? Nu, nu, ridică mâna detectivul, apoi notează frenetic hieroglife minuscule în carnețelul său. Locuiți singur, domnule Lenea? Da. (În duș cade

săpunul; cum altfel?) Tresar amândoi, inimile saltă ca iepurii în farurile mașinii. Da? Sigur că da. Acum, dacă nu vă supărați, irosesc apa. Da, așa e, să nu irosim apa. Da. Încă o întrebare: În urmă cu șase luni ați solicitat în scris la cancelaria hotelului să vi se acorde dreptul de a vă muta pe alt etaj, sau cel puțin (frunzărește prin carnet), sau cel puțin, da, în altă cameră pe același etaj. Corect? Radu Lenea dă din cap că da. Și ce e cu asta? Aș putea să știu care sunt motivele care v-au determinat să? M-am plictisit, răspunde cu năduf fostul scriitor. V-ați plictisit? Domnule Negrescu, apa! Da, așa e, să nu irosim apa. Dă să plece, dar. Ah, încă o întrebare, vă rog. Fostul scriitor oftează, îl mănâncă psoriazisul, transpiră, e cu nervii țichi. Da. Când l-ați văzut ultima dată pe domnul Deleanu? Nu mai știu. Acum o săptămâna, două. Unde? La Nepsis, cred. Lua masa. Singur? Asta e deja a treia întrebare, domnule Negrescu. Da, e, e a treia, așa e. Mă scuzați. Și face semn spre ceva, oriunde, orice. Așa, să nu. La revedere. Radu Lenea nu salută, ci doar dă din cap și închide ușa. Încuie și-și plimbă palmele peste chipul nădușit. Își dezbracă cămașa udă și intră din nou în baie. Lizaveta Markov tocmai termină dușul și se înfașă într-un prosop lung, alb; ca o omidă pășește pe vârfuli spre el și îi lasă un sărut pe

obraz. Cine a fost? întrebă. Haralamb Negrescu. Ah, zice Lizaveta Markov și lasă prosopul să-i cadă. E deja în dormitor, aprinde lumina, vede bâta pe pat. A întrebat de Alex, nu? Da. Lizaveta Markov își îmbracă fuiorul, rochia, își aranjează pe fugă părul, nu prea mult că știe că oricum are să-l ciufulească în curând, lenjeria intimă e pe pat, nu pe ea. Liz, ce cauți aici de fapt? Am discutat doar că nu ne mai vedem. E gata, Liz. Știu, știu, Radule, oftează femeia, dar, dar nu știu ce să fac. Și parcă ar plânge, și parcă n-ar. Ce e toată povestea asta cu Deleanu? Lizaveta Markov se așază pe pat. A plecat, zice, pur și simplu. Unde? Nu știu. Nimeni nu știe. Am vorbit cu câțiva dintre prietenii lui, dar nimeni nu știe. N-a mai auzit niciunul de el de câteva zile. O fi luat trenul, zice Radu Lenea. Nu, n-avea permis de călătorie. Și, chiar dacă l-ar fi falsificat, Alex e prea faimos, prea cunoscut, ca să poată trece fără probleme de controalele din gară. Cel puțin nu cred. În plus, am vorbit și eu cu Negrescu și l-am întrebat dacă e posibil să fi luat trenul, dar cică nu ar fi fost văzut în gară, nu apare pe niciun registru de transport, pe nicio listă. A dispărut pur și simplu. Auzi, se apropie bărbatul și se așază pe pat lângă ea, pe acoperiș crezi că putea să? Știi de vreo cale de a ajunge în afară de cea betonată? Nu știu, n-am auzit.

Dar... Radule, ce să caute pe acoperiș. Doar dacă... Ți-a zis ceva înainte să plece? Nu, eram certați. Eu plecasem cu fetele la un cocktail, acum vreo, nu știu, șase zile, așa, și el era cu ai lui la Nepsis. Ne-am văzut în acea seară, scurt, în *Insomnia*; era la altă masă. Nici măcar nu s-a uitat la mine, zice Lizaveta Markov și își așază mâna pe piciorul lui Radu Lenea. El o lasă. E, totuși, Lizaveta Markov. Aceași Lizaveta Markov. Dragostea nu dispare cu una, cu două. Când m-am întors în cameră, nu mai era. Am așteptat toată noaptea și toată a doua zi, dar degeaba. A dispărut pur și simplu. A doua noapte mi s-a părut că l-am auzit, nu știu sigur. Adică? Băuseși, sau ce? Nu, nu, făcusem rost de niște somnifere și. Și ți-a zis ceva? Nu știu, nu cred. Of, Radule, ce înseamnă toate astea? Nu îmi pot da seama unde ar putea să fie, vor trebui cotrobăite toate odăile din. Nu, nu, Radule, mă refer la noi – ce înseamnă toate astea pentru noi? Fostul scriitor se ridică, nu se gândise deloc la asta. Transpiră abundent, eczemele strălucesc ca ochi străini holbându-se din piele la Lizaveta Markov, pe care abia o încap hainele, care parcă nu are ce face cu picioarele, că viermuiesc prin pat, o vede întinzându-se și o aude zicând: Dacă nu se mai întoarce, înseamnă că suntem liberi? Și-și plimbă palmele pe corp, parcă vrând să le învețe pe

ale fostului scriitor ce și cum să facă, de parcă ar mai fi fost nevoie – Radu Lenea știe ce să facă, doar că nu poate. Nu mai gândește limpede și oricum în pantaloni nu se mai urnește nimic de multă vreme. Dacă suntem liberi, Radule? Scriitorul se ridică, se sprijină de ușă, ametește. Ești bine, baby? Pare sincer îngrijorată, fostul scriitor se gândește prin ceață la ce roluri ar putea juca femeia. Ești bine? Da, doar că, nu am mai. Am nevoie de. Și-și amintește de Epitete. Desigur, nu erau la fel de puternice ca o Comparatie, nici măcar împreună; desigur, nu era chiar ceea ce avea nevoie, dar măcar era ceva. Așteaptă, zice și fuge în fața ușii de la intrare. Deschide: se uită în stânga, în dreapta – liber. Ridică preșul și vede un plic galben; îl vără în pantaloni și încuie ușa. Își dezbracă pantalonii, rupe plicul și găsește două mai mici, albe, cu câte un E scris de mână pe fiecare. Se așază în genunchi și trage pe nas conținutul primului plic. Nu e tăiat prea bine, nu e prea fin, nu e ales la mustață, așa că pișcă și taie și un firicel de sânge se scurge din nara stângă și se adună-n bob deasupra buzei. Baby, o aude ca prin abur pe Lizaveta Markov care acum stă în pragul dormitorului. Baby, îți curge sânge din nas. E goală, jumătate verde neon, jumătate tricolor de tub catodic. Radu Lenea rupe cu degete nesupuse și al

doilea plic și trage prin nara teafără tot Epitetul. Se întinde și așteaptă. În spatele craniului său o caleașcă pornește din dreptul unei tâmpole, o alta din tâmpola vecină, caii galopează înspumați, se întâlnesc în miezul minții și se ciocnesc, lemnul se frânge-n așchii, ce era înăuntru se scurge însângerat prin geamlâcuri și pe sub portiere, caii intră unul în celălalt, oase frânge, carne măcelărită, coaste blocate-n coaste. Când se așază praful și bulgării de nisip și sânge se rostogolesc la vale, bărbatul deschide ochii. Lizaveta Markov e deja lângă el, îi simte mirosul de piele unsă cu unt uleios, parfumul din păr, fierbințeala pulpelor și, când se apleacă peste el să-i șoptească ceva, e surprins de sfârcurile ei alerte, doi țărushi gata oricând să-i străpungă sternul și să-i înțepe inima. Femeia se răsuțește și se urcă pe el. Îi șoptește la ureche: Of, baby, ce dor mi-a fost de tine. Cât de tare m-a durut să-mi întorci spatele. Liz, încearcă fostul scriitor să o oprească, Liz, unde e Deleanu? Baby, baby, baby, gâfâie femeia lipită de el, îi sărută gâtul, îi molfaie și îi ciupește blând lobul urechii stângi, baby, e șansa noastră. Unde e Deleanu, Liz? Lasă-l, lasă-mă, nu-i mai rosti numele. A plecat, nu ne mai stă în cale. Suntem liberi. Degetele ei lungi forează acum prin părul lui Radu Lenea; Lizaveta Markov își plimbă vârful limbii ca pe

un plug pe bărbia bărbatului, pe buze, printre ele. Zice: Gata, baby, șșșș, uită de el, uită de tine! Liz, i-ai făcut ceva? Dar Lizaveta Markov geme și oftează, în timp ce-i scormonește scriitorului printre picioare și îi găsește sexul; trage de el, îl ciupește, îl învârte nefiresc, îl strânge, îl înnoadă, un lasou în jurul poftelor comune, of, baby, baby. Dar bărbatul e moale – în ciuda goliciunii tulburătoare a Lizavetei Markov, în ciuda celor două Epitete ce încă-i mai erodează mintea, în ciuda dispariției neașteptate a fostului poet A. R. Deleanu. Baby, baby, dar el rămâne moale. Zi, Liz, i-ai făcut ceva? Nu, Radule, nu i-am făcut nimic. N-am nicio vină că a plecat. Abia se mai aud vorbind de atâtea gâfâieli; pulpele lui sunt umede, dar nu e roua lui, el e moale ca mătăsurile bazarurilor din Marrakesh. Nu mă vrei? întreabă Lizaveta Markov și țuguiește buzele a alint. Ba o vrea, ar lua-o, ar nimici-o, dar nu poate, e nedormit, eczemele își fac de cap, îi pare că aude ceva, îi pare că vede ceva, iar sângele se întinde doar în imaginația sa pe cearșafurile apartamentului vecin, nu pompează-n vene și-n capilare cavernoase, unde i-ar fi locul acum. Vreau să știu dacă i-ai făcut ceva, îi zice și o strânge de brațe. Spune-mi! Se privesc îndelung și ea pare jignită (ofensa adusă omului în călduri ținut la distanță), ghemul de plăcere pe cale

să erupă începând să se deșire. Nu, Radu, ți-am zis că nu i-am făcut nimic. A dispărut. Atât. Cineva trebuie să-l fi ajutat să iasă din hotel, așa cum am discutat și noi că ar trebui să facem, baby, ai uitat? Acum e șansa noastră, să fim împreună fără să ne mai temem. Dă drumul brațelor și Lizaveta Markov îi ia palmele și le așază pe sâni săi. Strânge, îi cere și el strânge. Pânțele fierbe și ar vrea, dar nu-i destul ca să-i stârneasă sexul. Își lipesc buzele, limbile se plimbă dintr-un trup în altul, dar nu-i suficient. O ține strâns în brațe și parcă ar ține un muribund de febră tifoidă, așa de tare tremură Lizaveta Markov, atât de tare fierbe. Bărbatul îi găsește sexul cu degetele și intră, ușor, foarte ușor, apoi iese, gustă și la loc cu ele, unde le e bine. E bine și pentru ea, care pare a se mulțumi și cu atât, cu orice, doar să înceteze odată acest du-te-vino de curent alternativ între două trupuri încinse ca diodele. El scurmă și ea geme, afară ploaia s-a întetit, se aude chiar și în ventilatoare, prin nesfârșitele tuburi ce duc aerul de afară în măruntaiele imensei clădiri, paletele fâlfâie egal ținând ritmul mișcărilor lui Radu Lenea, care scurmă, Lizaveta Markov geme și strânge din pumni. Îl zgârie și e bine – scarpină eczemele. Fostul scriitor o întoarce pe spate, să ajungă mai ușor, speolog transpirat coborât pe cordeline de salivă.

Baby, baby, baby, se aude de undeva, de unde nici nu mai contează, și degetele-i sunt împinse și șuvoiul, și tremurul, și gâfâitul și toate cele, nelipsite, rodul străduințelor fostului scriitor în ciuda neputinței sale. Of, baby, baby, îl sărută Lizaveta Markov, vreau să fiu a ta. Suntem liberi. Dar bărbatul doar o sărută, tace și se gândește, se întreabă dacă nu cumva minte, dacă nu cumva toată povestea asta cu dispariția nu e decât o piesă de teatru abil pusă în scenă de ea pentru a-și atinge obiectivele. Dar ce obiective? încearcă să se lămurească în timp ce e purtat spre duș; apa curge, amândoi se sprijină, apoi se țin în brațe. Ce vrea, ce vrea, ce vrea, încearcă Radu Lenea să gândească limpede, dar nu poate. Lizaveta Markov îi săpunește trupul, pe el îl ia somnul, la naiba cu toate, nu e treaba lui. Femeia îl mulge flasc, cum l-a găsit, așa-l lasă, dar nu se lasă, ci vâra degetul ei lung și subțire în dosul fostului scriitor, caută și apasă, mulge la bărbat ca la vită și, când se slobozește omul în duș și picioarele i se înmoaie, știe că e timpul să-l bage în pat. Bărbatul nici nu-și mai amintește cum a ajuns în dormitor, mai ține minte doar că a alunecat în baie și că era să-și spargă fruntea, era să cadă, era să moară, vai, Doamne, panică!, era să moară fostul scriitor în curul gol. Se trezește și privește în jur: e încă noapte – ceasul de pe

noptieră îl asigură de asta. Capul îi cade la loc pe pernă și oftează. Își simte trupul muncit, dar e mai bine așa. Pe umărul său drept, Lizaveta Markov bălește ușor în somn. Întinde brațele și pipăie prin beznă după țigară. O găsește; bricheta lângă ea. O aprinde și pufăie liniștit. Femeia geme în somn și spune doar: Madame, dar n-au fost decât doi stropi de parfum. Se întoarce cu spatele la el și continuă să-și macine somnul. Pe fostul scriitor însă îl macină gândurile și se miră că a reușit, în sfârșit, după câteva săptămâni, să-nchidă un ochi, chiar dacă doar pentru câteva zeci de minute. Îl nedumerește toată povestea asta cu dispariția lui Alex Deleanu, fostul mare poet național, cu trecere la toate secretariatele administrațiilor publice și prin toate cancelariile lumii, autorul epicului ciclu de poeme Divina Românie și victima unui accident de avion de mici dimensiuni din care a scăpat cu viață, dar de pe urma căruia nu a mai fost în stare să scrie niciun singur cuvânt de literatură. Radu Lenea ține minte când a fost adus la A nus Dei: se zvonea că afară, dincolo de ziduri, era doliu național, iar în hotel a fost primit cu reverență și până și Nămolescu cu ai lui l-au lăsat în pace, fără să-l șicaneze prea mult, de teama posibilelor articole de presă nefavorabile ce s-ar fi scris cu siguranță dacă ar fi fost torturat la fel

cum sunt schingiuiți uneori alți bieți foști scriitori mediocri. Încă de la început au roit femei în jurul lui A. R. Deleanu, care era (e?) mic de statură, blond cu zuluși, poartă ochelari cu rame groase, maro, cu un cioc cărunt și cu o voce surpriză, dar el a ales-o dintre toate pe Lizaveta Markov, un pui de rusoaică naturalizată, focoasă ca sclavele lui Pan, toată numai unduiri de șold și șoapte călduțe, bine plasate la sentiment, o nebunie de femeie ca cele care nu există decât pe hârtie, pe ultimele rânduri ale paginii, înghesuită abil în câteva cuvinte, ca să conțină totul. Nu după mult timp, i-a căzut și lui Radu Lenea femeia cu tronc. Au schimbat lungi priviri peste mesele de la Nepsis, pe la spatele lui Deleanu; nu a durat mult până să se întâlnească în lift și să înceapă să vorbească. Își amintește cât de calm vorbea Lizaveta Markov, păzindu-și vorbele ca pe pui. L-a încercuit cu ele pe nebănuite și, într-o zi care nu anunța în niciun fel dezastrul său, fostul scriitor i-a simțit palma pe spate, brațele încolăcindu-se în jurul său, femeia-țipar strecurându-se pe la subțiori și ivindu-i-se în față, sărutându-l, nenorocindu-l. Au urmat luni de întâlniri pe ascuns și sex în picioare, în dulap, printr-o gaură improvizată în peretele dintre cele două apartamente. Când au prins mai mult curaj, au dărâmat peretele și l-au înlocuit cu

unul fals pe care să-l poată înlătura la nevoie; începând cu acea zi Lizaveta Markov s-a tot furișat în camera lui, până în seara în care Kritikos au organizat un rond de noapte neașteptat de nimeni. Lizaveta Markov și Radu Lenea erau pe podeaua bucătăriei, încleștați unul în celălalt, când au auzit ciocăniturile și vocile crăpate ale blogărilor. Un zgomot în dulap i-a alertat pe Kritikos primiți în cameră de bărbatul în izmene. S-au dus direct la dulap și inima fostului scriitor a căzut în pantaloni, în tălpi, a călcat pe ea, stropșind totul din jur cu sânge rece. Dar Lizaveta Markov s-a mișcat bine și repede, că peretele era pus la loc, doar un umerăș pe jos, iar Kritikos nu au aflat nimic în acea seară. Dar și bărbatul s-a săturat de toate acele copilării și i-a făcut vânt. A băut trei zile și trei nopți în *Insomnia* și s-a trezit eșuat în odaia Mbalei din spatele cârciumii, buna Mbala care i-a spălat hainele de vomă și de urină și l-a îngrijit până și-a revenit din depresie. A fost atunci, într-una dintre acele zile aflate în grija Mbalei, când Radu Lenea a zărit-o pe Catinca Văduva, nou-venită, și i-a plăcut ce vede. Doar gândul că s-ar fi putut îndrăgosti din nou îi făcea rău și vomita de fiecare dată când se imagina plimbându-se pe holuri cu tânăra Catinca Văduva și fostul scriitor și-a blestemat de nenumărate ori inima

plăpândă și nenorocită pentru că n-are niciodată stare. Catinca Văduva îi părea o instalație a solitudinii, frântă din mediul înconjurător de vântul pustiilor; mică și prăpădită, slabă și apucată, dar cu ochi mari, ca de insectă, părul scurt, tăiat băiețește, straietele mereu aceleași: salopetă de proletar, basca îndesată într-unul dintre buzunare. A încercat să-i deslușească formele pe sub hainele ei largi, apoi se oftica și mergea acasă și se masturba gândindu-se la toate femeile din lume deodată, reunite toate într-un supraorganism cu un superorgasm, apoi își jura credință sieși și-și promitea că avea să se țină departe de femei. Din când în când, Lizaveta Markov îi apărea în raza de acțiune, între două înghițituri de whiskey, în spatele a trei pufuluri din țigaretă, și atunci iar îl dureau toate. Acum iat-o aici, lângă el, dormind ca o nimfă ostenită de atâta dragoste trupească, și tot ce se ascunde în el e înnodat dureros, la naiba cu toate! Baby, o aude. Hm? Nu dormi? Ți se pare că dorm? întrebă el. De ce nu dormi, baby? zice și vrea să-l sărute, dar bărbatul se ferește. Lizaveta Markov oftează. O să fie bine. O să ne obișnuim din nou unul cu celălalt. Când nu o să mai fie zidurile astea între noi, atunci o să știi din nou că locul tău e lângă mine, zice femeia. Adică? întrebă și se ridică într-un cot. Cum adică – atunci când o să

scăpăm de zidurile astea? Despre ce vorbești? Lizaveta Markov tace și îl privește lung, parcă-și lasă pentru o vreme trupul într-un loc și coboară în bărbatul de lângă ea; când iese din nou, zice: Stai aici. Așteaptă-mă. Se strecoară afară din așternuturi și se îmbracă. Dispare. Fostul scriitor e singur în beznă și nimeni nu-l vede și ar putea foarte bine să fie și un sâmbure de caisă, că n-ar conta defel. Aude dulapul, peretele, ventilatorul. Peretele, apoi din nou dulapul. Tălpile goale ale Lizavetei Markov lipăind prin cosmos. Aprinde veioza, îi cere femeia, și bărbatul se întinde după întrerupător. În lumina becului gălbui-oranj, Radu Lenea o vede pe Lizaveta Markov strângând la piept un plic mare, maro, plin ochi de hârtii. Se ridică în capul oaselor. Ce e asta? Inima o ia din nou la goană, la vale, la dracu' cu toate! O carte, zice femeia. O carte, repetă bărbatul. Zici că-s amândoi la marginea lumii, unde toate o iau de la capăt, zici că învață din nou să rostească numele lucrurilor. O carte, repetă și Lizaveta Markov. A cui? A lui Alex. Se pare că a scris-o pe ascuns; cred că voia să iasă cu ea, să o scoată din hotel, dar nu a mai ajuns să. Ceva s-a întâmplat. Cert e că Alex nu mai e, dar cartea asta a lui e. Liz, tu îți imaginezi ce se poate întâmpla dacă ne găsim cu așa ceva în casă? Mai ales că Negrescu a dat pe

aici și părea suspicios ca dracu'. E suspicios, confirmă și Lizaveta Markov. Știi ce m-a întrebat? Ce? **Dacă îl cunosc pe Radu Lenea.** De ce să întrebe așa ceva, dacă nu ar avea suspiciuni legate de noi? Și pe mine m-a întrebat dacă te cunosc, zice el. Deci vrea să știm că știe. La naiba, Liz, scoate asta din apartamentul meu! Acum! Baby, stai! Acum, Liz, nu vreau așa ceva la mine în casă. Baby, ascultă-mă, doar ascultă ce am de zis. Bărbatul se abține să nu o azvârle în hol în fundul gol, cu manuscrisul în brațe. Ascult. Radule, e șansa noastră. Și e din ce în ce mai bine. Mai întâi dispăre Alex și suntem liberi să fim împreună. Apoi dau peste manuscrisul ăsta care poate însemna un nou început. Știu că aici nu avem voie să-l ținem, baby. Și poate că nici afară, Secretariatul s-ar prinde îndată că suntem pe fugă și nimeni nu l-ar tipări, nimeni nu ne-ar ajuta. Dar, baby, dacă reușim să ieșim cu el din țară, o să ni-l publice. Îl traduci și îl semnezi, ca și cum ar fi scris de tine, apoi distrugem copia asta. Eu îi fac o cronică de întâmpinare și suntem din nou în circuit, baby: tu din nou scriitor cu operă, eu în sfârșit critic literar. I se face rău; de când vrea Lizaveta Markov să fie critic literar? Ce e asta? Îi trec prin min-te o sumedenie de scenarii, în special unul în care fostul poet și prozator A. R. Deleanu e ucis de tânăra

soție pentru un manuscris peste care a dat din greșeală. Minteă îi fuge la propriile foi ascunse sub reșou, pe care încearcă zadarnic să-și scrie propria literatură. Dar nu, așa ceva e nebunie, nu se poate! Liz, te rog să pleci și să iei și porcăria asta cu tine! Baby, nu, ascultă-mă! Ieși! Radule, gândește-te! Oricum știu. Kritikos. Știu că e ceva între noi. A fost, ține Radu Lenea să o corecteze. Of, baby, vor veni și ne vor hăitui și ne vor închide. I-ai făcut ceva lui Deleanu? Nu, răspunde femeia. Atunci de ce să te închidă? Crezi că le pasă de adevăr, Radule? Vor vrea doar să închidă cazul fără prea mare vâlvă și sunt un țăp ispășitor ideal, nu crezi? Și eu? Întreabă bărbatul. Eu ce vină am în toate astea? Niciuna, baby, dar crezi că le pasă? Vor croșeta cine știe ce poveste de iubire, despre complicitate și gelozie, o lipsesc la avizier și viața noastră s-a terminat. Distruge manuscrisul! Nu. Atunci ieși de aici! Radule, tu mai vrei să scrii? El tace. Ai scris? Ai izbutit ceva? Liniște. Așa credeam și eu, zice Lizaveta Markov. Aici ai un manuscris. E al tău. Mi-e nu-mi trebuie. Vreau doar să mă lași să-i scriu cronică îndată ce ieșim din țară. Pff, Liz, ai înnebunit cu totul! Cum crezi că poți ieși din țară cu toți pe urmele tale? Cum crezi că poți ieși de aici? Demență curată, Liz! Știu că îl cunoști pe Asmodeus. Așa, și?

întreabă bărbatul. Ce dacă îl cunosc? Ne știm, nu suntem prieteni. Am auzit că poate falsifica permise de călătorie. Că are câțiva Kritikos murdari, care lucrează pentru el, dacă. Da, i-o taie Radu Lenea, dacă suma e destul de mare. Foarte mare. Mai mare decât poate fi la A nus Dei, mai mult decât poate avea oricare dintre noi aici, Liz. Nu știi despre ce vorbești. Așa e, nu știm până nu întrebăm. Ce? Dacă ne poate rezolva cu două permise de trecere. Fostul scriitor tace și dă din cap a neîncredere; nu-i vine să creadă ce aude, ce vede, în ce s-a băgat. Blestemată fie femeia asta, cu pleata ei roșie, cu pielea ei ca laptele, cu vorbele ei ce scurmă-n el, cu umbra ei. Nu știi ce vorbești. Radule, oricum sunt pe urmele noastre. Oricum ne vor prinde. Vor lua manuscrisul și ne vor acuza de ceva ce nu am făcut. Și pe tine la fel. Atunci ieși afară! Se ridică, se îmbracă. Unde pleci? întreabă Lizaveta Markov. Oriunde, cât mai departe de tine. Baby! Sare din pat, îl strânge în brațe. Știu că mă iubești. Știu. Și-l sărută și buzele ei sunt atât de fierbinți, atât de moi, atât de orice, încât Radu Lenea simte că explodează de draci, că vrea să plece, dar vrea să stea, să sară-n miezul Lizavetei Markov ca într-un lac de munte. Cedează și iar își înnoadă limbile. Ai deschis plicul? întreabă între sărutări. Da. L-ai citit? Nu, doar

prima pagină. Cum se cheamă? Beciul. Un roman locativ. Și n-ai citit nimic din el? Nu. Nu ești curioasă? Doar dacă e numele tău pe el. Se sărută și mâinile femeii scormonesc pe sub hainele bărbatului; limba lui lovește lobul urechii stângi, ca pe un clopot, în cap răsună inimile asemenea unor cutremurătoare bubuituri în cer. Hai să plecăm de aici, baby, șoptește Lizaveta Markov. Hai să fim cine suntem noi cu adevărat. Împreună. Inimile lor bat la unison, un galop de o parte și de alta a sternurilor lipite; tot mai puternic, tot mai zgomotos, între bătaii un singur cuvânt răzbate: Lenea, Lenea, Lenea. Fostul scriitor se dezmeticește și ascultă: Domnule, Lenea! (bum, bum, bum – nu inimi, ci pumni în ușa, ba picioare) Deschideți ușa acum, domnule Lenea! (bum, bum, bum – și parcă nici inimile nu se lasă mai prejos și răspund tudum, tudum, tudum) Domnule! Fostul scriitor împietrește. Acum ce? Vino, zice Lizaveta Markov și-l ia de mână. Ies din cameră. Stai, zice bărbatul și se întorce după plicul cu manuscrisul lui Deleanu. Domnule Lenea! Deschideți! Sunt voci de blogări, reci ca bulgării de gheață din piepturile lor. Lizaveta Markov e goală, nu-și mai bate capul cu haine, are haine și acolo unde merg, adică în dulap, adică dincolo de dulap, adică în camera lui Deleanu. Așază

peretele fals la loc și îi cere fostului scriitor să aștepte. Bărbatul își lipește urechea dreaptă de perete și ascultă; în mâini strânge plicul cu Beciul. Un roman locativ. Are ochii beliți și picuri mari, grei, cad de pe bărbie pe plic, picpic, bumbum, apoi un krâștibum! și aude cum Kritikos dărâmă ușa de la intrarea celui alt apartament și ajutoarele lor strigă: Domnule Lenea! Predați-vă! Dar nu le aude pașii, ci, așa cum era de așteptat, aude ghearele șoricarilor de luptă reanimați cu care își fac Kritikos de obicei rondurile de noapte, cârnați lungi cu blană, bestii feroce care adulmecă totul și în special cerneala și hârtia. Îi aude mișunând prin dormitor, unde își aduce aminte că a uns câteva picioare de pat cu untură să le atragă atenția de la bucătăria în care zace bine ascuns manuscrisul început (bine, nici măcar titlul nu există, să fim serioși). Când se întoarce spre Lizaveta Markov, o găsește deja îmbrăcată și zărește revolverul minuscul pe care femeia îl și vâra îndată în poșetă. Trebuie să plecăm, zice. Vor veni aici dacă văd că nu suntem la tine. Și unde fugim, Liz? Nici nu avem unde să. Ba da, ascultă-mă. La etajul patru e o cameră – 432 – în care locuiește o femeie. Nu o vor bănuși în veci, dar mi-e prietenă și am scos-o de curând dintr-un bucluc cu un bărbat. Mi-e datoare. Ne ascundem acolo câteva zile, până

când reușim să vorbim cu Asmodeus. Liz, ți-am spus că ne-ar cere enorm. Am bani. De unde? De la taicămeu. Cum? Unde? Nu sunt aici, cu mine, dar va trebui să-i garantăm că îi plătim după ce ieșim de aici. Nu va merge. Am bijuterii, unele chiar foarte scumpe. I le dau pe alea, deocamdată. Ai încredere. Văd că te-ai gândit la toate astea foarte bine, Liz. De când le coci? Nu le-am copt, Radule, m-am trezit cu asta pe cap, dar, decât să o tratez ca pe o problemă și să îngenunchez, nu mai bine o văd ca pe o șansă care să mă ajute să mă ridic din genunchi? Radu Lenea o privește, ceva se stârnește în el când o vede așa puternică, ceva îl pălmuește pe interior; cu manuscrisul în brațe se simte altfel, mai puternic și el, mai întreg – de când nu a mai simțit grosimea unui tom de hârtii scrise, de când nu a mai mirosit hârtie îmbibată în cerneală? De ani de zile. E ca un drog, dar mai tare decât toate Epitetele hotelului, decât o sută de Comparații și zece Hiperbole. Ba chiar și-n pantaloni se stârnește ceva, se mișcă piei și cărnuri când fostul scriitor strânge la piept romanul lui Deleanu. Lipește urechea de perete și ascultă: liniște. Kritikos au plecat și și-au luat și șoricarii cu ei. Vin, Radule. Sunt deja pe drum. Trebuie să ne mișcăm. Acum! Blestemate fie toate, scrâșnește din dinți fostul scriitor, trăiască

litera scrisă! O ia de mână pe femeie și ies pe hol. Spre lifturi, zice bărbatul și simte cum îl strânge de mână, împăcată cu decizia lui, poate mândră de el, sau naiba mai știe ce rol joacă la acea oră târzie din noapte. Iubirea se poate stinge, se gândește și strânge și el din pumn, dar litera scrisă rămâne. Apasă plicul și mai tare în piept, încercând parcă să-l împingă în coaste, să-l bage în cutia toracică la păstrare. Să mă văd afară, se gândește, apoi toate se așază. Ajung în dreptul liftului și Lizaveta Markov apasă pe buton. Așteaptă. (Ping.) Ușa se deschide, dar nu pot intra în lift – e blocat între etaje, iar cei din Deja-Vu îi privesc de jos, dansând încet pe ritmuri de jazz, pianistul lungind notele cu pedala sa până se pierd prin cele ale suflătorului, vânt sub imperiul unei note întregi care a început odată cu universul, toboșarul ciupește clopotele cinelelor ca un călugăr spațial; vocalista se îmbrățișează singură, dansează singură, e singură cu melodia, e eterică, așa, ca dragostea de care pare să nu aibă parte. Cel mai chinuit e contrabasistul, care încearcă să cânte firesc în poziții nefirești, cu instrumentul așezat de-a curmezișul liftului, fruntea ridată a încordare, limba pipăind aerul. (Ping.) Ușile se închid. Hei! se aud voci. Lătrat. Kritikos sunt în capătul holului, de parte, dar fug deja și șoricarii ăia sunt ai naibii de

viteji, se îndoiaie în aer ca viermi azvârliți de mâini invizibile, limbile lor țopăie în gol. Stați! strigă blogări și Kritikos fug spre ei. Hei! Sunt vreo cinci, dar cine se oprește să numere? Mâini de Kritikos dispar pe sub paltoane; când ies din nou, poartă revolvere și o mitralieră, iar cei din dreptul liftului știu că-s morți dacă n-o taie. Așa că fug. Se țin de mână și aleargă pe hol în jos, bărbatul strângând la piept plicul cu manuscrisul, femeia poșeta cu revolverul. Blogări strigă în urma lor că să stea locului, că trag dacă nu, că pun câinii pe ei; e drept că șoricarii ar vrea să sfâșie, latră și mârâie înfometati și zgârie mocheta hotelului în fuga lor turbată. Radu Lenea zărește o ușă și se împinge în ea, o trage pe Lizaveta Markov după el. Un șir de scări de serviciu se deschid în fața lor – sunt trei rânduri diferite și n-au timp să aleagă. Bărbatul dă spre stânga, dar o simte pe Lizaveta Markov trăgând spre dreapta. La naiba; coboară pe cea din mijloc. Treptele sunt doldora de butoaie metalice ruginite și urât mirositoare, pe jos e plin de bălți pe care ar putea aluneca ușor și-n care și-ar putea rupe un gât, o spinare. Ai grijă, spune bărbatul și țopăie pe lângă petele de ulei. În dreptul ultimului butoi au impresia că au văzut în el un chip. Ai văzut și tu? Da. Și eu. Era un chip șifonat, ca o față decupată și aruncată în acele

deșeuri. Poate era un nailon. Poate. Dar cine se poate acum opri să verifice? Nimeni. Și e treaba lor? Nu. Kritikos și blogări sunt deja pe scări, au ezitat o vreme, cât să prindă șoricarii mirosul, dar acum sunt pe treptele din centru. Lizaveta Markov dărmă ultimul butoi și zeama scârboasă se scurge pe trepte. Fugi! Sar scările trei câte trei, în timp ce Kritikos încearcă să ocolească bălțile, căinii se împotmolesc în deșeuri, s-ar opri să miroasă, e o nebunie a simțurilor, dar Kritikos trag de zgarde și de hamuri, de le lungesc gâturile și mai mult. Cei doi ies de pe scări și dau buzna într-un hol îngust, fără uși, pesemne un pasaj de legătură între două holuri mai mari ale etajului opt. În spatele zidurilor huruie ceva, motoare imense țin în funcțiune frigidere masive, mașini de spălat, țevile de deasupra capetelor celor doi abia mai rezistă curgerii apei și a timpului și lasă picuri cu zeamă stătută să le picure pe frunți și umeri. Pe aici! vede femeia o scăpare. Când să intre în spatele perdelei de nailon, un glonte șuieră printre cele două chipuri; i-au simțit zborul și bănuiala unei morți neanunțate. Au început să tragă, se gândește panicat Radu Lenea. Băga-mi-aș, au început să tragă! spune cu voce tare, dar Lizaveta Markov parcă nici nu-l ascultă, împinge căruțurile care le blochează calea și intră într-o odaie cu aer

îneacăcios, o afumătoare plină ochi cu rude de salam uscate atârinate din tavan în cârlige. Înnoată prin oceanul de mezeluri, aerul rar și înțepător în esențe de pin; e un salam tare, numai bun de crăpat craniul cuiva cu el. Dar nu e suficient pentru a opri glonț de Kritikos. Îi aude izbindu-se și împiedicându-se în căruți, în scaune; șoricarii sunt deja în afumătoare, bălesc privind în sus la paradisul de carne procesată, chiar când Kritikos trag a doua rafală. Glonțul se oprește lângă Lizaveta Markov, găurind o rudă de salam mare cât un sac de box (ferice de cel ce-l va înghiți, împușcatul fără punctie de intrare ori de ieșire). Reușesc să scape din afumătoare și cei doi intră în casa scărilor. În fața lor: trei scări diferite, și totuși atât de cunoscute. Ce naiba! Se privesc nedumeriți și îngroziți și se grăbesc să aleagă scările din stânga. Kritikos după ei. Lizaveta Markov și Radu Lenea sar scările din stânga două câte două, trei câte trei, cum pot, și, iată, dau din nou peste butoaiile cu deșeuri; de data asta sunt dărâmate, așa cum le lăsaseră. Văd urmele labelor de câine în bălțile lipicioase și împuțite, ba recunosc chiar și chipul decupat, care pare totuși a fi o pungă de plastic veche. Nu pricep, dar nici n-au timp să o facă, gâfâie și transpiră și alargă cu urmăritorii în ceafă, cu șoricarii înnebuniți de

atâtea mirosuri, de o asemenea aventură atât de, ah, atât, atât de rară! Cei doi ies din casa scărilor și intră din nou într-un hol, dar pricep îndată că e același îngust pasaj de legătură, cu mașinăriile duduind și huruind în spatele pereților, cu țevile plesnite și corodate deasupra lor; se uită în urmă, nu se pot întoarce, altă cale nu e, ci drept înainte trebuie să fugă, din nou prin bezna holului, din nou prin perdeaua de nailon (un al treilea glonț vâjâie prin aer, cei doi mai primesc cadou câteva minute), intră în afumătoare și se zbat printre salamurile ca bastoanele, trec pe lângă sacul de box și, uite, e același, uite gaura glonțului. Dincolo de ușă trebuie să fie și – da – este aceeași casă a scărilor. N-au timp să gândească, sunt prinși în buclă și cea din mijloc e înșelătoare, la fel și cea din stânga, nu le rămâne decât să o aleagă pe cea din dreapta. Coboară și văd scările goale, nici urmă de butoaie, nici urmă de bălți, de chipuri în pungii de nailon, de miros dezgustător de deșeuri organice lăsate de izbeliște. La capătul scărilor văd o ușă de sticlă cu un simplu opt pictat pe ea. Intră în hol și se uită în jos: pereții și podeaua sunt de sticlă și holul transparent traversează suspendat în aer o sală de bal imensă în care cupluri îmbrăcate elegant valsează mecanic, pahare se ciocnesc a salut, pianul, mesele, aburii, etc., și

Kritikos pe urmele lor. Grăbesc pasul și aud din nou glasurile-șmirghel ale urmăritorilor: Stați că tragem! Iar Lizaveta Markov, străbătută de acea intuiție feminină care își face loc prin cărți (ca aceasta) atât de des, se aruncă la podea și-l trage pe bărbat cu ea. Gloanțele mitralierei răpăie pe deasupra capetelor lor și sparg sticla în mii de bucăți. Holul cedează și plouă cu cioburi mari ca ghilotine ce se prăvălesc cu Radu Lenea și Lizaveta Markov, cu Kritikos și șoricarii lor, cu toții cad peste dansatorii din ringul de jos. Muzica se oprește și locul îi e luat pe frecvențe de țipetele exasperate ale femeilor care țin acum în brațe bărbați retezați. Pianistul tace îngrozit și vede cum îi cad ambele mâini sub pian. Un cap se rostogolește printre ei. Are limba scoasă și ochii beliți, încercând pesemne să rezolve vreo enigmă a veacurilor, ori vreo ghicitoare în pragul morții. Sticlă iese din spatele unui Kritikos însângerat ca aripi de înger căzut, minereu tremurând, picurând. Șoricarii zvâcnesc, ceva de îngrozit, să nu insistăm. Dar cei doi izbutesc să se ridice și, ca prin minune (a se citi: ca-n cărți), sunt teferi, așa că fug prin cioburi, sticla crănțane sub tălpi, în timp ce Kritikos împuținați scot din nou revolverele și mitralierele și trag. Dar fostul scriitor deja a împins-o pe Lizaveta Markov într-un hol ce se bifurcă. Într-o clipă de

neatenție, își dau drumul la mâini și unul o ia pe coridorul din dreapta, altul pe cel din stânga. Din față vin alți Kritikos, din spate aceiași însângezați; au încetat să tragă, ca să nu se secere unii pe alții. Fostul scriitor face doar câțiva pași fără Lizaveta Markov, dar deja prea mulți, suficient de mulți pentru a nu se mai putea întoarce. O vede într-o clipă cât o eternitate pe Lizaveta Markov pe holul celălalt, ochii sticloși, pumnii cu încheieturile albite de presiune, o venă neașteptată zvâcnind de-a lungul frunții. Fugi! strigă Lizaveta Markov și se întoarce și ea și o ia la goană pe hol, cu doi Kritikos după ea. Văd noi Kritikos noi luând colțul și, zărindu-i, trag, se ferește, glonțul smulge un nor de praf din perete. Fuge și dă peste scările de incendiu. Singura scăpare e să sară printre scări, să se lase în voia gravitației și să încerce să se prindă de balustrada unui etaj inferior. Observă că încă mai strânge plicul în pumni, a uitat de el cu totul, dar nici nu-l poate lăsa în urmă, așa că-l vârnă pantalonii, strânge cureaua și sare. Cea mai stranie senzație asta – zburatul –, un pic de moarte e deja încapsulată în ea. Să ne ferim de ea. Dar Radu Lenea nu are ce face, plutește și strânge din dinți și întinde mâinile și reușește: se prinde de balustrada de la etajul șase. Nu te uita în jos, Radule! Se uită în jos, hăul

se dilată, pălăria cade-n abis, scările-s de gumă, parcă, îl furnică peste tot și un strop de urină udă pantalonul. Aude pași de Kritikos de sus, dar sunt prea departe, se bucură de un avantaj câștigat cu greu, cu prețul morții, aproape, așa că n-are dreptul să-l irosească. Se ridică și se trânteste pe hol. Tremură de spaimă, dar trebuie să gândească, să gândească, să gândească. La ce etaj e? se întreabă, se uită în jur și vede un șase pictat pe perete, lângă ușa liftului. Se uită în sus, Kritikos vin, se întreabă dacă Lizaveta Markov o fi scăpat, dar se teme că nu. Pipăie plicul, e tot acolo. Gândește-te, Radule! Gândește-te! Dintr-o dată știe: Hercule! Intră pe etaj și fuge șchiopătând spre 689, unde locuiește Hercule, pe care îl știe încă de dinaintea venirii sale la A nus Dei. Erau pe atunci amândoi scriitori în orașul lor și nu de puține ori au participat la lecturi comune. Hercule fusese, conform gusturilor sale, un scriitor cu adevărat mediocru, în spiritul definiției, cu volume bălțite și stătute, dar care găzduiau și fraze suficient de sclipitoare cât să circule în citate pe net (asta până când a căzut netul și soarta celor ca Hercule a fost să dispară în negura criptei codurilor binare). Fostul scriitor bate la ușă. Deschide și-l privește o secundă-două, ca și cum n-ar ști cine e; frământă halatul de bumbac pufos în mâini

și se încruntă și fostul scriitor se prinde că Hercule e rupt, distrus de vreo Metaforă buclucașă. N-are timp de prostii, așa că-l împinge și intră și încuie ușa. Hei! protestează Hercule, dar prea blajin, prea ridicol, de parcă ar înota prin melasă cu încetinitorul. Hercule, trebuie să mă ajuți, prietene, plusează din start – n-au fost niciodată prieteni, să fie limpede, dar asta nu-i ora sincerității asumate, disimulările sunt în toi și cale de întoarcere nu-i. Radule, tu ești, mă, băiatule. Își desface halatul să se facă mai comod când se așază în fotoliu și fostul scriitor vede că e gol pe dedesubt; când se așază, stă pe fleșcăituri și nu pare să-l deranjeze, nu simte, e tranșilizat ca un animal de pradă în drum spre țarc. Cu ce te pot ajuta, bătrâne? Lasă-mă să stau peste noapte la tine. Fără prea multe întrebări, dacă se poate. Mă revanșez. Hercule mototolește fără jenă plicuri pe care Radu Lenea reușește să deslușească pe fugă câte un E, câte un C, câte un M. Dar, ce, la tine nu poți merge? întrebă rar, se vede că se străduiește să vorbească. Ești pe fugă sau ce? Cam așa ceva. Întrebarea asta nici nu ar trebui pusă – dacă Hercule nu ar avea creierul pilaf, și-ar putea da seama ușor că Radu Lenea e un om hăituit: hainele răvășite și franjurite de cioburi, răni pe podul palmelor, părul ciufulit, fără pălărie, pantofii zgâriați și cămașa scoasă

din pantaloni și însângerață, plicul mare și gros lipit de piele. Dar aia ce-i? Nimic, răspunde fostul scriitor. Zi, pot sta la tine? Nu, nu știu, nu-mi place povestea asta, zice Hercule și dă din mâini. Cred că tre' să pleci, amice. Te rog, Hercule! Nu, nu, zice și încearcă să se ridice, toate cele bălângându-se învinețite, ochii săi privesc aiurea, dislocat. Tre' să ieși, Radule. Nu vreau probleme. Nu o să ai, îți garantez. Cei care sunt pe urmele mele nu știu că sunt aici. Nici măcar nu știu că ne cunoaștem. Nu, nu, îl împinge spre ușă. Are palmele lipicioase și pute a transpirație și spermă. Morții mă-tii, își spune Radu Lenea, ce aș mai împinge o țepușă prin creierii ăia ai tăi ca mămăliga! Te rog, Hercule! Îți aduc mâine toate drogurile pe care le am. Și mai multe. Mi-e dator cineva și ți le dau ție pe toate. Hercule se oprește, se gândește, se strâmbă de parcă ar sorta cuvintele în propoziții și fraze mai pe înțelesul său. Hiperbolă ai? întrebă cu ochi beliți de târâtoare de vis absurd. Am, minte fostul scriitor. Am, dar numai un plic. Îl vreau. Ți-l dau. Dacă mă lași să stau. Hercule își înnoadă halatul și arată spre camera din dos. Dar doar până mâine dimineață, zice. Și mâine dimineață îmi aduci tot ce ai. Așa facem. Intră în dormitor și se așază pe pat; își aruncă haina într-un colț și își desface nasturii de la cămașă; își

plimbă palmele peste fața transpirată, oftează. În ce naiba s-a băgat? Scoate plicul dintre curea și piele și-l deschide: e un top destul de gros de hârtii albe A₄, la fel ca cele pe care le ține și el ascunse sub reșoul din bucătărie, cu o decisivă diferență – ale lui A. R. Deleanu sunt scrise toate, pline, îndesate de rânduri cu litere mici. Citește pe prima pagină: Beciul. Un roman locativ, de A. R. Deleanu. O întoarce și o așază pe pat lângă el. Citește mai departe titlul de pe a doua pagină: Etajul 4; Apartamentul 20. Urmează o descriere scrupulos amănunțită, seacă, fără urmă de înflorituri, a apartamentului cu numărul douăzeci al ultimului etaj al unui bloc imaginat de A. R. Deleanu. Nu se citește ca literatura, sau cel puțin nu ca literatura de calitate, cele zece pagini de descriere a ușii, a holului, a bucătăriei, a oalelor, a dormitoarelor, a perdelelor, a mobilierului, a tacâmurilor, a covoarelor, a lustrelor și a veiozelor, a pereților de susținere etc. plictisindu-l enorm. E un cititor rapid, mereu a fost, așa că parcurge cu viteză amănuntele aceluși apartament doldora de barocul schimbului de secol și citește următorul capitol: Etajul 4; Apartamentul 19. Un alt apartament cu băile, dormitoarele sale vaste, căptușite cu perdele de catifea și covoare moi pe care tolănesc două pisici, cu bucătăria în care, de data

asta, e și un personaj (o bătrână servitoare care amestecă într-o tocană cu o lingură de lemn, suflă, gustă, amestecă). În sufrageria cu șemineu, înveliți în halaturi moi de satin, sunt un bătrân și o doamnă ceva mai tânără, dar amândoi grizonăți, ea machiată abundent, el cu ciocul și favoriții îngălbeniți de tutun. Capitolul continuă și sunt descrise cămărilor, odaia de serviciu în care un puști mănâncă biscuiți pe ascuns, covoarele, tapetul, mobilierul de epocă, balcoanele ce dau spre un aglomerat bulevard de capitală central-europeană de la finele secolului trecut, ori din primii ani ai secolului nostru, holurile, apoi ușa de la intrare în dreptul căreia, pe holul vast al blocului, e un alt personaj. Radu Lenea citește și află că e chiar A. R. Deleanu, care ciocăne de zor și sună la sonerie. Fostul scriitor chiar scapă un zâmbet, nu se aștepta la așa ceva și, iată, după un capitol sec în care nu citise decât descrieri peste descrieri ale unui apartament gol (ceva mai cumplit de anost nici că există), iată acțiune, iată o schimbare de situație chiar agreabilă! Citește mai departe și vede puștanul fugind spre ușă, firimituri încă agățându-se de cămașa sa albă, și deschizând. Nu are timp să mai citească dialogul celor doi din prag, că aude ceva desprinzându-se dintre foi și căzându-i la picioare pe covor. Lasă

manuscrisul pe pat și îngenunchează. E o foaie împăturită pe care vede sigla hotelului (cu g-ul la locul lui, desigur) și însemnele Regiei de Transport România. Despătorește biletul și citește: e un permis de călătorie cu trenul, cu plecare din gara Agnus Dei, care e chiar la subsolul hotelului, eliberat pe numele A. R. Delneau. Radu Nelea clipește de câteva ori și citește din nou: A. R. Delneau. Nu A. R. Deleanu, deși foarte aproape. Ce să mai însemne și asta? Permisele de călătorie, mai ales cele care îngăduie plecările din hotel, sunt extrem de rare. Se acordă în cazuri excepționale. E drept că se pot falsifica, așa a auzit vorbindu-se pe sub mustăți prin Insomnia sau prin Nepsis, sau prin alte dughene decăzute ale ultimului etaj, pe sub fustele prostituatelor din Venus, ori prin pereții falși tranformați în șezlonguri verticale în crâșma de opiu a lui Chang, dar tot așa și tot acolo a auzit că ar fi teribil de scumpe, fiind vorba despre sume imposibil de obținut, chiar și prin căi necurate, în A nus Dei. Știe că Asmodeus se ocupă de așa ceva, dar tare rar și cu efort considerabil, mituind din greu câțiva Kritikos corupți care lucrează la Regia de Transport (Radu Nelea s-a întrebat întotdeauna de când a aflat că Asmodeus ar putea falsifica permise de călătorie de ce n-o face pentru el, spunându-și că

pesemne trebuia ca șederea acestuia la hotel să corespundă unui țel superior, ceva mai prețios decât libertatea sa individuală, un țel revoluționar, probabil însuși miezul ideologic al aceluși grup clandestin obscur pe care îl conduce, Grabiskienii). E prima oară când fostul scriitor vede un permis de tren și nu știe că trebuie desfășurat de tot și, când se prinde de împăturirile geometrice, trage de colțul foii și-și vede chipul. Ce... E o poză pe acel permis, și e poza lui. E drept, e un el cu părul ceva mai lung decât în mod normal, dar nu cu mult diferit de cum ar arăta dacă l-ar lăsa să mai crească vreo săptămână, și o barbă de câteva zile, asemănătoare cu cea pe care o poartă acum, când s-a scurs jumătate de săptămână de când nu a mai pus lamă pe obraz. Ce să însemne toate astea? Întrebă cu totul îngrozit de foaia pe care o ține în mâinile transpirate. Un permis de călătorie cu poza sa și cu numele A. R. Delneau. Numele său e Radu Nelea și chipul său, în mod normal, e ras la piele. Cine și de ce să facă așa ceva? E oare vreo glumă? Să fi aflat cineva de povestea dintre el și Lizaveta Markov și să-i fi întins o cursă monstruoasă de pe urma căreia să-și piardă mințile. Poate chiar viața? Ce e asta?! Împăturește biletul și-l vâcă în buzunar. Vrea să strângă hârtiile și privirea îi cade pe finalul capitolului care,

observă, s-a modificat între timp. A. R. Deleanu nu mai e în prag. Puștanul nu mai e pe hol. Fostul scriitor vrea să recitească pasajele precedente și vede că unde fuseseră descrierile celor două personaje din dreptul șemineului nu au mai rămas decât descrieri de ambient. Apartamentul 19 este gol. Dă pagina: Etajul 4; Apartamentul 18. Citește primele cuvinte, dar n-are timp să avanseze, că-l aude pe Hercule în dreptul ușii. Ce citești? îl întreabă. Fostul scriitor adună grăbit hârtiile și le îndeasă la loc în plic. Nimic. Cum nimic, bătrâne? Sunt doar... meniuri. Meniuri. Da, meniuri. Cei de la Insomnia m-au rugat să... Dar o lasă așa, ne-terminată. Hercule îl privește împăcat, ceața pare a i se mai fi spulberat din priviri. Mă duc până la Nepsis să mănânc, zice. În toiul nopții? Dacă acum mi s-a făcut foame? E suspicios, dar dă din cap că bine. Te aștept. Nu tre' să mă aștepți, zice Hercule. Poți să te culci, dar mâine la prima oră, bătrâne, vii cu plicurile. Fostul scriitor dă din cap că a înțeles. Ascultă cum se încălță în fața ușii, cheile zornăie (nu cheile! își spune), și apoi ușa. Hercule îl încuie în apartament. Hei! strigă și aleargă la ușă. Bate o dată în ea, dar omul e deja departe. Își lipește urechea de ușă și ascultă: undeva, departe, (ping)-ul liftului și muzica blegită a formației Deja-Vu, încă prinsă în lift ca o insectă sub

pahar. Îl aude pe Hercule înjurând, apoi liniște. La dracu'! înjură și Radu Nelea. M-a încuiat dinadins. Sau poate e prea prăjit. Poate nu și-a dat seama ce face. Nu, în mod cert m-a încuiat dinadins, își spune și se uită în jur, căutând o cale de scăpare. Să încerce să spargă ușa? Fuge la perdele, se uită în spatele lor: ferestrele zidite. Gânduri ca marfare pline ochi duduie prin creier: oare și Hercule e vândut? O fi informator? Ce se întâmplă? Ce e toată treaba asta? Se uită în jur. În sus: ventilatorul. În peretele din dreapta sus: gaura de ventilație. Are o idee. Desface grilajul și se ascunde în spațiul îngust al conductei din spatele peretelui. Nu poate înainta prea mult, țevile se îngustează la fiecare metru, în nici un caz nu i-ar putea servi drept scăpare, însă e suficient pentru a-și îndeplini rolul temporar. Trage grilajul la loc și așteaptă în umbră, în măruntaiele claustrofobice ale hotelului. Să tot treacă zece, cincisprezece minute. Aude cheile – Hercule se întoarce deja. E limpede că nu de mâncare îi ardea lui. Exact cum a bănuit. De sus vede mai întâi cei doi șoricari reanimați, urmați de doi Kritikos monolitici, negri și reci, în urma lor umilul Hercule și un blogăr, ți-e și scârbă. Așa, zice blogărul, unde e? Hercule se uită nedumerit în jur, nu pricepe, nu știe cum e posibil... Ascult! îl bruschează omul. Faci mișto

de noi? Nu, eu... nu... deloc... Era aici. Jur că era aici doar cu câteva minute-n urmă. Am încuiat ușa și –. Radu Nelea transpiră în spatele peretelui, o picătură de sudoare se desprinde de pe bărbie și cade pe tabla ventilației – șoricarii par să audă, își întorc capetele cusute spre gura ventilației și mârâie. Cei doi Kritikos își mută instant atenția de pe Hercule pe câini. Ce e, băieți? întrebă blogărul și inima fostului scriitor sare o bătaie, două. Dar, inexplicabil, șoricarii se potolesc și se lungesc pe covor. Hai, că nu avem timp pentru asta, se răstește blogărul și ies din cameră. Dar, fuge Hercule după ei, și plicurile mele? Cum ne-am înțeles. Ce plicuri, mă? întrebă blogărul și unul dintre cei doi în negru îl împinge. Taci dracu' din gură, faci mișto de noi, ne aduci până aici și mai ai și tupeul să ai pretenții? Zi mersi că nu te snopesc în bătaie. Dar... Zi mersi, n-auzi? Mersi, zice Hercule și se pleoștește. Să trăiți, zice și se întoarce în cameră. Încuie și se uită în jur. Oftează. Inspectează clanța, se scarpină în cap, își duce palmele la gură; jubilează și abia așteaptă să se răzbune. Nu știe exact cum ar trebui să iasă de acolo, dar îi cunoaște slăbiciunile lui Hercule și știe că – da!, iată: Hercule scormonește pe sub canapea, de unde scoate un plic (e prea departe pentru a se citi litera) și se lungeste pe covor. Trage pe nas praful și

râde și plânge deopotrivă, tremură și se pișă pe el. Ooo, gândește Radu Nelea, Hercule al nostru are Hiperbole! O să fie floare la ureche. Distrusul se dezmeticește cât să ajungă cu mâinile sub canapea și scoate câteva șosete murdare cu care învelise câteva hârtii scrise pentru a acoperi mirosul de cerneală. Deci Hercule al nostru scrie pe ascuns, gândește și deja știe ce are de făcut. Îl privește: ca o caravană rătăcită, Hercule mută manuscrisul dintr-un loc în altul al încăperii și pornește în patru labe spre baie. Îl aude vomitând în toaletă. Hercule vorbește singur. Trage apa și fostul scriitor aude sec pielea frecată (flapflapflap). Când termină – în câteva secunde, că avem, totuși, de-a face cu Hiperbole – Hercule dă drumul la apă și se întinde în cadă. Nu are să mai dureze prea mult. După câteva minute, Hercule oprește apa și șoptește ceva, apoi tace. Fostul scriitor așteaptă; așteaptă; așteaptă. Împinge grilajul, pe care însă îl ține în mână pentru a nu-l scăpa pe jos, și iese din perete. Fură o privire în baie: distrusul doarme în cada plină ochi cu apă fierbinte, aburi ies din el ca duhuri sfinte intoxicate. Caută cheile și scoate manuscrisele lui Hercule din ascunzătoare. Iese pe hol și împrăștie foile prin fața ușii; prima pagină o prinde în sonerie. Citește: Elegie pentru neocortex, de Hercule

Vagane. Se uită în jur, caută furtunul de incendiu. Se izbește cu cotul în sticlă și un clopoțel începe să răsunne pe hol. În câteva clipe au să vină Kritikos. Radu Nelea o rupe la fugă și intră pe scara de incendiu. Coboară în pântecelul stăut al hotelului A nus Dei și strânge la piept un manuscris ce nu-i aparține și în care marele poet și prozator A. R. Deleanu alungă personajele. Coboară scările de serviciu care se îngustează cu fiecare treaptă; pas cu pas până când începe să se frece cu umerii de pereți, moment în care parcă îl lovește damblaua și transpiră, îl mănâncă eczemele și salivează abundent. De undeva, parcă din nișe ascunse în pereți, vine miros de tocană de cartofi; aude voci de dincolo de perete. Acum trebuie să meargă chircit, nu doar că se îngustează treptele, dar se apropie și tavanul. Strânge din dinți și se târăște în patru labe, ajunge pe hol – e o platformă mică pe care cineva a depozitat cândva câțiva saci de gunoi care acum putrezesc și atrag muștele hotelului. Aude glasuri de Kritikos în urma sa, așa că împinge sacii la o parte și aleargă. Intră din nou pe scara de serviciu și coboară. Treptele se lărgesc și tavanul e din nou unde ar trebui să fie, dar simte aerul ceva mai stăut, mai dens, mai dur, ca și cum doar pereții s-au întors la starea lor naturală, nu și ce e între ei. Coboară și vede

din nou scările îngustându-se și tavanul apropiindu-se. Deja s-a săturat de bășcălia asta; se târăște pe burtă, cu grijă să nu distrugă manuscrisul lui A. R. Deleanu, și, chiar când crede că nu mai poate înainta, când abia mai izbutește să miște un deget, când abia mai respiră, peretele din dreapta sa cedează și fostul scriitor vede că e de fapt o ușă ce dă în capătul holului etajului patru. Se întinde pe mochetă și inspiră de câteva ori, umplându-și plămâni cu oxigen, creierul vâjâie, artificii pleznesc în spatele ochilor. A scăpat! Pipăie după manuscris: e teafăr. Știe că niște Kritikos pot oricând apărea de niciunde, așa că trebuie să-și găsească un adăpost, cât să își tragă sufletul și să se lămurească ce e cu manuscrisul și ce-i rămâne de făcut. Cum stă ghemuit pe hol lângă hidrant, aude o ușă scârțâind și ridică privirea: în pragul unei uși de lemn rococo îl așteaptă o bătrână scofâlcită, dar cochetă, fond de ten pe pielea ei ca sedimente adunate de eoni, civilizații secrete de acarieni îngropate sub tencuiala aia; e cocoșată și îmbrăcată într-un halat de catifea bordo, rujul strident bun de trezit morții din gropi, dinții galbeni de căpătat se zăresc printre crăpături și, când începe să vorbească, glasul îi croncăne asemenea unui corb înfometat. E Contesa Duda, femeie de viță nobilă, eșuată pe malurile

hotelului A nus Dei cu câteva decenii în urmă, când nu a izbutit să ducă la capăt seria sa de memorii despre familia regală ilegală aflată de peste un secol într-un exil autoimpus. Fără sprijin și părăsită de inspirație, Contesa Duda s-a văzut nevoită să ia în primire o cameră mai mică decât budoarul ei cu care era obișnuită încă din copilărie. Acum pare nemuritoare, plutind în dantelurile sale pe coridoare ca o vampiroaică îmbătrânită, în căutare nu de sânge de virgine, ci de salivă de tineri poeți, după care e topită toată. Radu Nelea i-a scăpat de câteva ori printre degete, dar acum n-are de ales și o salută cuviincios. Oooo, croncăne contesa, domnule Nelea, dar ce onoare! (cu un r graseiat, evident) Scoate portțigarea, aprinde o țigară între degete osoase și scapără un chibrit. Pufăie și tușește. Vă rog, intrați, zice bătrâna, până nu răciți. E un curent pe holurile acestea, ceva de speriat. Pofțiți, pofțiți! Bărbatul intră și îndată e lovit în plex de mirosul viu de naftalină, ca un al doilea aer zbătându-se pentru întâietate, prin colțuri mișună pisici albe, pisici negre, iar un bulldog antic zace culcat pe covor ca un sfinx prăbușit. Cu ce să vă servesc? întrebă și se îndreaptă spre barul cu sticle de cristal. Fostul scriitor observă că baba, deși pare cam fragilă pe scheletul ei, încă pășește pe tocuri ca o

balerină pensionată. Un whiskey, dacă se poate. Se poate, domnule Nelea. Cum să nu se poată? Pentru dumneavoastră orice. E o mare onoare să vă găzduiesc. V-am citit toate cărțile înainte de a, mno (un gest aiurea, din alte epoci, de pe alte continente). Ah, da? Mulțumesc, e... e... Eh, lasă, lasă, e meritat. Cel mai mult mi-a plăcut cea cu Gombrich. Cum îi zice? Gombrich scrie..., încearcă bătrâna. Gombrich n-a scris cărțile sale, o ajută. Așa, da. Minunată. Și cum ați reușit dumneavoastră să scrieți un roman polițist cu un roman polițist, alergând în tunica sa fără chiloți – mă iertați! – cu revolverul prins la sanda, ceva... ceva.... tare hazliu! Bărbatul zâmbește. N-a mai auzit cuvântul hazliu din copilărie. Între timp, în lumea de afară, cuvântul hazliu a căpătat alte valențe și un semn diacritic, s-a schimbat, dar timpul pare să fi trecut pe lângă contesa Duda și vocabularul ei fără să o și afecteze defel. Radu Nelea își primește paharul cu whiskey și ia loc în fotoliu. Deci, domnule, ce vă aduce prin aceste părți uitate de lume ale hotelului nostru? Doar nu ați venit special să mă vedeți? Nu, am... am..., caută, dar nu găsește. Desigur, cum să fi venit pentru o babă atât de dizgrațioasă, dumneavoastră, un bărbat atât de puternic și talentat. Contesa Duda zâmbește, dar parcă nu-i chipul ei; cu atâta fond de

ten, fard și ruj e și greu să stabilești unde se termină omul și unde începe personajul secundar. Nu, vă rog, nu spuneți așa ceva, insistă bărbatul. Bătrâna lasă să-i cadă pantofii din picioare și fostul scriitor vede oasele deformate ale tălpilor și îngHITE cu greu băutura. Femeia se așază lângă el și îi mângâie genunchiul stâng. Contesa Duda miroase a tutun dur, a naftalină și a parfum păstrat din alte epoci, ori coborât pe linie dinastică din primele grădini ale omenirii. Prea multă floare, prea multă zăpăceală și decepție. Măinile îi sunt însă pricepute și urcă pe pulpa bărbatului până la scrot. Fostul scriitor tresare și aproape că se îneacă cu spirtoasa. Contesa râde și câteva rotocoale de fum uitate prin te miri ce caverne canceroase ale gurii sau gâtului se dislocă și-l învăluie. Doamnă contesă, încercă bărbatul. Spune-mi Margareta, scumpule, prea suntem formali, prea suntem străini, prea uităm de ce suntem aici, prea – și o lasă așa, ca și cum ea însăși a uitat ce a vrut să zică, ca și cum n-ar mai conta. Cine te fugărește, dragul meu? Nimeni. Eram doar în trecere. În trecere? Nimeni nu e doar în trecere la etajul patru. Tu nu ai văzut ce-i în stânga și în dreapta ușii mele? În toate celelalte apartamente, dincolo de pereții aceștia, zac femei și bărbați din alte vremuri, conți și contese dezmoștenite, diplomați roși de

demență și actrițe cu Parkinson; când ne rujăm, zici că ne-am crestat obraji. Nimeni nu trece pe aici fără un scop, dragul meu, iar acel scop este, de regulă, unul cât se poate de firesc. Bătrâna oftează și zâmbește. Știi, au așezat o placă la intrarea pe etaj, au scris pe ea *memento mori* și au transformat etajul într-un soi de muzeu al decrepitudinii și (tușește) al morții iminente. Contesa Duda se ridică și se îndreaptă spre unul dintre pereți, pe care – Radu Nelea abia acum observă – păstrează înrămate fotografii ale unor bărbați, vreo cinci, întinși pe divane cu ochii închiși, cu mâinile împreunate pe piepturi. Sunt fotografiile mortuare, acei bărbați pozând de dincolo de viață alături de membri ai familiilor lor încă vii, după modă victoriană. Am fost căsătorită de cinci ori, știai? Întrebă și pufăie, oftează. Pe toți i-am îngropat. Mereu mi-au plăcut bărbații. Ei s-au dus, așa cum (și aici privește peste umăr, ca o fetișcană timidă care nu e) și tu vei pleca în curând. Dar eu rămân aici și-mi aștept sfârșitul. Scumpule, se întoarce către el, îți place să vorbești despre moarte? Încerc de obicei să o evit, răspunde. Și moartea și discuția despre ea. Bătrâna se așază din nou lângă el, palma dreaptă la loc pe pulpa stângă a fostului scriitor. Pe mine mă excită teribil, șoptește femeia. Nu te uita așa, doar pentru că sunt o

hoască nu înseamnă că nu mai am pofte. Și, slavă Domnului, încă nu am uitat nimic din abilitățile mele trupești. Sunt cele care îmi alină goana după somn - știi, am mari dificultăți în a adormi – și câte o mică molie se mai rătăcește din când în când prin pânzele mele. Vai, vai, dar nu te uita așa! Glumim și noi, dragul meu. Se apleacă spre el și râde și halatul se cascadează suficient, încât fostul scriitor să poată fura o privire și să-i vadă sânii parcă nesfârșit de lungi, atingându-i pulpele fleșcăite. Da, se întoarce către fotografiile mortuare, mă excită. Moartea îmi pare singurul lucru cu adevărat demn de încropit vreo discuție în juru-i, iar iubirea – că pentru asta ne-am adunat cu toții aici, nu? – nu e decât un pretext, un panaceu, o fugă de, o mai-lasă-mă-un-pic. Când spui iubire, spui de fapt moarte. Știi tu, domnule, că iubirea e de fapt moartea scris greșit? Și că, deși singurele litere în comun formează cuvintele rea, era și are, acestea sunt de fapt emisari nocturni care, dincolo de toate, când totul se termină, la sfârșitul zilei, formează cu totul alte cuvinte, absolut improbabile statistic și lexical? Iar asta e ceva cu adevărat sfâșietor; ceva ce-ți poate frânge inima, nu, scumpule? Multitudinea improbabilă de combinații ale literelor e ceva ce-ți poate frânge spiritul. Brațul mumificat al contesei Duda se întinde

după sticla de whiskey și toarnă lichidul rubiniu în paharul gol al lui Radu Nelea. Mai bea, că nu ne grăbim nicăieri; aici, la mine, nu-i nici timp, nici loc pentru abțineri și abstinențe. Hai, bea, îl încurajează și chiar împinge de fundul paharului să dea totul pe gât. Bărbatul o face și, în timp ce plescăie aburit, clipește des și simte încăperea dilatându-se. Hai cu mine, scumpule, zice contesa Duda și-l ia de mână; bărbatul e amețit rău, îi pare că pășește pe rotocoale de vată, o vede departe, de parcă brațul i-ar fi de cauciuc, ceva se zvârcolește în el în timp ce trece prin dreptul fotografiilor cu cei cinci soți decedați, care par, în acele clipe immortalizate, atât de împăcați cu soarta lor de exponate lugubre, încât, pentru câteva secunde, își dorește să ia și el loc într-una dintre acele rame. E cumplit de amețit și se întreabă dacă nu cumva Contesa Duda i-a strecurat în băutura un somnifer sau vreun drog. Trec într-o altă odaie, aude (clic) și veioza cu abajur antic aruncă o lumină palidă pe ei și pe pereți. Contesa pare acum și mai străină, și mai moartă, de parcă așa ceva ar fi posibil, și până și vocea ei se colorează gălbui, ocru tifoid, când îi cere să ia loc. Bărbatul clipește des și alungă ceața și urmărește degetele strâmbe ale femeii și observă că-i arată să se întindă într-un sarcofag încăpător, construit la

comandă, pesemne, pentru două persoane. E căptușit, ticsit cu perne catifelate și înrămat cu dantelă, astfel încât pare chiar îmbietor și comod, iar Radu Nelea se întreabă dacă nu cumva ar trebui să se întindă în el și să termine odată cu goana asta numită viață, care o fi și ea un altceva scris greșit, o imensă și impardonabilă greșeală de tipar a unui creator dislexic. Se întoarce către Contesa Duda și o găsește goală în mijlocul odăii, umbrele dintre faldurile atârinate ar putea găzdui adăposturi pentru noi lumi, fără niciun fel de problemă, toate atârnă sub dictatura gravitației și ridurile îi sunt hieroglife pe care, dacă ar putea, fostul scriitor ar încerca să le citească, să deslușească ceva, orice, orice care să-l ajute să înțeleagă ce naiba se întâmplă. Contesa Duda râde, fondul de ten se crapă și jumătate de mască îi cade la picioare, dar nu pare a observa; ce se ivește acum de acolo, din acel hău, din abisul trupului de om trecut prea mult peste limita suportabilă a mascaradei traiului, e ceva ce nu se poate scrie într-o carte, așa că nu mă rugați să o fac, e uitarea tuturor numelor, e amestecarea tuturor destinelor, e frica de frică. Radu Nelea își amintește că are și el un nume, că are și el un destin și că nu trebuie să se teamă de teama sa și spune: Scumpă contesă, mă iertați, vă rog, dar trebuie să intru un pic la... la..., și

arată spre ușa toaletei. Sigur, dragule, te rog, dar nu sta prea mult, te aștept. Trece pe lângă ea și, fără să-și dea seama, calcă pe jumătatea de mască de pe covor - (krank!) – și intră în baie. De dincolo de ușă i se pare că o aude plângând. Scoate plicul și se întinde pe gresia rece; așază capitoarele douăzeci și nouăsprezece lângă el și citește mai departe: Etajul 4; apartamentul 18. E un apartament în care toți pereții interiori, chiar și cei de susținere, au fost înlăturați (blocul susținându-se prin forțe proprii, grație echilibrului inerent cuvintelor), pentru a face loc unor șiruri de mese metalice lungi pe care bărbatul numără cam treisprezece cadavre înfășurate-n cearșafuri, câte o pată de sânge străpunge albul imaculat, ba în zona șoldului, ba a capului, ba a pieptului. Nu le vede chipurile, dar nici nu e ferit de melancolia pe care capetele lor ascunse o emană de dincolo de țesături. E ceva atât de tulburător în acea imagine (fostul scriitor are cumva, nu știe nici el de ce, impresia că toți morții sunt gemeni, o întregă armată de mercenari morți smulsă aceluiași uter într-o singură clipă a unui trecut îndepărtat), încât simte că trebuie să se oprească din citit. E cel mai trist lucru, să ieși așa singur și părăsit dintr-o lume pe care n-ai vrut-o, pe care n-ai ales-o, ci în care ai fost împins de cine știe ce brațe

invizibile malițioase de dincolo de pergament. Privește în jur: cada cu smalțul scobit în nenumărate locuri ca o planetă prea des lovită de meteoriți, țevi și conducte ruginite, împânzite de mucegai și mușchi, toate la vedere, mașele instalațiilor acelor sisteme ce duc rebuturile corpurilor departe de om, să uite că așa ceva există, că asta face parte din el, că, de fapt, gândește Radu Nelea și se mai liniștește, așa ceva e chiar el. Citește mai departe: într-un colț al imensei încăperi îl găsește din nou pe A. R. Deleanu, de data asta certându-se cu o femeie masivă (pe puțin două sute și ceva de kilograme) în dreptul unui cuptor ce arde vertiginos în tonuri de auriu. Cei doi gesticulează și fostul scriitor încearcă să deslușească ce-și spun, dar cititul îi e tulburat de plânsetele din ce în ce mai zgomotoase ale Contesei Duda din dormitor. A. R. Deleanu pare să o convingă pe bruta aceea să arunce cadavrele în cuptor, unul după altul, și, iată, se și pun pe treabă și trag și cară și împing și îndeasă; afară se înnoarează, dar el știe (pentru că A. R. Deleanu știe (pentru că femeia-gigant știe)), că nu sunt nori, ci fum de trup de om ars, mirosul stas al veacurilor trecute, și câtă melancolie chimică pe chipul ei, și cât dezgust pe cel al lui A. R. Deleanu. Își dă seama că trebuie să facă rost de stilou și hârtie cât mai repede, să transcrie

cartea cu personajele sale până când nu izbutește A. R. Deleanu să o golească, gonind, iată, pe toți spre un undeva care îi scapă fostului scriitor. E limpede acum că A. R. Deleanu, personaj și autor deopotrivă, vrea să golească blocul din carte de personaje, să ascundă urme, să fugă de cineva sau de ceva, dar nu-și poate da seama de cine sau de ce, și nici nu are timp să spulbere mistere pe fugă, așa că simte că e absolut necesar să transcrie cartea, să fie mereu cu un pas, cu o pagină, măcar, înaintea atotputernicului A. R. Deleanu. Primele două, trei capitole trebuie să le transcrie din memorie – norocul lui este că descrierea holurilor, a camerelor etc. e neatinsă, doar personajele lipsesc și, dacă se grăbește, le poate scrie din memoria sa, acolo unde A. R. Deleanu nu poate ajunge și de unde nimeni nu-i poate alunga ideile. Lasă hârtiile pe gresie și iese din baie. Contesa Duda e în dreptul măsuței de machiaj, o vede prin oglindă, își ține capul în palme, ascunzându-și chipul. Pe jos, cealaltă jumătate a măștii de fond de ten, ca la finele spectacolului. Se teme să deschidă gura, îi e frică de acea creatură care a ieșit la iveală, nemijlocită acum, la căderea măștilor, și capabilă de distrugerii estetice considerabile într-un suflet ceva mai sensibil, dar trebuie să întrebe: Contesă, mă scuzați, contesă... Nu vreau să vă tulbur

liniștea, dar mă întreb dacă aveți cumva hârtie și stilou. Femeia plânge în pumni și nu se întoarce. E foarte important, contesă. Nu pot explica și vă rog să nu mă forțați să o fac. Dacă nu ar fi pentru o cauză importantă, nu aș face, nu aș pune pe mine și pe dumneavoastră într-un asemenea pericol. Când vede că nu primește răspuns, se întoarce, dar, înainte să închidă ușa de la baie, aude: Nu am, nu e voie. Și, în plus, nu mai pot scrie, zice și întinde brațele în lateral și doar acum Radu Nelea observă că mâinile-i sunt de fapt proteze. Cum de nu observase asta până acum? Dar îi poate vedea și golul din chip, oglindit, și bărbatul se simte supt în acel hău abisal (ca să înțelegeți cum arată Contesa Duda trebuie să vă imaginați un puț în care timpul s-a împotmolit fără cale de scăpare, cu secunde putrezind infinitezimal, o textură înșelătoare, dar în mod cert contagioasă). Mă iertați, spune îngrozit și încuie ușa băii. Bătrâna izbucnește într-un hohot de plâns și fostul scriitor se gândește să strângă hârtiile de pe jos. Sperând ca povestea cu manuscrisul ascuns (acum dezvăluit) al lui Hercule Vagane să fi atras atenția unor Kritikos, lăsând astfel alte coridoare libere și nesupravegheate, hotărăște că singurul loc în care se poate întoarce, știind cu certitudine că acolo găsește hârtie și stilou, e chiar

apartamentul său. Sigur sunt pe acolo și îl așteaptă, dar poate nu în cameră, ci, speră, pe holuri. La fel speră (e un optimist incurabil în acele ore cu adevărat cataclismice; un naiv) că apartamentul lui Deleanu e gol și nesupravegheat, oferindu-i astfel șansa să se strecoare prin dulap și să-și fure sieși hârtiile. Nu știe de ce e imperios să transcrie manuscrisul până când nu e golit de personaje, dar simte că e singurul lucru pe care îl mai poate face ca să mențină o anumită ordine aparentă în toată această goană. Ceva trebuie păstrat. E ceva acolo, și A. R. Deleanu îl vrea pierdut. Aruncă o ultimă privire pe capitolul optsprezece înainte să plece și vede că pe mese au mai rămas doar vreo două cadavre; Deleanu și femeia grasă se sprijină acum unul de celălalt, odihnindu-se o vreme, înainte de a trimite și celelalte două în flăcările cuptorului; pentru că, așa cum aș spune într-o cu totul altă carte, nimic nu se termină până nu cântă femeia grasă. Iese și se uită după Contesă, dar femeia a dispărut deja din fața oglinzii și Radu Nelea o găsește într-o cameră mică, întunecată, în care un divan înfodolit în perne pare că a înghițit-o. O aude plângând în surdina, atât de îndepărtat, încât ți se frânge inima, ca și cum corpul ei stricat ar fi aici, dar plânsul departe, în altă dimensiune. Bărbatul calcă pe bucăți din masca

bătrânei și pașii îi crănțane. Se apropie în dreptul fotografiilor mortuare și se uită mai atent la ele; abia acum observă că în fiecare coșciug mai e cineva, înghesuit, chircit între mort și scândură, o femeie, mereu aceeași, dar din ce în ce mai bătrână. Își întoarce privirile pe prima poză, dorind să rămână cu amintirea celei mai tinere și frumoase variante a Contesei Duda, așa cum și-ar dori și ea cu siguranță, și iese. Se uită în stânga și-n dreapta: holul e liber. Merge la lift și își lipește urechea de ușa metalică: de departe se scurg spre el note de pian și o voce lascivă, prinse toate între pereți de beton și cutii metalice, cordeline și supape. Pășește lipit de perete, cât mai aproape de umbre și de beznă, trecând prin dreptul unei uși deschise. În apartament, un bătrân minuscul într-un cărucior cu roțile inspiră adânc dintr-o mască de oxigen, tubul fiind atât de mare, încât zace de-a curmezișul și împiedică închiderea ușii. Un slab iz de urină răzbate din odaie și Radu Nelea dispare înainte ca moșul să se trezească și să-l vadă. Ceva mai în josul holului aude hărmălaie și vociferări; trece pe lângă un salon deschis în care vede o sumedenie de bătrâni în jurul unor mese mobile, jucând bridge și tușind sânge-n batiste; ai putea crede că e vreo gaură în peretele hotelului ce lasă vântul să vâjâie pe coridoare, dar nu, e

hârșăitul plămânilor învechiți ai acelor bătrâni care, odată la câteva secunde, se opresc și se întrebă unii pe alții ce joacă. Se privesc nedumeriți și iritați până când o voce dintr-un difuzor agățat într-un colț al tavanului îi lămurește: Bridge. Jucați bridge. Fostul scriitor vede scările și se furișează prin uși; de aici, de la etajul patru, zgomotele parterului și ale gării de la subsol sunt parcă ceva mai clare. Dar nu poate coborî, nu încă, ci trebuie să urce. O ia la fugă pe scări în sus și dărâmă, fără să vrea, toate manechinele depozitate acolo. Cineva umpluse scările etajelor patru și cinci cu manechine vechi fără trăsături, cu brațe cio-bite și piepturi topite. Când cad, se sparg ca porțelanul, și fostul scriitor, în fuga sa nătângă, nu are timp decât să tragă cu ochiul în urmă și poate jura că din miezul acelor manechine spulberate pe scări zeci de oameni de-un cot ies și se împrăștie care încotro. Își arde o palmă fără să se oprească, punând vedenia pe seama oboselii și a minții dislocate de atâta drog. Trece de etajul opt și încă îi pare că aude chicotitul acela sinistru al omuleților. Dacă ar avea timp și stare, s-ar întoarce să stea de vorbă cu ei/ele, ba chiar are luxul de a-și imagina o insulă izolată în care s-ar retrage împreună, minusculi truditori ai unui imperiu doar al lui. Dar nu are timp de prostii, așa că dă

buzna pe holul său și împietrește: cineva a întors holul cu susul în jos, mai să se împiedice de lustră. Nu e prima dată, deci se dezmeticește repede. Ba odată i-a și surprins în fapt – mecanici masivi și soioși, ungând în toiul nopții rulmenții de dincolo de ziduri; de dimineață fu nevoit să învețe să meargă cu capul în jos. Dar s-a obișnuit și cu asta, cum se obișnuiește omul cu toate prostiile pe care viața i le aruncă în față. Se prinde de mânăre și se ridică mai întâi pe pereți, apoi pe tavanul podea. Ascultă, dar nici urmă de Kritikos; miroase, dar nici vorbă de șoricari. Se teme ca nu cumva să fie ascunși în vreo nișă și să-l surprindă mișunând, așa că se face mic, mic de tot, și, ghemuit ca o găză, așteaptă. Trec minutele pe lângă el și încă nimic. Se pare că poate înainta. Trage cu ochiul pe după colț și îi vede: trei Kritikos înarmați îi păzesc ușa, șoricarii moțâie la picioarele lor. Radu Nelea se întoarce și merge spre apartamentul Lizavetei Markov, despre care nu am mai vorbit de pagini bune. Se oprește o clipă pentru a-și trage sufletul, inima-i zdruncină pieptul, eczemele-i se înmulțesc, transpiră ca un porc la tăiere și pipăie, pipăie, pipăie, toate-s în regulă, până și plicul, ceva mai ud, ceva mai molfăit, ceva mai murdar, e tot acolo. Nu vede niciun Kritikos, nici șoricari, așa că intră și se întinde pe canapea.

Răsuflă ușurat, apoi dă pe gât o carafă plină cu apă. Merge la baie, se ușurează, își clătește fața și se spală aprig pe mâini. Inspectează eczemele de pe piept, ceva de speriat, par deja vii și de capul lor, ca mici insule-stat luptându-se pentru independență, dezechilibre sociale în mâncărimi purulente. Intră în dulap și ascultă: dincolo, în apartamentul său, nu pare a fi nimeni. Riscă și scoate paravanul, dar mai rămâne un timp ascuns în dulapul său, trăgând prudent cu urechea și cântărindu-și opțiunile. Ajunge repede la concluzia că nu prea are așa ceva, așa că deschide ușa dulapului și vede că, într-adevăr, nu e nimeni în cameră. Pare neatinsă, spre surpinderea sa, așteptându-se să o vadă vraîște, fiind convins că nu vor rata ocazia de a cotrobăi prin lucrurile sale, dar se pare că nu au intrat în apartament, sau, dacă au făcut-o, au avut grijă să nu lase urme. Pășește în bucătărie, mută reșoul, scoate gresia și-și găsește hârtiile neatinsse, albe, goale; lângă ele un stilou. E turbat de fericire, dar trebuie să tacă și să se adune, niciun sunet nu are voie să-i iasă pe gură. Ascunde hârtiile sub cămașă, lângă plicul Beciului, și iese din bucătărie. Trece prin dulapuri și se oprește în sufrageria lui A. R. Deleanu. Nimic ieșit din comun: o canapea de piele tocită, o masă plină cu sticle și un televizor mereu pornit.

Purecii se zbat în sticla teveului și o veioză metalică se bălângăne pe masă, aruncând lumini și umbre de pe un perete pe altul. Radu Nelea întinde mâna și oprește balansul. Conul de lumină cade pe o ușă de lângă un șifonier masiv de lemn alb. Își amintește că, deși a mai fost în apartamentul lui A. R. Deleanu pe când acesta își pierdea nopțile pe la Nepsis sau prin altă dugheană împuțită, Radu Nelea furând sărutări și câte o partidă grăbită de sex cu Lizaveta Markov, mereu cu un ochi pe ușa de la intrare, cu celălalt pe ușa dulapului dintre apartamente, își amintește, spuneam, că nu a intrat niciodată în acea cameră, despre care știe doar că aparține lui Deleanu și numai lui, Lizaveta Markov neizbutind să treacă vreodată dincolo de ea. Se uită mai atent și vede că e întredeschisă. Oftează și-și cântărește opțiunile, dar tentația e prea mare, așa că împinge ușa și intră. Apasă pe întrepunător și camera toată e scăldată dintr-o dată într-o lumină aseptică a unor neoane așezate unul de-a curmezișul altuia ca într-o cruce întoarsă pe perețele din față. Mobilierul e frust: un scaun și o masă, atât. Un perete acoperit cu perdele; pe masă, lângă un pahar soios cu apă stătută: un teanc de hârtii. Pereții sunt și ei tapetați cu același soi de foaie: planuri arhitecturale, fundații, poduri, mansarde, etaje, toate

supuse rigorilor matematicii, a scalărilor și presărate cu însemne și notițe în creion roșu, ca mici corecturi pe marginea echilibrului ori proporțiilor acelor planuri. Nu par să aparțină aceleiași construcții, ci sunt amestecate, adunate parcă fără un scop sau un țel comun, fără vreo noimă dincolo de cea a lucrurilor avute în comun: linii și puncte la scara de 1:999, 1:32, 1:50, 1:100, 1:2, 1:4, 1:75 ș.a.m.d. Este cămara unui obsedat și se gândește că, dintre toate fixațiile pe care le-ar fi putut închipui pentru fostul poet și prozator, aceasta este cea mai improbabilă. Trece cu degetele peste câteva planșe de pe masă și citește: Plan de evacuare motel Excelsior; Planșă etaj 1, bl. 410A, sc. B; Apartament/duplex 320mp; Complex Rezidențial Hărman-Tineretului; Stație de epurare A310XX/B2016; Centrală termică mobilă, secțiune transversală etc. Fostul scriitor aude pași în spatele său, tocuri de pantofi, tresare, se întoarce și o vede pe Lizaveta Markov în ușa camării, îndreptând un revolver spre el. Chipul îi e schimonosit de durere, ori de regret, ori de vreo emoție pe care Radu Nelea nu a trăit-o niciodată, ceva ce numai femeile cu revolver pot simți; rimelul i-a desenat picturi rupestre pe obraji, imagini ale unui război ce stă să vină. Liz, spune bărbatul și ridică brațele. Liz, ce e asta? Femeia începe să

plângă și mâna îi tremură cu pistol cu tot, fostul scriitor se uită la degetul ei ce se sprijină tensionat pe trăgaci și un gol se cascadează în pânțelele său. Îmi pare rău, Radule, zice Lizaveta Markov și se îneacă în vorbe de durere. Liz, nu, te rog, nu, să. Dar Lizaveta Markov apasă pe trăgaci și flama aruncă glonțul care îi vâjâie fostului scriitor pe lângă cap și-l lasă în viață. Bărbatul deschide ochii și răsuflă ușurat că e viu și neatins, dar o vede pe Lizaveta Markov frământându-și bluza de satin din care sângele îi țâșnește șuvoi, iar chipul îi e palid și îngrozit. Se întoarce să caute destinația glonțului femeii, moment în care zărește cadavrul bărbatului împușcat în cap și înfășurat în perdelele rupte din galerie, revolverul căzut la picioare. Peretele din spatele perdelelor e acum un Pollock macabru monoton. Arma bărbatului fumegă și Radu Nelea știe că glonțu-i zace săpat în mațele Lizavetei Markov, în vreme ce cel scuipat de revolverul ei se desprinde din creierul pisat al omului și cade sec în balta de sânge. Bărbatul e limpede terminat, timpul pe lumea asta i-a expirat într-o explozie de lumini și pulbere fină de țesut, dar Lizaveta Markov horcăie cu greu și plânge și îi face semn să îngenuncheze lângă ea. Fostul scriitor o ia în brațe și îi sărută fruntea. Liz, o, Liz, ce ai făcut? Ce e asta? Ce se întâmplă? Pumnii femeii se

înfig în cămașa fostului scriitor, murdărind-o de sânge, marcându-l și făcându-l părtaș la acele ultime clipe ale unei vieți. Ra... Radule... trebuie să pleci... să fugi din... hotel... încearcă, luptă-te, zbate-te... scoate cartea... fugi cu ea... pune capăt... lumii... Liz, nu mai vorbi, stau cu tine, te țin! Nu... nu... Radule, fugi... lasă-mă... am... am... (un șuvoi gros de sânge se scurge din gură pe bărbie, pe brațul său, picură nerușinat pe jos)... am spionat pentru... Schulzieni... am... Schulzienii vor cartea lui Alex... nu-i lăsa... Ra... Ra... (tușește stropi de sânge, bărbatul nu se șterge, nu-i dă drumul)... fugi până nu vin. Schulzieni? întrebă. Schulzieni? Ce e asta? Lizaveta Markov mai izbutește doar să împingă arma (un S&W .38) spre el și să arate spre cadavrul din colț. Fostul scriitor se ridică și merge la mort. Jumătate din față îi e spulberată, dar vede inițialele – B.S. – scrise în cerneală pe gât. Se întoarce la femeie, dar o găsește lividă, inconștientă și chircită, ca și cum viața, eterică, în încercarea ei de a descăleca din trupul ei, s-a împiedicat de carcasa inutilă și a lăsat-o acolo, așa, strâmb și nedemn. Bărbatul își amintește că sunt Kritikos în fața apartamentului său și că probabil au auzit împușcăturile și că trebuie să fie pe drum, așa că dă buzna pe hol și aleargă, aleargă ca nebunul pe scările de incendiu, unde se trânteste

într-un colț și ascultă. Aude lătrat, pași, ușă, strigăte. Își prinde capul în pumni și inhalează; casa scărilor se rotește cu el, îi vine să vomite. E măzgălit cu sânge străin, plasma unui om cu care a împărțit celule în îmbrățișări intime, apăsate, transpirate, un om care, cândva, i-a spus că îl iubește și care a așteptat aceleași vorbe de la el, vorbe care însă nu au mai venit niciodată. Închide ochii și simte cum toate se întorc, se-nvârt în el, fac tumbe prin interiorul său, intrând pe-o parte și ieșind pe cealaltă, până când își aude numele: Domnule Nelea? Deschide ochii și îl vede pe comisarul Haralamb Negrescu pe scări, notând ceva în carnețelul său și mijindu-și ochii să-l vadă mai bine; bărbatul îl măsoară din cap până în picioare, citește în sângele de pe cămașă ca-n pete Rorschach, vede hârtiile și plicul lui Deleanu îndesate în pantaloni, prinse între curea și piele, apoi zărește revolverul Lizavetei Markov în mâna fostului scriitor. Acesta ridică privirea și împietrește. Domnule Nelea! zice Haralamb Negrescu ridicând mâinile. Să nu faceți vreo prostie. Vă rog să lăsați arma jos, să stăm de vorbă, să. Ce vreți? Arma-i tremură-n pumn. Ce vreți de la mine? Sângele, zice Negrescu, sângele e al dumneavoastră? Fără să privească în jos, fostul scriitor spune că nu, apoi că da, apoi din nou că nu. Vă rog, lăsați

arma jos, domnule, și haideteți să vorbim despre ce s-a întâmplat. Am auzit împușcături. Dumneavoastră ați tras? Nu. Atunci cine? Radu Nelea oftează, înjură și scuipă sânge. Negrescu profită de ocazie și-și vâără mâna sub palton, căutând pesemne revolverul. Fostul scriitor tresare și apasă pe trăgaci, dar e nepriceput și slab de înger și mâna-i tremură – glonțul șuieră pe lângă urechea comisarului și se împlântă în aplica din spatele său. Se face întuneric și fostul scriitor îl aude pe Haralamb Negrescu blestemând. O rupe la fugă pe scări în jos și nu se uită-n urmă; în tot timpul ăsta a mângâiat plicul și hârtiile de sub cămașă. Își șterge sudoarea de pe frunte cu pumnul în care încă mai strânge nevrinos pistolul Lizavetei Markov și simte mirosul de praf de pușcă ars. Pe urmele sale Haralamb Negrescu gâfâie și înjură. Fiind mai tânăr decât Haralamb Negrescu, sare scările patru câte patru, dar noduri de durere i se sparg în picioare, încotro fuge habar n-are, dar taie aerul în două, povestea sa în două, viitorul său incert – ce rost mai are să se gândească la toate astea? Se apleacă peste balustradă și privește în sus: degetele lui Negrescu șterg balustrada apropiindu-se; se uită în jos: parpalace negre și șoricari maro urcă spre el. E prins la mijloc ca fier vechi în presă, simte aerul schimbându-se ca în

preajma unei tragedii iminente. Încearcă să gândească, dar nu izbutește, niciodată nu a fost prea bun sub presiune, drept dovadă că foarte de curând chiar a îndreptat un revolver asupra unui comisar de poliție, și nu doar atât, ci a și tras spre el; în mod cert nu știe să se poarte sub presiune, așa că primul său impuls e să închidă ochii, să strângă din dinți și să sară peste balustradă, să se afunde în bezna pântecelui hotelului, prin adâncimi pe care nu le-a cunoscut niciodată. Dar i se pare o moarte cumplit de inestetică: corpul său stropșit în cine știe ce grilaje cu ochiuri largi, numai bune de ghidat sângele-n adâncuri și mai profunde, sol infertil și cămin al târâtoarelor ascunse de ochiul omului de secole. Și acea așteptare în aer, atât de ușor confundată cu zborul, fals exaltantă, când (se pare) toate se dilată, inclusiv timpul, deschizând bubele dintre secunde în care ai vreme suficientă să mori și să mori din nou și din nou și tot așa până când timpul ți se izbește de pământ. Nu, nu se poate așa ceva, își spune și deschide ochii, inspiră, se uită în sus, expiră, se uită în jos: Haralamb Negrescu e în coasta sa, Kritikos și ei în curând lângă el, când se simte smucit cu putere într-o parte și dispare în spațele unui perete fals. E ținut strâns de brațe subțiri, dar forțoase, o mână ce miroase delicat a scotch,

levănțică și puțin tutun mentolat îi acoperă gura. Peretele fals are o mică gaură, chiar în dreptul capului său, și fostul scriitor îi poate vedea pe cei patru (Haralamb Negrescu și cei trei Kritikos cu șoricarii lor) întâlnindu-se pe scară și privind-se nedumeriți. Se uită în jos peste balustradă și-și împing revolverele la loc în teci. Îi aude mormăind și bolborosind, apoi îi vede plecând și liniștea se lasă peste ei. Aude șoapte în ureche: Nu scoate o vorbă! Nu te mișca și nu te panica! Ai înțeles? Bărbatul dă din cap că da. E eliberat și se poate întoarce și, când o face, cu degetele încă mângâind revolverul (știm deja că nu e expert în situații limită), pentru orice eventualitate, află că persoana care tocmai i-a salvat viața e însăși Catinca Văduva. Buna, frumoasa, blânda Catinca Văduva. E îmbrăcată într-o rochie de seară cu paiete, stropul de lumină strecurat prin gaura din perete țopăind de pe un sân pe celălalt; îl strânge în brațe și-l întreabă șoptit: Ce se întâmplă? Dar fostul scriitor e prea zdruncinat ca să mai poată răspunde și rămâne suspendat în brațele ei și reînvață să respire. O aude din nou: De ce te fugărește Negrescu? Ce vor ăia de la tine? Nu știe decât să-i spună adevărul, sau, cel puțin, frântura aceea de adevăr pe care o cunoaște și el. Nu știe în ce sau în cine să mai creadă (puștiul din

Insomnia, Asmodeus, Hercule, Lizaveta Markov, Negrescu Haralamb, Contesa Duda – toți sunt, dar parcă nu-s, sau parcă sunt alții, altceva, forme amorfe, schimbătoare). Cine știe ce himeră o fi și Catinca, buna, frumoasa, blânda Catinca Văduva. O descoperă transpirată și cam stingheră în rochia ei de seară, e drept, neobișnuit de gătită și machiată. Unde ai fost? o întrebă, de parcă ar avea dreptul să știe, deși e limpede că n-are. Dar femeia îi răspunde: Blue Velvet. Am dansat. Radu Nelea își amintește că îi spusese cândva că îi place să danseze, o plăcere vinovată, deloc în ton cu purtarea ei sobră, cu salopeta de muncitor în care obișnuiește să umble. (Fișă de personaj:) Catinca nu e văduvă doar cu numele – cândva, nu de mult, a fost căsătorită cu un dramaturg socialist faimos prin capitală, Matei Văduva. Bărbatul își amintește că era într-o librărie de pe unul dintre acele bulevarde care au fost mai târziu transformate în canale pentru gondole, când a dat pentru prima dată peste numele ei, alături de cel al lui Matei Văduva, pe coperta unui volum ce însuma „trei piese într-un act continuu“, dar când a văzut-o întâia oară pe holurile hotelului, câțiva ani mai târziu, n-a făcut nicio legătură între numele acela ciobit în alăturarea sa cu cel al soțului și miniona tăioasă, iute la mânie cu oricine

împărțea păreri gratuite despre Cuvânt (teoria cuvântului care unește și dezbină deopotrivă, propusă de un obscur scriitor anonim din Brașov într-o serie de romane imposibil de găsit, *Miasma*, e uneori pe larg dezbătută de autori alcoolici în beciurile cârciumilor, la lumina lămpilor slabe, mereu pe muchia șișurilor ascuțite-n piatră și pe vârf de ciob de sticlă). Nu am putea spune că e de-o frumusețe desăvârșită sau ferită de dubii, dar cine are nevoie de așa ceva? Farmecul ei se relevă rar, dar exploziv, când încuviințează să zâmbească, sau, și mai rar, să râdă; atunci nimic din ce credeai că știi sau că bănuiești despre ea nu mai stă în picioare și, de obicei, te îndrăgostești de ea cu acel amestec de maclavais, undeva între iubire și ură, unde e cel mai incomod și unde timpul, dacă o curge, o face altfel. Cam atât despre ea acum, restul sunt detalii. Radu Nelea trage câteva guri de aer și îi cere să-l ascundă. Se simte bine în preajma ei și e chiar pregătit să uite tot despre Lizaveta Markov, despre alergătura pe marginea prăpastiei, despre scris și despre acea afinitate a sa pentru cauzele pierdute (care tot scris se cheamă). Ești rănit, zice Catinca Văduva arătând spre sângele de pe cămașă. Nu, nu e al meu. Al cui e? Bărbatul tace. Dacă vrei să te pot ajuta, trebuie să începi să vorbești, zice femeia

și iată-i legendara asprime, la colț cu persiflarea. Markov, răspunde. Lizaveta? Lizaveta Markov? Da. E moartă, soptește bărbatul și vrea să iasă din perete. Nu, stai, nu așa. Femeia se împinge și mai adânc în miezul beznei din perete și uși batante pitite se deschid, se închid, îi poartă tot mai departe prin țesăturile hotelului. Îl ține de mână și e bine, el se simte ocrotit, vreo treizeci de ani par a fi fost înlăturați din biografia sa, dar când ies la lumină, în cealaltă parte a coridorului, și vede sângele de pe cămașă și S&W .38-ul și hârtiile mânjite și plicul și stilou, deceniile i se întorc și mai abitir, îmbătrânindu-l și plumbuindu-i mișcările. Vrea să se întindă, dar Catinca Văduva nu-l lasă. Hai, încă nu, zice și-l trage și-l împinge într-un apartament, în care doi bărbați, salopete de blugi și băști pe muchiile frezelor, dau din cap și-l măsoară din cap până-n picioare. E în regulă, zice femeia. E de-al nostru. Radu Nelea se întreabă ce o mai însemna și asta – să fie de-al lor – și ce-o face să fie așa sigură. Are, totuși, un revolver în mână și e plin de sânge (al lui, al altuia, nici nu mai contează, sângele n-ar trebui să fie la vedere). Oare certitudinea ei se deduce din siguranța cu care i-ar curma viața dacă s-ar dovedi că nu e unul de-al lor? Probabil, probabil, dar ce are de pierdut? Negrescu și Kritikos de-ai lui

Nămoleșcu sunt pe urmele sale și unul de-al lor cu certitudine nu e. Poate că a sosit vremea să aparțină și el, și prea multe opțiuni nu par a exista. Intră acolo, îi cere Catinca Văduva și arată spre o cămăruță cu o ușă îngustă îndesată între două frigidere stricate. De ce? întreabă bărbatul și regretă îndată. Vrei să te ajut sau nu? Fostul scriitor dă din cap că da și intră. Alți doi bărbați îi așteaptă acolo. Dezbracă-te, îi cer și el se uită în jur nedumerit. Dezbracă-te, a treia oară nu te mai rog. Ar fi vrut să le spună că nici prima, nici a doua oară nu l-au rugat, dar cei doi par a fi cu nervii la limită și dresați în a pisa comentarii tâmpite, așa că își descheie cămașa și o lasă să-i cadă la picioare umedă, înroșită. Așază teancul de hârtii și plicul lui Deleanu pe masă și așteaptă. De tot, zice unul dintre ei. Radu Nelea se descalță, își aruncă șosetele cât colo, își dă pantalonii și chiloții jos și rămâne în pielea goală, mânjit pe alocuri ca un gladiator, sau, mai bine zis, ca o parodie a unui gladiator, cu pieptul său scobit, cu colacul de grăsime sub buric, cu penisul sfrijit, minuscul și rătăcit prin stufărișul pubian, cu eczemele ce se holbează la cei doi, stânjenindu-i. Unul dintre ei îi întinde un halat și celălalt scoate hainele murdare în vârf de bătă de baseball. Primesc altele? îndrăznește să întrebe. Bărbații ies și-l lasă singur. Ia

loc pe scaun și privește în jur: pereții gri oricând pregătiți să declanșeze angoase. Trage plicul spre el și scoate foile. Ignoră primele capitole și citește: Etajul 4; apartamentul 16. Se grăbește să citească cât mai mult, dar nu întâlnește niciun personaj. E un apartament simplu de bloc, din soiul acelor cutii de chibrituri pe care le poartă în memorie de pe vremea în care era doar un puști. Un singur pâlc de asemenea blocuri mai rămăseseră la marginea orașului în care copilărise, o carcasă în care etajele se prăbușiseră de mult. Se zvonea pe atunci că trăiau fantome printre acele ruine și niciun copil nu îndrăznea să se apropie prea mult. Lângă acele cioturi de beton armat mai stătuse pentru o vreme un singur asemenea bloc, unde locuia Vlăduț, colegul său de bancă, care l-a chemat o dată la el, iar amintirea aceluia apartament minuscul ca un cavou de cincinală e acum proaspătă când citește și recunoaște același plan, aceiași pereți despărțind forțat destine, același balcon deschis, cuprins de igrasie și blocat cu toate nimicurile pe care le adună o familie de-a lungul epicei sale disoluții, aceeași bucătărie în care nici nu-ți vine să înghiți mâncarea, aceleași odăi anoste, coridoare de un braț lățime și băi cu țevile ca telefonul fără fir. În grabă trece peste pagini și citește mai departe și vede că și

următorul e limpede gol. Niciun personaj nu e de găsit în acele pagini și Radu Nelea știe că toate sunt pierdute. Dacă nu se grăbește, A. R. Deleanu va fi imposibil de ajuns din urmă. Nimeni nu vine să-l viziteze timp de vreo oră. Îi e sete și foame și frig, dar e numai bine așa, are timp să transcrie câteva idei, câteva notițe din memorie din Beciul pe hârtiile mototolite. Scrie cât de repede poate în cuvinte, propoziții și fraze scrijelite hieroglific tot ce-și amintește din primele capitole. Sare peste descrierile de decor cu sentimentul acut, dar nejustificat, că acelea sunt cu adevărat cele importante, își notează personajele, ce fac, unde sunt și, pe scurt, cum arată. Îndeasă foaia în buzunarul halatului chiar în clipa în care Catinca Văduva, acum îmbrăcată în salopeta ei în care o cunoaște toată lumea, cu basca pe cap, părul prins în coc și ghetetele murdare de noroi întărit (de unde? se întreabă fostul scriitor). Îi zâmbeste și bărbatul își aduce aminte câte ceva din fosta sa viață, acum atât de veche și de îndepărtată, străin trai fără rost și scutit de această alergătură înmuiată într-o noimă care-i scapă printre degete. Catinca Văduva își trage un scaun lângă el și îi prinde pumnii în palmele sale. Radu, ce mă bucur că te văd! Și mă bucur că ești bine, zice. Bine? întreabă el. De ce spui asta? Ce se vorbește? Nu, nu e cum

crezi, doar că circulă vorba că te-ar fi prins niște Kritikos. Fostul scriitor zâmbește. Nu, nu m-au prins. Sunt (pauză) teafăr. Cred. Zâmbetul femeii e atât de îngăduitor, atât de blajin, încât fostul scriitor își coboară podurile și dărâmă zidurile și zice: Of, Catinca. Nu înțeleg nici eu ce se întâmplă. Totul a luat-o atât de razna dintr-o dată – nici nu mai știu când sau cum au început toate astea. Dar ce vor? Ce au cu tine? Nu știu precis, Catinca. A început totul cu Lizaveta. Markov. (Catinca Văduva coboară privirea și o umbră trece ca o boală a cugetului peste chipul ei; doar pentru o clipă, apoi e din nou senină.) Așa, zice. Așa, repetă bărbatul, și, și mi-a lăsat ceva, spune și arată spre plicul lui Deleanu. Ce e asta? Un roman, zice, e al lui Deleanu. Catinca Văduva face ochii mari, se îndreaptă de spate și privește prin el de parcă ar fi o sculptură de gheață. Se ridică și face câțiva pași prin cameră. Asta ți-a dat Lizaveta Markov? Da. Și ea unde e acum? Bărbatul tace. Te-am întrebat unde e. Nu știu, Catinca. Habar n-am. Ultima dată când am văzut-o eram în apartamentul ei acum câteva zeci de minute, nici nu mai știu, nici nu prea mai pot să-mi dau sea. Și ce zicea? Ce zicea? Ce să zică! se răstește Radu Nelea. Zicea că moare! Catinca Văduva se încruntă. Ce vorbești? A murit, Catinca. Cred. A

trebuit să fug. A fost împușcată. Femeia se așază din nou pe scaun. Îmi pare rău. Știu că. Fostul scriitor își drege glasul. Așa, zice, și de ieri mă fugăresc Kritikos, cred că din cauza manuscrisului ăstuia. Și-l mai am pe urmele mele și pe Negrescu, care cred că mă urmărește pentru dispariția lui Deleanu. Cum adică? A dispărut? Da. Și nu. Catinca nu înțelege, el nu știe cum să explice. Lasă-mă să văd, zice și trage plicul spre ea. Scoate hârtiile și le așază în fața ei pe masă. Bărbatul observă că permisul de călătorie a rămas în plic; trage plicul spre el și speră, nici măcar nu știe de ce, că nu va fi descoperit. Catinca Văduva citește pe fugă și umerii i se prăbușesc cu fiecare propoziție, fiecare pagină îi trage corpul în jos, cocoșând-o și strâmbând-o, de parcă ar fi avut cândva schele să-i susțină trupul, de care acum se lipsește. Știi despre ce e vorba, zice fostul scriitor. Spune-mi. Catinca trânteste basca pe masă și-și înfinge degetele în păr, oftează adânc și zice: Cred că manuscrisul ăsta nu-i al lui Alex Deleanu, Radu. Cred că e al tatălui meu. Bărbatul nu pricepe. Lizaveta a zis că l-a luat de la Deleanu după ce a dispărut. Se poate, da. Dar doar pentru că Deleanu l-a luat de la tatăl meu. Adică nu l-a luat, ci – of, ascultă-mă: povestea asta e chiar mai încâlcită decât pare și decât crezi; probabil că nu are

un început, nici un sfârșit. Nu știi dacă te-ar ajuta să știi. Ce trebuie însă să știi e că te voi ajuta să o –. Catinca? Să o ce? Trebuie să scoatem cartea asta din hotel cât mai repede, zice femeia. De ce? Catinca, explică-mi ce se întâmplă! Te implor. Nu mai fac un pas alături de tine ori de altcineva pentru hârțogăriile astea, dacă nu-mi spui ce se întâmplă. Bine, zice Catinca Văduva, așteaptă-mă o clipă. Iese și închide ușa în urma ei. Radu Nelea rămâne din nou singur. Îndesă hârtiile la loc în plic și verifică permisul. E tot acolo. Cineva intră cu un teanc de haine în brațe. Le lasă pe scaunul din fața lui și pleacă. Se îmbracă și vără permisul într-un buzunar al noii sale haine. Așteaptă; gândește. În doar câteva clipe cămașa e din nou learcă de transpirație, ici-colo puncte rozalii transced țesătura în dreptul eczemelor; n-are aer. Să scoată manuscrisul din hotel? se întreabă. Ce înseamnă toate astea? Catinca Văduva pesemne că nu a citit cu grijă, pentru că nu știe că Deleanu e în carte și că-și face de cap, alungă și împinge personajele din apartamentele lor, cuprins de motivații pe care Radu Nelea nu le poate nici măcar bănuși. Habar n-are care e importanța acestei cărți, dar trebuie să fie una, de vreme ce e capabilă de a pune în mișcare mecanisme ascunse ale hotelului, să schimbe tectonic raportul

de forțe, să-i determine pe cumplitii Kritikos să scoată Tommy-urile, ba chiar să tragă cu ele. Cine sunt Schulzienii? Unde se află acum? De ce vor toți să pună mâna pe manuscrisul lui Deleanu? De ce vrea Deleanu să distrugă manuscrisul? Sau nu vrea? Toate astea se compun ca un puzzle din care lipsesc prea multe piese, dar pe care le simte în el, ca mici bucăți de lemn crescute-n carne, în prag de patologie. Simte că, atâta timp cât toți îi vor manuscrisul (acel „îi“ e dinadins acolo, știe ce spune), nu poate renunța la el. Același tip de mai înainte intră în cameră fără să cioacăne. Așază arma Lizavetei Markov pe masă și pleacă. Fostul scriitor o recunoaște: e un Smith & Wesson .38 Special, încă mânjit de sânge pe pod. Se grăbește să bage pistolul în buzunar. Catinca se întoarce. Vino cu mine, te rog, îi zice și iese. El îndeasă plicul în pantaloni și o urmează. Trec pe lângă bărbați și femei adunați în jurul unor mese, joacă poker sau ceva similar, beau vin din căni de cafea. Se fumează mult și băștile lor par pline de praf, de parcă niciunul dintre ei nu s-a mai mișcat de pe acele scaune de peste un deceniu. O matahală se împinge în perete și o ușă ascunsă pocnește-n tâmplărie; trec dincolo – se găsesc într-o încăpere prost luminată. Catinca Văduva caută prin întuneric mâna bărbatului și-o strânge. El

tresare, apoi se-nmoaie. Buna, blânda, frumoasa Catinca Văduva. Brațul ei străpunge o perdea de paie și intră amândoi într-un ungher în care, întins pe un pat, zace un bătrân atât de sfrijit, încât ai spune că-i mort, dacă nu ar respira apăsător și hârșăit cu plămâni expirați și prin buze mototolite. Cei doi se așază pe scaune în jurul său și Catinca Văduva aprinde o lampă de pe noptieră. Radu Nelea se uită în jur și vede că pe pereți sunt lipite sau agățate zeci de planșe, scheme, proiecte de locuințe, de complexuri rezidențiale, secțiuni și așa mai departe, asemănătoare cu cele din camera lui A. R. Deleanu, dar fostului scriitor îi e imposibil să decidă dacă sunt și identice aceluia. Ah, zâmbește Catinca Văduva, a fost pasiunea lui pe când încă mai era în putere. Niciunul dintre noi, cei din familie, nu am înțeles niciodată de ce; tatăl nostru nu a fost nici proiectant, nici arhitect, nici inginer. (Pauză.) Cred că pur și simplu îi plăcea cum arătau, zice Catinca și ridică din umeri. S-a deteriorat rapid, știi? Până acum vreo două săptămâni mai putea vorbi, deși nu s-a mai ridicat din pat de peste doi ani. Dar măcar putea vorbi, mai mișca mâinile, mai desena. Catinca Văduva arată spre un caiet măzgălit până la refuz (până și pe cotoare) cu scheme și planuri inteligibile în creion roșu, gros. El e tata, zice zâmbind,

apoi adaugă: Tata Kubin. Pentru mulți dintre noi e Tata Kubin, dar pentru mine e chiar tata. Știi, mă cheamă Katinka Kubin, dar m-am căsătorit acum câtva timp cu domnul Văduva, care, ducându-se (tușește), m-a lăsat văduvă nu doar cu numele. Însă am decis să nu-mi adopt numele real aici la hotel. Poate, cu timpul, vei înțelege de ce. Radu, simt că pot avea încredere în tine, spune și îi cuprinde pumnii cu palmele. Acum ești implicat în asta, ești unul dintre noi și nu mai e cale de întoarcere nici pentru tine. Trebuie să mă crezi. Fie că-mi întorci spatele și pleci, fie că rămâi lângă mine, vei fi mereu nefericit și mizerabil. Dar, dacă rămâi, măcar nu vei fi singur în nefericirea și în mizeria ta. Nu există decât o singură variantă corectă pentru tine acum: să devii unul de-al nostru. Altfel nu se. De-al vostru? (Radu Nelea se gândește la Schulzieni și așteaptă dar) Kubini. Suntem Kubini. Știi, am putea să-ți luăm manuscrisul și să. (Pauză. Oftat.) Dar nu lucrăm așa. Și, în plus, nu mai vreau să îți ascund că am sentimente pentru tine și sunt convinsă că și tu ai. Dar, Catinca, nu văd ce are a face acum cu. Știu, știu, Radu, dar am vrut să o spun aici, de față cu tata, care știu, sunt sigură că încă ne mai aude. Am vrut să ți-o spun, înainte de a lua orice decizie. Ești de-al nostru acum. Și-l privește

cu ochi atât de străini ei, de pătrunzătorii, cum nu crezuse vreodată că poate vedea în privirea ei, încât sângele se împinge în tâmplă și-n extremități și, pentru o clipă, capul îi e cuprins de o durere acută și amețitoare; penisul i se umflă cu sânge și pulsează. Dar totul trece la fel de repede precum s-a și năpustit asupra sa. Suntem Kubini, copiii lui A. Kubin, pe care îl vezi aici în fața ta. Spuneam că până acum câteva săptămâni putea vorbi și ultima sa dorință a fost să-și dicteze capodopera. Știi, noi, Kubinii, suntem aici la A nus Dei dintr-un cu totul al motiv decât majoritatea celorlalți. Noi putem scrie, dar nu mai vrem. Am luat fiecare hotărârea asta într-un moment sau altul al vieții și am aruncat stilourile. Știam că era inevitabil să fim aduși aici, dar ni s-a părut întotdeauna destinația potrivită, un loc în care să fim alături de alții ca noi, care nici ei nu scriu, chiar dacă, poate, din alte motive sau, poate, pentru că nu mai pot, nu mai știu cum. Noi încă putem, ba unii dintre noi chiar foarte bine, și fiecare zi e o nouă luptă cu instinctul, cu forța aceea cosmică, asemenea unei pume de cerneală, de-a pune literă după literă, cuvânt după cuvânt. Pentru noi e mai greu decât îți poți imagina și ne gândim cu jale la frații noștri care sunt încă afară, care încă mai scriu, dureros, cu degete și suflete

tumefiate de refuz înăbușit, și ne doare. Dar tata a găsit soluția și a promis că ne va salva. Catinca Văduva așază palma pe antebrațul bătrânului, care pare să simtă că respirația i-o ia la goană pentru o clipă, apoi se calmează din nou. Alex Deleanu e și el unul dintre noi. E un Kubin, ba unul chiar foarte drag tatălui meu – e singurul pe care l-a lăsat alături de el în acele ultime săptămâni în care se stingea încetul cu încetul, coborând tot mai adânc în el și dictându-i marea sa operă. Nu știu cum să îți explic prea bine, Radu, nu cunosc detaliile, nu am citit-o niciodată și nu am asistat la nicio secundă de dictare, dar pot jura că plicul acela pe care îl ții lipit de piele conține manuscrisul tatălui meu. Tot ce știu e că romanul – e un roman, nu? Bărbatul dă din cap că da. Că romanul, continuă Catinca Văduva, conține marea sa creație: noumenoirul. (Pauză.) Ce e aia? Nu știu, adică nu știu cum arată, cum se prezintă, dacă e un nou cuvânt sau o formulă, o figură de stil sau o structură narativă. Nu știu. Cred că așa se cheamă; tata obișnuia să-l numească în vis, fără știința sa a doua zi – noumenoir, noumenoir, noumenoir. Cred că asta e. Și mai știu ce trebuie să facă, pentru că ne-a promis-o chiar el, pe când nu se retrăsese atât de departe în el și atât de aproape de moarte. Ce? întrebă bărbatul. Tata a pătit mult

din pricina suferințelor Kubinilor săi, iar marea sa dorință a ultimilor ani a fost să pună capăt acestei suferințe a zecilor de mii, poate a milioanele de scriitori din toată lumea care nu mai vor să scrie, încercând să anihileze însăși sursa nefericirii: literatura. (Aici zâmbește, dar din nou ambiguu, iar fostul scriitor și-ar dori, măcar o dată în viață, să poată descrie emoțiile cu lejeritatea razei de soare pe partea văzută a lunii.) Noumenoirul este o formulă care conține toate potențialitățile literaturii, știi?, a tot ce s-a gândit vreodată, a tot ce se poate gândi și a tot ce se va putea vreodată gândi. Noumenoirul încapsulează toată literatura trecută, toate posibilele literaturi și întreaga literatura a viitorului. A dat peste noumenoir, nu știu cum, și l-a ascuns undeva între rândurile cărții sale sau în personajele romanului, sau, poate, în firul epic, nu știu, și s-a folosit de A. R. Deleanu pentru asta. Nu de mine, zice și pleacă privirile pe degetele încâlcite ale bătrânului, mâini reci, deja din altă lume. Și tot pe el l-a însărcinat cu misiunea de a scoate manuscrisul din hotel și a-l face disponibil întregii lumi, în speranța că, însumând tot potențialul ideatic al literaturii, nimeni nu va mai simți vreodată nevoia să scrie și vom fi cu toții, chiar și cei care încă nu știu deja că și-o doresc, liberi, eliberați de sub jugul

ficțiunilor și vindecați de acest cancer. Iar apoi, într-o dimineață, l-am găsit așa: tăcut, rece, absent, distant. Am știut că s-a terminat. Acum așteptăm să-i moară și trupul, că sufletul ne-a părăsit de mult. Sper să fi ajuns într-un loc ferit de dualitatea traiului printre ficțiuni; să fie undeva unde nu există, de fapt, nimic. Nimic. Nimic. Și, spunând asta, îl strânge pe bătrân de mână cu toată puterea, de-i trosnesc degetele și încheieturile, dar A. Kubin, din tronul său mumificat, nu se arată, nu se face simțit, nu se trăiește. Am crezut, continuă Catinca Văduva, că Alex a reușit să scoată manuscrisul din hotel, deși ne-am temut că poate Nămolescu l-ar fi prins și ar fi distrus cartea. Dar iat-o, sunt covinsă că e ea. Cum se cheamă? Beciul. Beciul, hmmm. Beciul. Mi-o dai să o citesc? Fostul scriitor dă din cap că nu. Trăsăturile femeii se aspresc, teribil cum se poate transforma acest mic dragon dintr-o clipă în alta. De ce nu te încrezi în mine? Ți-am spus tot ce era de spus. Am fost sinceră cu tine, tocmai ca să te poți încrede în noi, în mine, zice și își mută palmele de pe mâinile lui Kubin pe ale lui. Catinca, cine sunt Schulzienii? Femeia se încrunță. De ce? întrebă. Cine sunt? Sunt și ei un grup ca noi, dar de ce întrebă? Și ce vor? Nu știu precis, Radu. Nici măcar nu știu cine face parte din el; am aflat și

noi de existența grupului, dar nu am reușit încă să descifrăm cine face și cine nu face parte din rândul Schulzienilor. Îți spun eu cine. Aud. Lizaveta Markov. Catinca Văduva se ridică și-și duce mâinile la gură. De unde știi? Mi-a spus. Cu ultima ei suflare mi-a zis că spiona pentru Schulzieni; nu pot decât să-mi imaginez că vor cartea, nu? Da. Și de unde să știu că nu ești și tu una dintre ei? De ce să te ajut? De ce să îți fiu aproape când scoți cartea din hotel? De ce să nu o distrug, sau să o țin pentru mine? Destul! strigă Catinca Văduva. Destul! Bărbatul e roșu și isteric, cămașa-i udă, degetele-i viermuiesc ba pe armă, ba pe manuscris. Asta înseamnă că l-a ucis pe Deleanu? Nu, răspunde bărbatul. Scoate plicul și întinde hârtiile pe pieptul bătrânului. Îl caută și-l găsește pe A. R. Deleanu în capitolul numit Etajul 3; apartamentul 15: acesta trage cu forță de două femei, le ține cozile împletite-n pumni și trage și, odată ajuns în prag, le împinge pe hol și, pentru că surorile bătrâne încă se mai zbat, le aplică câte o gheată în plexuri, să tacă; femeile leșină și pechinezii adulmecă neîncredători trupurile. Fostul scriitor citește cum fuge Deleanu în bucătăria apartamentului și stinge aragazul, ia oalele de pe foc, oprește apa la robinet. Catinca Văduva trage hârtiile mai aproape de ea, frunzărește prin capitolele

precedente fără personaje și aruncă un ochi pe cele care urmează, pline încă de personaje de tot soiul, care nici nu bănuiesc că un anume A. R. Deleanu, străin în povestea lor, are de gând să le tulbure liniștea și să le alunge spre beci. Dar, încearcă femeia, dar ce e asta? Nu știi, răspunde bărbatul. E... Deleanu e în text și apartamentele se golesc de personaje. De ce? Zi de ce, Catina? De unde să știi? Habar n-am. Dar ceva se întâmplă, nu cred că tata ar fi dorit asta. Nu cred că e ceea ce vrea. Fostul scriitor strânge hârtiile și le îndeasă la loc în plic, plicul la loc în pantaloni. Doar dacă, zice Catina. Doar dacă ce? Dacă A. R. Deleanu a lucrat tot timpul ăsta pentru propria persoană, sau pentru altcineva, și tata i-a dezvăluit secretele noumenoirului fără să bănuiască nimic rău, informații de care se folosește acum să. Să ce? Nu știi. Să ce? Nu știi! Nu pricepi că nu știi exact ce, cum! Ah! strigă de frustrare. Știu doar că noumenoirul există și că este expresia voinței lui A. Kubin de a ne salva pe toți de literatură. Dar văd că Deleanu își face propriul joc și – of, nu înțeleg nimic! Sunt atât de neputincioasă. Stai, zice bărbatul, să ne gândim. Deci taică-tu îi dictează lui Deleanu o carte care conține noumenoirul ăsta. Da. Lizaveta Markov îl spionează pe Deleanu pentru Schulzieni. Da. A. R. Deleanu

dispare în manuscris și începe să golească cartea de pe interior, gonind personajele spre beci. Da. Cartea se cheamă Beciul. Da. Lizaveta Markov fură manuscrisul fără să știe că Deleanu e personaj în carte. Da. Vine la mine să o ajut să îl scot din hotel. Da. Dar trage într-un Schulzian și recunoaște totul înainte să moară. Da. Înseamnă că atât Deleanu, cât și Markov erau spioni, dar pentru entintăți diferite, nu? Posibil. Dar au început să-și facă propriile reguli. Da. Să fi fost și Deleanu un Schulzian? Nu știu. Cred că nu. De ce ar intra în carte să alunge personajele? Asta nu ar fi împotriva ideii de noumenoir, pe care, să zicem, Schulzienii vor să pună mâna? Nu știu. Nu știu precis cum a vrut tata să lucreze noumenoirul. Poate Deleanu îi împlinește dorința, zice bărbatul și se uită la bătrân cum se luptă cu respirația horcăitoare, din acei plămâni care par a lucra independent de restul corpului – o mașinărie într-o mașinărie într-o mașinărie, una mai defectă decât alta. Cred că trebuie să distrugem cartea, zice femeia. E cel mai sigur lucru. Decât să ajungă pe mâini greșite, mai bine să nu fie deloc. Dă-mi manuscrisul. N. A. Rudelea dă din cap că nu. Ce faci? întrebă femeia. Nu ți-l dau. Rămâne la mine, răspunde bărbatul. Dacă decidem să o facem, mergem împreună să-l distrugem. Sau să-l scoatem

din hotel, dacă asta este ceea ce trebuie să facem. Dar manuscrisul nu pleacă de la mine. Nu ai încredere în mine. Bărbatul tace și se uită-n jur, înregistrează schemele lipite pe pereți, pielea tăbăcită a lui A. Kubin, corpul mic, dar hotărât al Catinicăi Văduva. Bine, zice femeia, bine. Oricum trebuie să decid ce ne rămâne de făcut. Rămâi peste noapte în camerele noastre și mâine vedem ce putem face. Trebuie să te odihnești, arăți îngrozitor. Nu pot să dorm. Încearcă. Nu, nu înțelegi, nu pot dormi deloc, abia dacă am prins câteva minute de somn în ultimile săptămâni. Încearcă, repetă Catinca Văduva și deja toate trăsăturile-i sunt colțuroase, până și vocea taie în auz, până și privirile-i sunt țărui în retină. Măcar să te speli, că puți. El zâmbește și dă din cap că e de acord. Cineva o să te conducă în camera ta, acum te rog să ieși. L-am deranjat pe tata prea mult, deja. Bine, zice și iese, dar se oprește în prag și o privește cum stă aplecată peste bătrân, mângâindu-i obrazii scobiți și implorându-l prin atingeri să vorbească, să o ajute, să-i spună totul despre noumenoir. Pe aici, aude fostul scriitor și un bărbat îi arată calea. Traversează un salon în care femei și bărbați stau la o masă lungă încastrată în fum dens de tutun, cuburi de gheață clincăne-n pahare, tacâmuri lovesc dinți. N. A. Rudelea

prinde câteva frânturi de discuție și află că vorbesc despre filosofia minții, despre dualitate și natura mereu schimbătoare a realității, universul stroboscopic; discuția e aprinsă și pare a coborî în profunzimile schelăriei ontologiei altoită pe teorii ale incertitudinii universului observabil și al celui nepalpabil etcetc. Fostul scriitor are, desigur, opțiunea de a se așeza și el la masă, s-ar putea opri să asculte, ba chiar să participe și el la dezbateri, să împărtășească cu audiența câte ceva din abisul ce se cascadează clipă de clipă în miezul său, să le vorbească despre cum se simte să porți identități ca diafilme în spatele ochilor, proiectând când pe un perete, când pe altul câte ceva din neplămăditul său, dar nu o face, îi (și ne) scutește de filosofie (față de care simte, pe neașteptate, o silă enormă, acolo în mijlocul salonului), nu are de gând să transforme această carte în pseudoceva, pseudorică, așa că, simțind cum se prăbușește peste el tot fumul încărcat cinetic cu principii, picioarele-i cedează, se arcuiește și vomită proiectând cu boltă, murdărind covorul cu acidul gastric al stomacului gol, gâfâind și scremându-se, bântuit în tot timpul ăsta de ecouri ale filosofiei, care-l prind într-o buclă și omul nu se poate opri din vomat decât după ce e luat pe sus și scos din salon și întins pe patul său și lăsat acolo să

se vaite de burtă. Închide ochii și alunecă. Are impresia că a dormit o oră, sau măcar câteva minute, dar nu poate fi sigur, nu e niciun ceas pe perete sau pe noptieră și televizorul fără buton de oprire freamătă egal, clipă de clipă, purecii săi gri pe fundalul încăperii. Tresare și întinde mâna, cotrobăie prin grămada de haine aruncate pe pat și răsuflă ușurat când dă peste plicul cu manuscrisul lui Deleanu și de revolverul Lizavetei. I se pare curios că n-au acționat deja, că nu i-au furat cartea și arma. Se pare că Catinca Văduva vrea să îi ofere suprema dovadă de încredere și îi lasă plicul. Dar la ce se așteaptă? Că va merge cu ea? Unde? Că va scoate – pentru ei, oricine ar fi aceștia – manuscrisul din hotel? Catinca ar putea foarte bine să fie o Schulziană, ba, mai mult, Schulzienii ar putea să nici nu existe și poate nici Kubinii; să fie totul doar un plan elaborat de a-l împinge în mașinațiile diabolice ale lui -. Și își dă din nou seama că, oricât de mult ar încerca să se prefacă, tot nu știe ce se petrece și ce înseamnă toate astea. Un lucru e cert: este posesorul unui manuscris care se modifică pe zi ce trece, cu fiecare clipă care se scurge, și pe care se pare că-l vor toți. Se îmbracă și, în timp ce-și încalță pantofii, se gândește la salonul filosofilor, întrebându-se dacă mirosul vomei sale încă mai persistă prin aerul

încărcat cu gravitate metafizică, se gândește la camera în care bătrânul A. Kubin (dacă ăsta e numele său adevărat) zace stafidit de-o parte și de alta a hăurilor, la odaia jucătorilor de poker, la holurile schimbătoare și la pereții înșelători și-și amintește un vis ce tocmai s-a isprăvit. Deci a dormit! se miră. A dormit suficient de mult încât să înceapă și să termine un vis (deși e și el destul de înțelept să știe că visul nu începe și nu se termină niciodată; e unul singur, încă de la facerea lumii, în care pășești din când în când pentru o nouă ruletă rusească cu tine). Se făcea că umbla printr-un hotel labirintic, holuri reci străbătute de curent – cineva lăsase undeva toate ferestrele deschise. Pipăia pereții și lua notă de așezarea lor, de poziția ușilor, a balustradelor, a firidelor, pragurilor. Simțea – în vis – că planul aceluia hotel e scrijelit tot mai mult, cu cât descoperă mai mult din el, pe interiorul trupului său, pe invers, așadar, în oglindă, în carnea pereților trupului său golit de organe. Dar pașii nu îi erau calmi, nu, pentru că, în tot timpul acela, știa că era fugărit de cineva, probabil de A. R. Deleanu, își spune acum, de cealaltă parte a visului, și, în loc să fie alungat spre beci, cum bănuia că intenționa urmăritorul său, el se încăpățâna să urce spre cel mai înalt apartament. Își amintește că a ajuns în pragul aceluia

apartament, următorul său încă nevăzut, dar pe aproape (îi auzea respirația) și că a fost uimit să vadă că geamul dinăuntru nu era zidit. Fusesse cândva, e drept, dar cineva spărsese cărămizile și cerul înstelat se arăta prin tocul ferestrei. Când să se apropie să privească lumea de afară, s-a trezit. Strania senzație că a fost tatuat pe interior, printre și pe organe, îl face să se scuture de silă și, dintr-o dată, pe nebănuite, îl lovește: știe ce e noumenoirul! Și pricepe că și A. R. Deleanu trebuie să știe, este singurul motiv pentru care să se poarte așa cum se poartă în paginile Beciului. Își amintește de planurile de pe pereții lui Deleanu și de cele din odaia lui Kubin și știe că noumenoirul nu este un cuvânt din Beciul, nici o figură de stil, nici o structură narativă, nici vreun personaj secundar, ci planul arhitectural, îmbrăcat în straiile descrierilor de decor, al blocului gândit de Kubin în roman. Și că miezul noumenoirului zace chiar în fundația blocului pe care Deleanu îl vrea gol, liber, curat, pur: în pivniță. Îngenunchează lângă pat, aprinde lampa și împrăștie capitolele pe jos. Ia fiecare capitol la rând și copiază planul apartamentului, cât de bine îl poate deduce. Munca alunecă ușor, liniile pereților, însemnele ferestrelor, micile sferturi de cerc simbolizând ușile, toate se potrivesc de minune

și N. A. Rudelea știe că e pe calea cea bună – Kubin a descris atât de minuțios structura și arhitectura și planul apartamentelor, încât nu are niciun strop de îndoială că asta este cheia noumenoirului. A poleit-o și a accessorizat-o cu un alai vast de personaje, e drept, toate menite să fure privirile și atenția oricărui cititor silitor. Fostul scriitor copiază câteva planuri de apartament și se ridică; se furișează la ușă și o deschide încet. Doi bărbați țin de veghe în camera de lângă. Le vede pistoalele așezate la îndemână și îi aude povestindu-și unul altuia scene din romane polițiste franțuzești. În partea cealaltă a camerei o ușă e întredeschisă și bărbatul îi poate vedea chipul adormit al Catincăi Văduva, iluminat de tremuratul purcilor televizoarelor ale căror lumini se întretaie între Kubinii care dorm și cei care nu. Închide ușa cu grijă și se întoarce la manuscrisul lui Deleanu. A trecut deja de apartamentul în care ajunsese Deleanu, o îngrămădeală cumplită de odăi claustrofobice ticsite cu gunoaie și mobilier ros de carii, munți de ziare umede, îngălbenite, unde falsul poet se străduiește să scoată un bătrân dintre gunoaie, trăgând atât de tare de îndărătnic, încât îi pocnește umărul moșului. N. A. Rudelea se deprinde repede cu acest soi de lectură, sărind peste personaje, trăiri și acțiuni și

lăsându-și ochii să înmagazineze doar descrierile de loc. A adunat deja un teanc de planuri și ajunge la parterul blocului, când aude un zgomot în celelalte camere, urmat de o împușcătură. Strânge hârtiile și le împăturește, nu înainte de a fura din manuscrisul lui A. R. Deleanu ultimele două capitole, pe care nu a mai reușit să le citească. Catinca Văduva dă buzna în cameră și îi spune: Mișcă-te! Trebuie să plecăm! Ce se întâmplă? A venit Negrescu. A început să pună întrebări, te caută. N-am știut că a venit, zice Catinca, a ajuns până în camera tatei și cred că a avut loc o altercație cu unul dintre ai noștri. Ușa se trânteste de perete și doi bărbați cără trupul neînsuflețit al lui Negrescu. Îl așază pe pat, sângele-i se îmbibă-n așternturi, bărbații își trec mâinile prin păr de disperare și dâre de sânge străin le apar pe frunți, prin șuvițe soioase. Ce s-a întâmplat? întrebă fostul scriitor. A... a scos un aparat de fotografiat și a început să pozeze pereții și pe... pe tata Kubin și... Și de aia îl împuști, Dumnezeuule? strigă Catinca Văduva. I-am cerut să nu o facă, continuă celălalt, dar chiar atunci a scos un pistol și l-a îndreptat spre noi. Tot nu e motiv să tragi, strigă femeia și se năpustește asupra badi-gardului, lovindu-l în piept cu pumnii ei mici. Nu de aia am tras, Catinca. Dar de ce? De ce ai făcut-o?

Pentru că a tras în Kubin, zice celălalt. Catinca se smulge din strânsoare și-l privește pe bărbat fără să priceapă. Cum, cum adică? Așa, din senin, a mutat pistolul de pe noi pe el și a tras. Haralamb Negrescu tușește o dată și începe să horcăie dintre perne – nu e mort. Fostul scriitor își apropie urechea de buzele sale, de nas, și dă din cap că da. Catinca Văduva o rupe la fugă spre camera lui A. Kubin și, o clipă mai târziu, strigătu-i sfâșie liniștea camerelor. Pașii i se aud greoi pe podele de lemn, intră, se îndreaptă spre Negrescu, scoate arma, (click), și apasă pe trăgaci. Un nor de sânge pulverizat se ridică din capul comisariului, ca o aură divină. La dracu'! strigă fostul scriitor. La dracu'! La dracu'! La dracu'! Se prinde cu mâinile de păr și trage. Catinca Văduva urlă și ea o dată, lung, ca și cum strigătul acela ar fi zăcut în ea de la naștere, ca o tumoare sonoră, gata să pleznească la răscruce de vieți. Cei doi bărbați se privesc îngroziți. Vor veni, reușește să zică N. A. Rudelea. Kritikos; o să fie cât ai zice peș—. Scoate-l de aici, îl întrerupe Catinca Văduva și arată spre cadavrul lui Negrescu. Unde să-l. Nu mă interesează! strigă femeia. Să nu-l mai văd. Și barica-dează intrările. Peter! strigă și, câteva secunde mai târziu, un tânăr transpirat și livid de groază intră în cameră. Da. Cămara ascunsă, zice Catinca. Peter dă

din cap că știe. Ascunde-l pe tata acolo până trec toate astea, până. Bine. Și nu pleca de lângă el. Dar. Am zis să nu pleci de lângă el! Să nu-mi lași tatăl singur acolo, că te ucid cu ultimul glonț care mai îmi rămâne pe țeavă. Ai înțeles? Peter dă din cap că da și fostul scriitor îi citește lesne pe chip teroarea gândului de a petrece o noapte întreagă cu un hoit într-o cameră întunecată. Cine știe ce sunt în stare să spună morții când nu sunt păziți decât de un singur om? Tu, zice Catinca Văduva și arată spre N. A. Rudelea fără să-l privească. Vii cu mine! Unde mergem? Vom scoate cartea asta din hotel chiar cu prețul vieții mele. Dă-mi-o, zice. Bărbatul dă din cap că nu. Femeia ridică revolverul și-l îndreaptă spre el – (click). Nu, zice fostul scriitor și femeia strânge din maxilare, mușchii se umflă, dinții scrâșnesc. Lasă arma în jos și spune: Atunci va trebui să o scoatem împreună. Se întoarce spre cei doi bărbați și îi roagă să-l ajute pe Peter cu A. Kubin. Rămăși singuri în cameră, Catinca Văduva lasă să-i cadă revolverul și se prăbușește la picioarele lui; începe să plângă în hohote. Brațele-i cad moi pe lângă corp și pieptul i se zdruncină violent în sughițuri. Bărbatul îngenunchează lângă ea și o strânge în brațe. Îmi pare rău, Catinca. Sincer, îmi pare atât de rău. Femeia plânge și se cuibărește în brațele

bărbatului, în depărtare uși se deschid, uși se închid, bărbați găfâie de efort, înjură și, pe holurile hotelului, alarma pornește. Trebuie să plecăm. Nu mai avem mult timp. Catinca se oprește din plâns, își șterge cu podurile palmelor obrazii uzi și inspiră adânc. Ridică revolverul și-l sărută pe fostul scriitor. Acesta o strânge la piept și nu-i dă drumul; se sărută îndelung lângă cadavrul lui Negrescu, sângele picură pe podea (picpicpic), holurile poartă ecoul alarmei (uuuuuuuuuuuu) și, pentru câteva clipe, cei doi împart secundele la mijloc, nimic nu mai contează. Dar toate revin și mirosul de praf de pușcă le reamintește că nu e cale de întoarcere. Hai, zice Catinca și deschide un dulap. Dă o scândură la o parte și fostul scriitor vede o ușiță care duce în mațele hotelului, în galerii și coridoare tănuite dincolo de pereți. Intră și acoperă gaura. Vino, îi spune femeia și-l poartă prin holuri înguste, cât pentru câte o persoană o dată. În urma lor, în apartament, se aud strigăte și bubuituri – Kritikos sparg ușile și dau buzna în camere. Pistoalele Kubinilor păcăne sec și nu avem de unde ști câte dintre gloanțele acelea își ating destinația dorită și câte se îngroapă în canapele și pereți. Liniștea n-are timp, nici loc să se instaleze între ei, că rafalele Thompsonurilor seceră prin apartament. Abia apoi

nimicul se face simțit și liniștea cade peste toate cu vidul său teribil. Catinca Văduva suspină și picioarele i se înmoaie din nou. Fostul scriitor o ridică și o strânge în brațe, îi acoperă buzele cu palma sa ca să nu scoată niciun sunet și rămân nemișcați în așteptare în bezna din spatele pereților. Are răgaz să măsoare cum se simte: pielea îl pișcă și-l arde și-l gădilă când șuvițele de transpirație trec peste ea; îi e foame cruntă și setea i-a preschimbat buzele în șmirghel. E amețit și slăbit, dar trebuie să o sprijine pe Catinca, trebuie să tacă, trebuie să se țină tare – alternativa nu poate fi decât un perete străpuns de gloanțe, lumina de dincolo împinsă prin găuri în el, un fost scriitor insomniac, ciuruit între apartamente. Pleacă; se adâncesc în măruntaiele hotelului, trec printre apartamente și holuri, mereu nevăzuți, mereu în umbre sau prin spațiile pereților, ca niște rozătoare hăituite. Ici-colo găsesc găuri în pereți și mai trag cu ochiul prin grilaje de ventilație, cu paletele ventilatoarelor întotdeauna fâlfâind nu departe de capetele lor. Se uită de fiecare dată: văd foști scriitori obezi ascunzând muniție în saci de cartofi ridicați asemenea unor baricade printre tranșee în jurul patului, foști scriitori rugându-se în genunchi la icoane fără sfinți, rame goale agățate-n cui deasupra ușilor, foști scriitori masturbându-se în

intimitatea și-n singurătatea lor, cu ochii închiși, cu ochii deschiși, ce mai contează; văd scriitori atât de singuri, încât pipăie oglinzi și se ciupesc în fața lor să fie siguri că mai există; foști scriitori atât de singuri, încât, când privesc în gol, se sufocă; văd foști scriitori întâlnind pe ascuns foști scriitori și oferindu-se, fără emoție, unii altora, le văd teroarea și groaza actului în priviri, le simt fiorii și pielea de găină, îi văd apoi, fiecare în odaia sa, vomitând în găleți de plastic, ștergând cu mopuri podele cu atâta patimă, de zici că-și șterg trecutul. La un moment dat, bărbatul vrea să se uite într-o încăpere, dar gaura e plină cu irisul unui scriitor de dincolo de perete, care se uită la el, scurmând, parcă căutând ceva, în bezna de dincolo de zid – e atât de mult gol și vifor în acei ochi, acel glob de divinație înroșit de nesomn, încât, preț de câteva respirații, uitându-se unul în ochii celuilalt, simte că a ajuns la capătul lumii. De ce facem toate astea? întrebă unul dintre ei doi, nu știm cine. Nu e nimic dincolo de foaie. Nici dincoace de ea. Un gol indescriptibil camuflat în cuvinte niciodată precise. Dar Catinca Văduva îl strânge de mână și-l trage să meargă mai departe. Nu ne putem opri, zice. Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să punem capăt întregului coșmar. Se poate? Se poate, îi șoptește la ureche. Cândva omul se va uita la stele și

nu va mai fi cuprins de obsesia de a le captura-n vorbe. Cândva literatura va dispărea și, odată cu ea, și noi. Îl strânge de mână și-l sărută pe gât. Hai, îl trage tot mai adânc în decor, trec de alte încăperi, mereu altele, niciodată cele care trebuie, și ajung la galeria liftului. Deschid o trapă și privesc în sus: liftul zace suspendat la un etaj și jumătate deasupra capetelor lor. Ține-mă, zice Catinca Văduva și se întinde după corzile liftului. Se agață de ele și îi face semn să facă la fel. Acum sunt amândoi agățați de corzi, cu greutatea liftului plutind deasupra lor, notele înfundate ale formației de jazz răzbătând prin plăci de metal. Catinca se împinge-n umărul fostului scriitor și se agață de peretele de vizavi, împinge o trapă și se trage în spatele pereților. Întinde mâna și-l ajută și pe el. Sunt într-o galerie de ventilație, sub ei e salonul secret al Kritikos. Nu i-ai văzut niciodată fără paltoane, așa-i? îl întreabă șoptit. Bărbatul dă din cap că nu și femeia îi face semn să se uite. Jos, în lungi căzi de fontă, Kritikos dezbrăcați înoată într-un lichid murdar, clăbuci de jeg și munți de grăsime adunată-n bulgări de săpun lângă, la un braț distanță. Dar, observă N. A. Rudelea, nu orice fel de braț, nu unul de om, ci unul mai lung, cu trei încheieturi, slab și chitinos. Bărbatul îi vede când ies din baia lor aburindă: niște

creaturi insectoide cu patru picioare și cu piept scobit în care își poartă puii prinși în ghem. E un bâzâit și-un clincănit cumplit în salonul de sub cei doi, iar fostul scriitor abia își poate dezlipi privirile de pe arătări. Catinca nu se uită, dar, când o strânge în brațe, bărbatul îi simte pielea străbătută de fiori și puful zburlit pe ceafă. Kritikos se ajută unii pe alții să își îmbrace straietele umane; își ridică două dintre cele patru picioare și le împăturesc la piept, protejându-și puii cu ele, își îndoaie brațele în așa fel încât să fie mai scurte și se acoperă cu parpalacele lor largi și cenușii. În teci trecute pe sub paltoane agață mitralierele încărcate. Bărbatul începe să tremure și mâinile-i zgâlțâie grilajul de sub ei. Catinca Văduva suspină, dar cei de jos par să nu fi auzit nimic, bălăceala lor e prea zgomotoasă, clinchetul colților și bâzâitul aripilor minuscule dar nenumărate de pe spatele lor umplu aerul. Trebuie să plecăm, șoptește Catinca Văduva. Vino, zice, dar bărbatul e împietrit cu degetele pe grilaj, privind în jos. Femeia îi urmărește privirea și observă că unul dintre Kritikos și-a fixat unul dintre cei trei ochi pe grilajul ventilației. Clipește cu ei și globurile se învârt în cap. Începe să pocnească din mandibule și pielea capului i se albește. Ceilalți îl privesc și creștetele lor negre se preschimbă în bile

albe. Pesemne că se atenționează unii pe alții, își spun că. Fugi! zice Catinca Văduva și N. A. Rudelea reușește să se smulgă hipnozei și se târăște pe coate prin mașele ventilației. Merg mult până ajung la un nou grilaj. Nu așa, nu pe acolo, zice femeia. Ne vor aștepta acolo, sunt. Și atunci? Atunci trebuie să găsim o altă soluție, nu-i așa? Hai, ajută-mă să desfac astea. Și încep amândoi să tragă de plăcile de tablă. Izbutesc să le dea la o parte și se ghemuiesc dincolo de sistemul de ventilație, și mai adânc în venele și capilarele hotelului, printre țevi fierbinți și burete uscat și ros. Pun tabla la loc și Catinca arată spre o sursă de lumină. Acolo. Dar chiar acum zgomote se aud prin galeria de lângă ei. Stau cu spatele lipit de tablă și pe deasupra lor cineva se târăște încet. Un bâzâit și un clincănit aproape imperceptibil răzbat până la ei. Se țin unul pe celălalt și strâng din dinți. Abia respiră. Mici pași se aud pornind în toate părțile și bărbatul nu poate decât să se gândească la pruncii aceia insectoizi, eliberați din piepturile creaturilor, zeci de ochi pe urmele lor, zeci de mici mandibule așteptând să se înfigă în ceva. Pericolul trece și doar apa se mai aude curgând prin țevi și, undeva, ventilatoarele frământând aerul. Catinca îl mângâie pe frunte, pe bărbie, apoi îl sărută. Fostul scriitor îi simte lacrimile, trec de

pe un obraz pe altul; o strânge și mai tare în brațe și îi șoptește că va fi bine. De unde știi? De –. Dar bărbatul nu o mai lasă să vorbească, se sărută și se pipăie, degetele lui alunecă pe sub salopeta ei, găsesc sânii mici și tari, sfârcurile ca diamantele de tăiat sticla cerului, abdomenul, apoi munții și văile pe care Catinca Văduva le păzește cu atâta sfințenie. Și mâinile ei încep să caute pe sub cămașa lui și bărbatul tresare când femeia atinge plicul. Ea simte și se retrage. Nu, nu, șoptește bărbatul, nu te opri. Simte ceva acolo unde atât de rar ceva tresare. Ea caută și dă peste mănunchiul de piele și noduli și moi întărituri și se străduiește să-l trezească, dar în zadar. Bărbatul vrea să-și retragă și el mâinile, dar de data asta Catinca este cea care cere să nu se oprească. Îi umezește degetul mijlociu și îl lasă să alunece în ea. Suspină. Geamătul ei circulă cu viteză printre pereți purtat de țevile de apă spre cine știe ce canalizare din lumea de afară. Șșșșșoptește bărbatul, dar femeia nu poate ține cont, își înfinge degetele în mușchii săi și geme, strânge din maxilare, chiar își mușcă limba, dar geamătul tot i se strecoară prin baraj și răsună-n galerii. Dacă nu taci, Catinca, trebuie să mă opresc. Nu. Mă. Pot. Abține. Și, pe ultima suflare, un suspin și mai puternic decât cele trecute, prinzând chiar și ecou, undeva

departe, în adâncuri. Nu. Te. Opri. N. A. Rudelea nu se oprește. Îi sărută buzele și îi simte din nou chipul ud. Pulpele ude. Catinca Văduva plânge și geme și se scurge prin străfunduri; când palma bărbatului se umple cu pomana pântecelui la care a tot frământat, Catinca urlă de plăcere de tremură buretele izolator. Fostul scriitor îi duce mâna la gură și ascultă. Femeia încă tremură și plânge, îl strânge în brațe; tremură și el, de emoții, de frică, de năpârlirea ființei în ascunziș. Pași! Se uită unul la altul cu ochi mari în care și-au aruncat, ca într-un lac, toate fricile ca pe cadavre. Pași! Și un glonț străpunge placa de metal și taie aerul dintre ei. Catinca Văduva țipă și se smulge din strânsoare; o urmează și se târăsc printre țevi. Gloanțele șuieră pe rând pe lângă ei, sec, metodic, spulberă burete, ricoșează din coturi de metal. Cei doi scot și ei armele și se târăsc, bubuitul gloanțelor încalecă ecoul ce se întoarce; trag aer în piept și adaugă și ei vacarmului: închid ochii și, încordându-se din toată ființa, apasă pe trăgaci. Se face liniște și doar bubuitul unui trup o mai spulberă pentru o clipă. Din găurile lăsa-te-n urmă de gloanțe se scuge sânge. Picură negru ca smoala pe chipurile lor și-n păr și știi că încă nu s-a terminat, că greul abia acum începe. Hoitul de deasupra pute oribil și zeama ce se scurge din el mută

duhoarea de pe trupul său găurit pe cel al celor doi osteniți între țevile hotelului. Trebuie să plecăm de aici, zice. Vor veni după noi. Se târâsc mult, obosesc, se încurajează unul pe celălalt. Crezi că vor avea grijă de tata? O să ai tu grijă, o să vezi. Nu mă mai întorc. N-am cum. O să te întorci. Își spun toate astea în timp ce se târâsc pe burtă, gâfâind, cu jumătăți de plămâni și jumătăți de gură, toctococând fierul cu coatele lor, înaintând până când, pe neașteptate, placa de tablă de sub ei cedează și se prăbușesc în gol. Reușesc să se prindă de mâini în aer și se strâng în brațe. Încearcă să strige ceva, dar n-au timp să termine, că se izbesc de o vitrină de sticlă și tot aerul gonește din ei. Pentru o vreme își pierd cunoștința și doar alarma se mai aude undeva, departe, în ei, prin adâncuri niciodată sondate. Uiuuuuuuu, de la mic la mare, apoi înțepător și fostul scriitor deschide ochii și se uită în jur. Au nimerit în Muzeul Cărților Neterminate, o galerie deschisă publicului doar o singură zi pe an, în care fostul scriitor își amintește că a mai fost o dată, în primii săi ani la A nus Dei. Fusese mânat de curiozitate, dar și de obligație, întrucât vizitarea Muzeului Cărților Neterminate cel puțin o dată este obligatorie pentru fiecare rezident al hotelului. Nu e spectaculos din cale afară, dar impresionează

dimensiunile: o sală cât un hangar de avioane, cu trei etaje suspendate (au avut șansa să cadă pe cel superior), ticsite toate cu vitrine mici, mari, înguste, lungi, în care, pe suporturi de lemn, zac sute de cărți începute și neterminate, toate în manuscris, evident, de la străduințele călugărilor benedictini, până la printuri scoase la imprimantă de pe calculatoarele unor scriitori români faimoși și nu numai. Carnete măzgălite cu cerneala frustrării, foi cu literele estompate și șterse de lacrimi și transpirație, mototolite și rupte, apoi lipite la loc și întinse pe suporturi ca oricine să le poată admira. Volume groase legate, dar pline cu pete largi de sânge și, pe alocuri, de bucăți uscate de creiere. Pagini înghițite și extirpate din stomacuri, lângă ele mai mereu expuse și instrumentele de scris: stilou cu ochi uscat în vârf, creioane tocite și roase, ba chiar și o stranie invenție a unui scriitor anonim, care a atașat o peniță și o călimară la o pușcă de vânătoare, și multe, nenumărat de multe asemenea mărturii ale neputinței și futilității umane, o gară de tranzit pentru oricine ar mai putea avea o cât de mărunță și nesemnificativă brumă de optimism și iluzie a gloriei literare-n vene și-n cuget. Ridică-te, spune bărbatul și îi arde două palme. Unde? Încearcă să întrebe Catinca, dar se dezmeticește îndată. Alarma răsună cu ecou în

hala muzeului. Un prim glonț şuieră pe lângă ei, ricoșează dintr-o balustradă de metal și spulberă o vitrină; pagini de manuscris plutesc prin jurul lor. O rafală de mitralieră. Cei doi se aruncă la podea și se târăsc spre scările circulare. Ești bine? Femeia dă din cap că da. Poți să tragi? Da. Atunci nu mai aștepta. Se așază între trepte și trag și, după fiecare rundă, se ascund în spatele unui perete de beton armat. Alarma continuă să străpungă dureros aerul, în timp ce tot mai mulți Kritikos se adună în Muzeul Cărților Neterminate, înghesuindu-se printre vitrinele de la parterul halei. Mai ai plicul? întrebă femeia. Fostul scriitor uitase pentru o vreme de el, însăși motivul pentru care era acolo. Ridică cămașa și dă din cap că da. Trage, se ferește. Kritikos îi răspund cu o nouă salvă, ca un ecou fatal. Catinca trage cu ochiul, încearcă să numere, dar sunt prea mulți. I-o zice: N-avem nicio șansă. Sunt prea mulți. Fostul scriitor știe că așa e, dar tace. Îi pare cunoscută scena, dar nu mai știe de unde. Încearcă să-și amintească, dar observă cât de ușor și de repede uită poveștile citite, ori auzite, ori văzute, e ca și cum i-ar goni și lui cineva poveștile din memorie, golindu-l de sens, cum golește A. R. Deleanu blocul lui Kubin de personaje, ca noumenoirul de noimă pe cel care-l înțelege. Un glonț

zboară pe lângă ei și se înfige într-un manuscris; sticlă se împrăștie în mii de cioburi mici. Își feresc chipurile. Se avântă amândoi deodată și trag de câteva ori. Au impresia că au și nimerit ceva, aud vaiete și blesteme de jos, dar nu pot fi siguri, n-au timp de oprit și verificat, nu, că răspunsul unor Kritikos vine îndată (поцпоцпоц). Catinca arată spre gurile de ventilație de deasupra lor. Ar putea ajunge la ele dacă s-ar sprijini unul pe umerii celuilalt, dar o asemenea mișcare, o știu amândoi, ar însemna mai mult ca sigur capturarea lor, ar dura prea mult, ar fi prea expuși și vulnerabili în fața țevilor fierbinți ale armelor unor insecte demente ce se dau drept oameni. A. N. Rudelea dă din cap că nu. De jos se aude foșnetul paltoanelor, agitație, foială – uși se deschid, se trântesc. Alarma încetează. În liniștea rămasă în urmă, pași calculați răsună printre vitrine, scârțâind, din când în când, prin cioburi. Fostul scriitor trage cu ochiul și-l vede pe Khan Kristos Kanacke în mijlocul adunăturii de Kritikos: îmbrăcat în costumul său ponosit de velur maro, un început de burtă, părul creț, scurt; chipul său de copil tâmp contrastează puternic cu asprimea liniilor și colțurilor paltoanelor insectelor. Dar să nu subestimăm individul: Kanacke e cel care, cu mână sigură și străbătut de un calm megalitic, scrijelește

inițialele sale în toți cei pe care-i frânge – KKK –, un memento al puterii sale ca mâna dreaptă a administratorului hotelului, guvernatorul M. Nămolescu; Kanacke este cel care a expus limba lui Titi, badigarul lui Asmodeus, dacă vă mai amintiți, pe holul ultimului etaj; el este cel care se bănuiește că ar fi în spatele dispariției a șapte scriitori și scriitoare în ultimii trei ani. Khan Kristos Kanacke, cel care obișnuiește, se spune, să împânzească etajul pe care locuiește cu portretele acelor scriitori și blogări care mișună pe lângă Kritikos și care le sunt fideli, ajutându-i în treburile cele mai mărunte și mizere, și cărora le împarte cartonașe galbene, lipind abțibilduri de aceeași culoare pe portrete. Dacă îți găsești portretul cu capul în jos, înseamnă că i-ai greșit cu ceva și cea mai bună soluție e să te ascunzi. Cine știe câte cadavre de scriitori abandonate putrezesc prin ascunzători în spatele pereților sau pe sub podele? Khan Kristos Kanacke, o brută cu înfățișare blajină, le face semn supușilor să înceteze și strigă: Domnule Rudelea! Mă bucur că destinul ne-a adunat aici, sunt onorat. Domnule Rudelea, mă auziți? Fostul scriitor se uită la Catinca și femeia dă din cap să nu. Nu-i răspunde! Domnule Rudelea! strigă Khan Kristos Kanacke. Cred că sunteți în posesia unui document care ne privește și

pe noi. Bărbatul pipăie după manuscrisul lui Deleanu. Vă rog să ieșiți, să stăm de vorbă. Vă promit că băieții mei nu vă vor face niciun rău. Atâta timp cât acel plic pe care, am înțeles, îl purtați la dumneavoastră intră în posesia noastră, vă promit că nimeni nu se va atinge de niciun fir de păr de-al dumneavoastră. După o pauză: Nici de-al domnișoarei Catinca Văduva. Fostul scriitor trage cu ochiul, îl vede pe Kanacke cu brațele ridicate a invitație, cu zâmbetul pe buze, împăciuitor, dar, se știe, înșelător. Uși se deschid și câteva zeci de Kritikos se alătură mulțimii. Sunt tot mai mulți, șoptește fostul scriitor. Îmi imaginez că sunteți tare confuz, strigă Khan Kristos Kanacke și glasul îi prinde ecou în hala imensă. E de înțeles. E o poveste încâlcită și, trebuie recunoscut, tare improbabilă; exagerată și prăpăstioasă ca un film noir, nu-i așa? Dar vă asigur că tot ce s-a întâmplat până acum are o explicație și o logică, oricât de greu ar fi de crezut. Vă pot explica toate dedesubturile acestor încâlceli, dacă încuviințați să coborâți printre noi și să ne dați ce ni se cuvine. (Liniște.) Poate ajungem chiar la o înțelegere, nu-i așa? Nu e obligatoriu să îmbătrâniți aici, la A nus Dei. Mai mult, e cât se poate de clară atracția dintre dumneavoastră și doamna Văduva, iar două permise de călătorie pot fi cerute cu siguranță la

secretariatul nostru, nu credeți? (Pauză.) Domnule Rudelea, trebuie să înțelegeți că sunteți puternic și covârșitor în inferioritate numerică și propunerea mea nu este decât în folosul dumneavoastră. Noi putem urca și lua ceea ce ni se cuvine în câteva clipe, dar mă gândesc la dumneavoastră, domnule, și la buna, blânda, frumoasa doamnă Văduva. Ah, apropo, strigă dementul, doamnă Văduva, condoleanțele mele! Decesul domnului Kubin este o mare pierdere pentru hotelul nostru. Degetele Catincăi se încordează pe revolver. Bărbatul îi face semn să nu. Moarte naturală, nu? Desigur, anii de tutun și alcool și droguri au efectul ăsta, da, continuă să strige Khan Kristos Kanacke. Dar nu vă îngrijorați, băieții mei tocmai se ocupă de cadavru, e pe mâini bune. Să nu te atingi de el! strigă Catinca. Să nu pui mâna pe el! Oh, dar nici nu îndrăznesc, răspunde Kanacke. Nu, se ocupă băieții mei de tot. Tocmai ce am aflat că l-au dus la Dante să-l incinereze. Asta ar fi fost dorința dânsului, nu? Nu! urlă Catinca Văduva și: Nu! urlă și el, văzând-o pivotând în jurul său și ieșind de după perete, auzind bubuiturile revolverului ei, în timp ce-l descarcă spre Khan Kristos Kanacke. Nu! în timp ce rafala unor Kritikos îi răspunde de jos, croindu-și loc prin picioarele și brațele ei. Stropi de sânge se izbesc

de fostul scriitor. Nu! strigă și o prinde pe femeie, care se lasă moale și ciuruită în brațele sale. O trage lângă el și, în ecoul lung lăsat în urmă de schimbul de focuri, inspectează corpul găurit în cinci locuri. Catinca are un glonț în brațul stâng, unul în umăr, unul în pânțece, unul în șold și unul, ca o coroană de țesut, în față. Nimic din chipul ei de odinioară nu mai răzbate din spatele cărnii întoarse pe dos, doar dinții agățați în maxilare laxe și un ochi spart mai amintesc de un chip uman. Fostul scriitor nici nu prea pricepe – a trecut pe lângă moarte și a văzut-o de nenumărate ori în ultimele zile, a cunoscut-o și s-a lăsat tatuat în carne cu prezența ei, dar niciodată atât de pervers, atât de reduționist, ca o batjocură a granițelor naturii. Nici nu are timp să gândească, pentru că rafalele mitralierelor pornesc din nou să toace liniștea muzeului, dar observă că niciun glonț nu-l caută, nicio vitrină nu se sparge în jurul său; se uită în jos și vede Kritikos descărcându-și armele unii în ceilalți. Stau despărțiți în două tabere, de-o parte și de alta a muzeului, și trag și se seceră fără milă. Kanacke reușește să scape și fuge înconjurat de vreo cinci Kritikos printr-o ușă din capătul halei. Bărbatul observă că grupul de sub el s-a împușinat și, probabil surprinși de deschiderea focului, se macină cu fiecare

clipă care trece. Ceilalți prind curaj și se apropie fără să slăbească degetele de pe trăgaci. În doar câteva secunde, ultimii Kritikos de sub el cad morți și fostul scriitor se uită îngrozit la ceilalți, care acum ridică privirile către el. Doi dintre ei urcă spre el și A. N. Rudelea își dă seama că e inutil să se opună, are mai puține gloanțe în revolver decât sunt Kritikos pe urmele sale. Și totuși, se întreabă, de ce s-au ciuruit unii pe alții? Ridică brațele și iese în întâmpinarea lor. Dar aceștia trec pe lângă el și o ridică pe Catinca Văduva din balta ei de sânge și fug cu ea pe scări în jos. Alți doi urcă și-l prind pe fostul scriitor de câte un braț. Îl trag pe scară în jos și-l leagă la mâini și la picioare. Îi îndeasă un sac peste cap și îi cară câțiva pumni în burtă. Bărbatul ar vrea să spună ceva, dar ce rost are? Se simte purtat pe sus, trece prin nori de praf de pușcă, adu-mecă fără voia lui mirosul de ars, duhoarea mațelor găurite și a mizeriilor revărsate și parcă simte fierbințeala răcoroasă a trupurilor în prag de moarte. Aude pași, uși, câte un glonț mai părăsește o armă și întâlnește sec un piept, pași, uși; merg mult timp și, din când în când, mai primește câte un pumn surd în splină sau în coaste, tace, nu le oferă satisfacție. În bezna capului său vede bluza albă și înroșită a Lizavetei Markov, privirea ei golită de înțeles în acele

ultime clipe, vede hoitul ciuruit al Catincăi Văduva, cu fața ei nefață, cadavrul lui Negrescu cu scalpul ciobit de glonțul Catincăi și, în amorțeala clipei și-n beția deznădejdiei, are impresia că e purtat pe sus pe deasupra unei planete-cimitir, în care toate creaturile cu suflet ermetic sunt aduse să moară. Dacă ar putea, ar simți mai multe, dar sufletul i-a fost prea des întins ca o coardă în ecoul focurilor de armă, a coastelor rupte, a craniilor plesnite. Se gândește la noumenoir și se întreabă dacă a meritat. Se gândește la A. R. Deleanu și se întreabă dacă a câștigat. O ușă metalică, ca de garaj, pași. Un scaun e târât pe podea. Fostul scriitor e trântit în scaun și cineva îl scapă de sac. Se uită în jur: e într-o altă hală, mult mai mică decât cea a muzeului, prost luminată; prin colțuri, prin umbre, mișună siluete, în jurul lui se învârt Kritikos. Se apropie de el și încep să-și desfacă nasturii paltoanelor, unul câte unul, fința bărbatului se strânge și se încordează și se înfioară la gândul că acele creaturi insectoide i se vor arăta în toată cumplita lor splendoare chitinoasă. Închide ochii și oftează; aude paltoanele căzând în valuri la picioarele lor. Deschide ochii! aude. Fostul scriitor o face și vede niște bărbați în fața lui, haine de Kritikos pe jos. Nu pricepe, caută sursa vocii. Ce se întâmplă? întreabă. Un alt bărbat apare la

un balcon metalic deasupra sa și zice: Te-am salvat, asta se întâmplă. A. N. Rudelea caută din priviri trupul Catincăi și-l vede întins pe o masă în celălalt capăt al depozitului; în jurul femeii bărbați roiesc și o inspectează, dau din cap că nu și țâțâie. Ce e asta? Cine ești? Numele meu este Scapa, spune omul și coboară scările. Nu cred că ne-am cunoscut. Dă-mi voie, zice și face unui bărbat semn să-l dezlege. Acesta taie funiile de la mâinile și picioarele fostului scriitor și se îndepărtează. Scapa întinde mâinile și spune: Îmi pare bine, domnule Rudelea. Este oribil ce vi s-a întâmplat și vă rog să fiți asigurat de prețuirea și de grija mea. Bărbatul îi privește mâna curată, piele fină de om care nu a pus în viața lui mâna pe o lopată, n-a spălat niciodată o oală, n-a apăsat în veci pe vreun trăgaci. Pe fiecare deget – câte un ghiul de aur cu piatră prețioasă. Scapa e un om slab și lung ca o macaroană bronzată, cu o mustață răsucită, ochi mari și cavernoși; își poartă părul lins pe cap, neoanele se oglindesc în părul său. Pare cu totul rupt de lumea în care se scaldă el, lumea sa de sânge, praf, mațe, creieri, vomă, praf de pușcă, noroi, tutun, whiskey, moarte cu pipeta ori cu polonicul, atât de departe de toate cele cu costumul său alb, imaculat, încât, pentru câteva clipe, fostul scriitor se întreabă dacă e

aievea sau dacă e o himeră a ultimei respirații – poate că acum zace ciuruit lângă Catinca Văduva, în balta de sânge comună ce se lățește neîncetat și inundă Muzeul Cărților Neterminate. Ar vrea să-i cânte la priveghi Deja-Vu, acolo în lift. Ar vrea să. Nu e politicos să mă lăsați să aștept cu mâna întinsă. Dă mâna cu Scapa și atestă: există, e viu. Domnule Rudelea, înțeleg că sunteți – că ați fost – în relații (își drege vocea) foarte bune cu doamna Lizaveta Markov-Deleanu. Așa e? Fostul scriitor refuză să răspundă, se uită în jurul său, calculează. Regretăm nespus această... desfășurare a evenimentelor. Este cu atât mai tragic cu cât a ales să plece luând cu sine pe unul de-ai noștri, adică de-ai ei. Doamna Markov-Deleanu a fost un soldat foarte bun și desigur că nu-i purtăm niciun fel de pică pentru decizia de a ne întoarce spațele. Nu e ca și cum nu am fi anticipat așa ceva. Era ceva colosal în forța ei de muncă, ceva ce în mod clar trecea dincolo de ea, înțelegeți?, purtat de o, cum să zic?, o forță mai mare decât noi toți. A fost, trebuie să recunosc, unul dintre cei mai buni spioni pe care i-a avut gruparea noastră vreodată. Și-a însușit identitatea atât de bine, încât uneori reușea să ne păcălească și pe noi, cei care știam că Lizaveta Markov nu era numele ei, zice Scapa și zâmbește, și, într-un fel, ne-a

duș atât de magistral cu preșul, încât, dacă n-aș fi cunoscut-o atât de bine pe cea care nici măcar rusoaică nu era (era săsoaică), ar fi putut să ne prostească până la capăt. Un tânăr împinge o măsuță pe roți pe care clincăne pahare și sticle. Whiskey? întreabă Scapa, dar nu mai așteaptă răspuns și îi toarnă în pahar. Îl pune pe măsuță și îi face semn puștiului să se apropie. Fostul scriitor bea și buzele îl ustură. Scurpă primele două guri și își clătește gura de sânge cu lichidul rubiniu. Abia apoi dă whiskeyul pe gât și aburii fierbinți îi învăluie capul. Ar fi putut ajunge departe, dacă ar fi știut cum să-și înfrâne instinctele, cum să-și potolească pofta asta abisală de dragoste, zice Scapa. Știți, domnule, dragostea nu are ce căuta în domeniul nostru de activitate. Și care ar fi acest domeniu de activitate? întreabă fostul scriitor. Ah, cu nimic mai diferit decât al dumneavoastră, răspunde Scapa. De fapt, domnule, și dumneavoastră sunteți un Schulzian, dar nu o știți încă. Mă îndoiesc, vine răspunsul. Nu, nu, să nu vă îndoiiți. Credeți că nu știu de mănunchiul de hârtii de sub reșoul din bucătărie? Câți dintre noi credeți că păstrează hârtii goale, motolite, rupte, plânse, prin unghere umbrite, prin nișe-n spatele lambriurilor, ghem în lustră. Vă spun eu: toți. Nu suntem cu nimic diferiți în această

privință. Dar ceva, ceva cu adevărat fundamental, ne desparte, domnule. Ușurința cu care apăsați pe trăgaci? Întreabă fostul scriitor și Scapa râde. Și asta, așa e. Și asta. Cred că, în general, omul nu apasă pe trăgaci pe cât de des ar trebui, dar e o discuție pentru alte timpuri pe care, sincer, nu văd cum le veți mai putea prinde. Nu, domnule Rudelea, diferența dintre mine și dumneavoastră este că eu sunt dispus să fac orice pentru a-mi recăpăta scrisul. Fostul scriitor râde și întreabă: Și ce vă face să credeți că eu nu fac la fel? Face semn către puști să-i mai aducă un pahar; tânărul se uită la Scapa, cere aprobare. Scapa zâmbeste și îi face semn să-l lase pe el. Toarnă îndelung în pahar, se apropie de fostul scriitor și întinde mâna cu paharul. Acesta vrea să ia paharul, dar Scapa înalță brațul și i-l trânteste în cap. Sticla i se sparge țândări în păr și sângele i se revarsă fără întârziere pe chip. Există o linie imaginară, domnule! urlă din rărunchi Scapa, cu fața aproape lipită de cea însângerată a fostului scriitor, stropi de salivă se amestecă cu sângele proaspăt, pe care sunt în stare să o trasez și mai cursiv și mai palpabil și să trec dincolo de ea și să iau ceea ce îmi aparține! Strigă și, pe cuvântul „palpabilă”, îl ciupește de gât atât de tare, răsucind și trăgând, încât A. N. Rudelea cade de pe scaun și se tăvăleşte răpus

de durere, ca și cum cineva ar fi smuls cu cleștii din carne. Să nu mai lungim mascarada asta de film prost, ieftine prelegeri în prag de moarte. Face semn unui alt bărbat să-i aducă un mănunchi de hârtii într-un plic maroniu, exact ca cel pe care fostul scriitor încă îl mai poartă la șold, și le rupe lângă el. Scapa încearcă să-și șteargă o picătură de sânge de pe costumul său alb, ofticat, pufăind nervos. Doi bărbați îl ridică și încep să-i care pumni în burtă. Plicul cu manuscrisul lui Deleanu cade la picioarele lor. Ajunge, cere Scapa. E suficient. Scoate o cutie de chibrituri și arde hârtiile de pe jos. Se uită la ele în timp ce mângâie manuscrisul lui Deleanu. Stau cu toții în jurul aceluia foc mincinos. Aveți o armă, domnule, așa-i? Fostul scriitor tace. Scapa face semn unui badigard să-l caute; o găsește și i-o înmânează. Uitați cum facem, că nu mi-a secăt imaginația cu totul: ați fugit de Kritikos, care, inexplicabil, au început să se împuște unii pe alții, nu știm, nu ne privește. Ați ajuns aici din greșeală și, răpus de remușcări și de frică, ați ars manuscrisul lui Deleanu (și arată spre hârtiile goale care ard în pace pe podea) și v-ați luat viața, descărcându-vă revolverul în cerul gurii. Acum, domnule, sunt un om cu mult respect pentru demnitatea umană, mai ales pentru acele ultime clipe ale vieții și, în special,

pentru cele pe care omul și le alege singur. Este doar firesc, nu?, să facem tot posibilul să ieșim din calvarul ăsta conform voinței noastre, atâta timp cât am fost aruncați în el, la naștere, din capriciile altcuiva. Am dreptate? Așa că vă ofer libertatea de a apăsa dumneavoastră pe trăgaci. Sunt convins că nu veți face niciun gest necugetat, ori nebunesc. Sunt atâtea arme îndreptate spre dumneavoastră acum și satisfacția de a trage în mine ar fi de foarte scurtă durată. Zâmbește și întinde mâna cu arma. Fostul scriitor ia revolverul și se uită adânc în ochii lui Scapa. Acesta zâmbește, apoi râde și, sfidător, îi întoarce spatele. Toarnă în pahar, cuburile de gheață plutesc, amestecă, există o melodie ascunsă dincolo de toate acele mișcări, un fel de muzică a sferelor, dar pentru cub. Trec minutele și fostul scriitor nu știe ce să facă. Nu are prea multe de pierdut, dar nu asta îl tulbură, ci se întreabă oare cât ar mai avea de câștigat. Vede manuscrisul lui Kubin/Deleanu pe măsuță lângă sticlele cu whiskey, simte parfumul greu al lui Scapa, înflorat și dens, italianesc, de import, bănuiește badigarzii Schulzienilor în umbre și-n nișe, aude click-ul armelor, pașii pe metal, bătaia inimii – e prins ca în rășină; ce melancolic chihlimbar va face pentru un vizitator al viitorului (un pandantiv cu scriitor în mărime naturală). Nu poate

decât încerca, nu-i așa?, se întrebă și-și duce arma la buze, trage piedica, proptește vârful țevii în cerul gurii și respiră; un gust metalic îi amintește de tot ce e omenesc, revolverul ca o tumoare malignă pe limbă. Inspiră adânc, expiră, scoate pistolul și-l îndreaptă spre Scapa. (Aici totul a se citi cu mare, obositoare viteză; totul deodată:) Focuri de armă se pornesc prin colțuri și la etaj, exploziile de lumină dezvăluindu-i siluete prăbușindu-se ca într-un joc de fascicule. Sunt arme semiautomate care spulberă și seceră oamenii lui Scapa cu precizie. Înainte să poată și el apăsa pe trăgaci, trupul lui Scapa pocnește în zeci de locuri, sângele eliberat din carcasa viitorului hoit. Scapa îngenunchează și, cuprins de spasme, încearcă să spună ceva. Sună a italiană, dar fostul scriitor nu vorbește italienește, așa că nu știe ce ar fi putut găsi Scapa atât de potrivit de spus în acele ultime ale sale clipe, chiar înainte ca un ultim glonț să-i străpungă țeasta prin frunte și să-i nenorocească scalpul. Scapa se prăbușește pe spate lung cum e, dar scurtat cu câțiva centimetri, costumul său e roz și roșu, cândva alb ca bunăvestirea, și fostul scriitor îi poate citi în creier ca-n cafea, părându-i rău că nu a avut mai mult timp să stea de vorbă cu el, să afle dacă acel pumn de țesut e un creier al unui om înzestrat cu profunzimi

ale gândurilor sau al unui individ banal cu puseuri psihopate. (De aici încolo se poate citi la pas:) Se lasă liniștea și norii de sânge și din umbre ies bărbați și femei, iar A. N. Rudelea își dă seama că pe unii dintre ei îi cunoaște: i-a văzut în apartamentul lui Kubin, sunt oamenii Catincăi. Hai, ridică-te, spune careva. Te-am nimerit? Ești bine? Și bărbatul se pipăie insistent și zice: Da, cred că sunt. Vrea să ridice manuscrisul de pe măsută, dar un altul i-o ia înainte și îl privește sec. Asta rămâne la noi, zice. Fostul scriitor se încheie la cămașă și-și aranjează hainele să nu cumva să-i vadă cineva planurile și ultimele capitole furate. Își amintește și de permisul de călătorie din pantofi și știe că nu totul s-a terminat, că anumite bulevarde ale destinului său încă mai sunt libere de molozul slăbiciunilor și al alegerilor proaste. Și, în toată liniștea aceasta, îl vede pe Titi apropiindu-se de Scapa, ridicându-l din balta de sânge și aruncându-l pe umeri ca pe un vânat proaspăt, sânge și creier și bucăți de os murdărindu-i spinarea lată. E confuz: oamenii lui Asmodeus? Apoi îl vede chiar pe Asmodeus la balcon, privind în jos spre el fără nicio expresie, sau, mai bine zis, cu expresia rocilor măcinate de vântul eonilor, dar cam atât. Kubinii și Grabinskienii la un loc? Ce înseamnă asta? se

întreabă în timp ce e împins de la spate. Vino cu noi, i se cere și el o face, mai întâi un pas, apoi al doilea, apoi al treilea și tot așa, reînvățând să meargă de la marginea prăpăstiei spre neștiut. A mai scăpat o dată. Îi vine să râdă, cum îi vine omului în fața absurdului dezvelit, dar nu o face, e prea ostenit, așa că îngăduie sufletului să se îmbete de bucuria unei noi șanse și se lasă purtat de Kubini, sau de Grabinskieni, cine mai poate spune? O iau de-a dreptul prin apartamente, deschizând și închizând uși pe care le-ai fi crezut improbabile, dulapuri, tablouri, oglinzi, lambriuri, toate altceva decât par a fi, la fel ca tot ce există în acest blestemat A nus Dei. În camere și-n holuri și-n bucătării și-n băi întâlnesc capete plecate, saluturi politicoase, priviri supuse, toți par a cunoaște și a respecta autoritatea lui Asmodeus și A. N. Rudelea se întreabă dacă nu cumva l-a evaluat greșit – Asmodeus, pe care îl considerase un mărunț borfaș, care învârte droguri și permise și tot felul de alte nimicuri, schimbând bani și rafinând alcool și aranjând câte o ședință de sex din când în când, este același Asmodeus care acum pare generalul unei armate subterane, ca un acarian-șef pentru oastea sa de praf, în fața căruia, iată, un întreg etaj se pleacă supus. Coboară scări care par a fi fost construite special pentru ei, prinse cumva

între ziduri, mereu la doar câțiva centimetri de pierzanie, de pocniturile pistoalelor de dincolo de pereți, de larma vocilor celor ce-i caută, de lătrăturile șoricarilor reanimați. Ajung în cele din urmă într-un apartament de tip vagon, trec prin odăi scăldate în beznă, mici veioze aruncă ici-colo lumină slabă pe câte o masă pe deasupra căreia mâini își dau una alta plicuri însemnate cu E, M, C, H etc., o muzică de tonomat se aude în surdină, aerul e încărcat static, pe fostul scriitor îl ia somnul. Trece printr-o cameră unde, în capătul opus, una dintre ferestre e spartă, cărămizile înlăturate zac stivuite lângă, iar pe pervaz câteva femei stau cu picioarele în afară și privesc spre cerul negru, fără stele. Fostul scriitor se uită la unul dintre bărbații de lângă el, căutând o explicație, o aprobare, orice, dar omul îl privește rece, imobil, și-l împinge. Ajung în dreptul unui dormitor și bărbatul îi face semn – aici. Intră și ușa se închide în urma lui, cineva o zăvorește. Hei! Ce e asta? De ce? Pași se îndepărtează de ușă și bărbatul rămâne din nou singur cu gândurile sale. În cameră: un pat, o masă, un scaun, atât. Se întinde pe pat și face, cu ochii închiși, inventarul a tot ce știe: (1) numele său este A. N. Rudelea și undeva, în afara hotelului, există cărți cu numele său pe ele; (2) printr-un concurs de împrejurări a pus

mâna pe un manuscris care i-a aparținut lui A. R. Deleanu, fostul mare poet și prozator; (3) Beciul a fost dictat de A. Kubin; (4) Lizaveta Markov (pe care probabil că nu o chema așa și care nu era rusoaică) era spionul Schulzienilor la Kubini; (5) a încercat să se folosească de poziția ei pentru a păstra manuscrisul pentru ea; (6) probabil că-l iubise; (7) Alex Deleanu s-a retras în manuscris – asta probabil că trebuia să fie mai sus, se gândește, probabil (2) sau (3); (8) Beciul conține noumenoirul; este încifrat în schemele de apartament și scară; (9) Lizaveta Markov a fost eliminată de Schulzieni; (10) Catinca Văduva a fost fiica lui A. Kubin; (11) a murit; (12) probabil că-l iubise; (13) Grabinskienii s-au aliat cu Kubinii. Lucrurile pe care nu le știe: (1) de ce s-au aliat; (2) pentru cine lucrează A. R. Deleanu; (3) ce se află în beciul din manuscris; (4) ce rost are toată povestea asta; (5) cine o scrie. Desenase toate această listă cu puterea minții pe tavanul slab luminat și somnul se furișase fără să se aștepte. Doarme și visează gări de tranzit și bagaje prost făcute, ori nefăcute – mereu așteptând pe cineva, fără să știe pe cine sau de ce. Nu fuseseră vise odihnitoare și, când se trezește, e mai obosit decât înainte; durerea a avut timp să se cuibărească în fiecare petec de țesut și capul îi vâjâie ca o centrală

electrică. Se întoarce pe burtă și-și pipăie spatele care e tot numai o eczemă gigantică. Somnul încă se mai agață de el, stăpân peste jumătate de corp, când un bărbat intră și îi aduce o farfurie cu tocană și o cană cu apă. Îi aprinde veioza și se așază pe scaun. Tac, se privesc, unul de dincoace, celălalt de dincolo de ceață. Nu mi-e foame, zice. Trebuie să mănânci, nu știm cât vor dura toate astea. Astea ce? Suntem asediați; au încercuit apartamentele noastre, fiecare ieșire e păzită. Au câțiva Kritikos pe fiecare hol. Fostul scriitor dă din cap că pricepe. Se ridică și se întinde. Un fior și-un junghi se întâlnesc la baza spatelui, tremură. Apă? Bărbatul dă din cap că da și arată spre cană. Fostul scriitor o bea pe toată din câteva înghițituri, apoi se apucă de tocană – o dă gata în câteva clipe și cere să meargă la baie. E condus. Sunt prizonier? întrebă în timp ce urinează cu badigardul privindu-i peste umăr și omul îi răspunde că nu știe ce e. Cred că acum suntem toți prizonieri. E adus înapoi în cameră și, când să plece, bărbatul e oprit de fostul scriitor, care îl întreabă: De ce m-a salvat? Asmodeus? Ai fost secundar, răspunde bărbatul. Adică? N-a venit pentru tine, ci din răzbunare. Și pentru Catinca Văduva. Da, mai ales pentru ea. Ea e principalul. De ce? E soră-sa, răspunde omul și se

întoarce. Fără să-l privească, întreabă: Să las descuiat? Dacă nu suflă o vorbă, nu încui. Încuie, zice fostul scriitor și se gândește că are nevoie de acele câteva clipe în care cheile zornăie în broască, dacă vrea să copieze, cu ce scop, nu știe, ultimele capitole ale Beciului. Bărbatul pleacă, încuie și fostul scriitor adaugă mental pe lista sa: (15) Catinca Văduva a fost sora lui Asmodeus. Se ghemuiește lângă veioză și scoate hârtiile – așază planurile la dreapta sa, ultimele două capitole la stânga. Citește și privirile sale trec prin cuvinte ca buldozerele, secerând și demolând tot ce nu-i descriere de holuri, pereți, odăi, uși, ferestre, coloane de susținere, cămări, ziduri false, decor și așa mai departe. Spulberă fără milă destine, dând pagina indiferent la suferințele și bucuriile personajelor, ignoră dialogul înflorat, lungit fără nevoie, cât se poate de inutil, ca orice dialog, real sau ficțional, și trasează, colorează, taie, corectează, până e satisfăcut de planul penultimului apartament (Parter, etajul 1) și, chiar când citește titlul ultimului capitol (Beciul), cheile zornăie dincolo de ușă și trebuie să strângă hârtiile, le vâra la loc sub haine și se aruncă pe pat. Bărbatul de mai înainte dă buzna în cameră și strigă la el să se ridice, să se miște – acum! Încearcă să spargă ușa! zice. Ce? Kritikos! Sparg ușile. Și acum? întreabă

tâmp fostul scriitor. Mișcă-te! strigă omul și-l prinde violent de braț. Hai, îl trage după el. Se alătură unei mulțimi de oameni care își părăsesc odăile și fug spre o cameră cu ușa de fier, ca un frigider de restaurant, sau un buncăr de război nuclear. E împins înăuntru și ușa se închide cu o bubuitură în urma sa. Oamenii se împrăștie care pe unde poate, luând toți loc pe scaune, pe paturi de campanie, pe jos, în jurul lui Asmodeus, care așteaptă la umbra lui Titi sub o lustră joasă ce-i smulge acestuia broboane de transpirație. Câțiva împart arme și grenade. Fostul scriitor aleargă la Asmodeus și îl întreabă ce se întâmplă. Titi îi iese în față și-l împinge. Îi face semn să se așeze pe podea. Asmodeus își aprinde o țigară și pare că vrea să zică ceva. Dincolo de ușa metalică se aud câteva împușcături. Asmodeus trage din țigară, suflă fumul gros pe sub abajurul lustrei, rotocoale se compun și se descompun pe deasupra lor, în depărtare bubuie odăile ca pe front. Pare că ar vrea să zică ceva, dar nu o face. Se uită la un bărbat, un mărunț palid și forțos, și îi face semn. Asmodeus se întoarce cu spatele la toți și se retrage într-un colț, și numai acum A. N. Rudelea poate vedea cele două cadavre înfășurate în cearșafuri pe masa din colț. Nu poate ști ale cui sunt, dar poate bănuî: Asmodeus își reîntregește familia

după moarte. Mai bine mai târziu decât niciodată, se zice, își spune, și nu e deloc mândru de clișeu. Bărbatul își drege glasul și zice: Au trecut de baraj și au intrat în apartamente. Ești pregătit să mori? Nu. De ce aș fi? Trebuie să fi. E bine să -. Mereu. Îi arată un pasaj îngust și îi spune: Dacă vrei să te odihnești; va dura ceva până vor reuși să intre aici. Dar și când o vor face... Bărbatul trece prin pasaj și ajunge într-o încăpere minusculă (un singur pat așezat de-a curmezișul, o lampă de buzunar; în colț, două semiautomate reze-mate de perete). Închide ușa în urma lui și se întinde pe pat. Privește în jur, cenușiul pereților pare a se întinde la nesfârșit, parcă zace într-o cameră fără pereți și fără tavan. Departe, lumea bubuie și se dezintegrează și fostul scriitor nu se simte cu nimic mai presus de un biet soldat român pe fronturi străine, aruncat în nămolul unui război care nu-i aparține. Singura șansă de a scăpa, sau, dacă nu chiar de a scăpa, măcar de a se agăța de ceva, un orice stabil, deși schimbător, e descifrarea noumenoirului, ca o capsulă de cianură așezată între măsele pentru orice eventualitate. I se aduce rom și țigări. Cere whiskey, dar n-au. Rom, dacă vrei. Altceva n-avem. Bun și romul. Trage o dușcă, două, se-ncălzește, se-nmoaie. Închide ochii și încearcă să invoce toate persoanele la care a ținut

vreodată sau care au ținut la el, dar tot ce izbutește în ceața aburilor de alcool și în spatele plăpumii oboselii invitate e să adune în jurul patului său trupuri eterice, descărnate, împușcate, fără chipuri, fără scalp, fără vlagă, fără viață, și, chiar înainte de a adormi, i se pare că se vede pe sine printre ei, dar cu altă față, alt nume, alt destin și, alunecând de tot în somn, se tot întreabă de unde știe că e el. Acolo, de partea cealaltă a lumii, visează visul început, dar neterminat, și se vede din nou în camera cu geam deschis, răcoarea așezându-i-se pe piele ca un tegument de mort, fiori stârniți pe la întorsătura corpului, vântul bate dincolo de fereastră și, de undeva din spatele unui zid din spatele lui din spatele lumii, melodia suflată a unui trombonist fără vlagă răzbate încet, blând, cu un scop. Se apropie de pervaz și privește în jos la străzile înguste, întunecate, înnodate și deșirate și înnodate din nou printre sutele, poate miile de hangare și depozite și hale și fabrici, din care, fostul scriitor își dă seama, urletele a sute de mii de oameni și animale se ridică spre el. Coșuri împing și scuipă spre cer roto-coale de fum dense, uleioase, îngropându-le în acel ocean de păcură de deasupra lor, a tuturor. Vocile strigă infernal și știe că e încă urmărit, că imediat urmăritorul său îi va sufla în ceafă, că-l va împinge, că.

Și chiar acum, da, acum, când bubuie ușa de metal a buncărului lui Asmodeus, când inima tresare în pieptul fostului scriitor și dă să se trezească, chiar acum brațele urmăritorului îl împing pe visător și acesta se prăbușește peste pervaz și cade, cade, cade neterminat spre acoperișul de tablă a halei de sub el. Se trezește, dar știe că a lăsat ceva din el în urmă, că undeva, acolo unde se desfășoară visele fără visători, un scriitor încă se prăbușește în gol. Îl strigă cineva. Mișcă-te, au spart barajul! Bărbatul pleacă fără el, fostul scriitor ridică o semiautomată și o ține sub braț și fuge după el. Intră cu toții, câți mai reușesc, în spatele unei alte uși blindate, unde fostul scriitor descoperă cu stupeoare rafturi cu materiale explozibile. Grabinskienii nu mințeau, Asmodeus nu delira: se pregătiseră pentru a arunca hotelul în aer. Îl caută pe Asmodeus și-l găsește într-un colț, lovind violent cu pumnii și picioarele într-un perete, sânge și piele răzuită pe cărămidă, urlă și lovește în timp ce alții strigă, spunând că se întorc ei după cadavre. Nu, stați aici! strigă Asmodeus și-și înfinge pumnii în păr, smulge și urlă. Sunteți gata să muriți, Grabinskieni? Da! urlă cu toții într-un glas și A. N. Rudelea ar urla că nu, sigur că nu, cum să moară?, ce e cu demența asta?, ce e cu delirul ăsta?, nu, cum să moară?, dar glasul lui

e numai unul și e mic, răgușit și cam pițigăiat, o glumă de glas de bărbat, o umbră a ceea ce fusese cândva, așa că tace. Străbate mulțimea care încă mai strigă da!, da!, da!, încercându-se cu poftă de sfârșit, se luptă, împinge cu coatele, cu brațele, până ajunge la Asmodeus. Ciprian, zice, ascultă-mă. Asmodeus! urlă acesta și stropi de scuipat îi sar de pe buze. Titi (care e rănit, acum observăm) îl împinge pe fostul scriitor și mormăie. Asmodeus, zice fostul scriitor, am o idee mai bună. O idee, repetă Asmodeus, o idee mai bună. Dă-te, mă, îl împinge pe Titi și-l strânge pe A. N. Rudelea de gât, apoi îi dă drumul. Ar trebui să te omor, da, să te gâtui și să te arunc în fața ușii lui Nămolescu, să facă ce vrea cu tine, căcatule! Ar trebui să. Ascultă-mă, încearcă fostul scriitor. Ce să ascult, mă, tu-tu ai fost mereu acolo unde s-a-s-a-s-au adunat nenorocirile, mă, în jurul tău, toate. Tu ai tras după tine toate astea, strigă și flutură isteric din brațe. Începe să izbească cu pumnii și picioarele într-un raft cu explozibil, pe care îndată câțiva fug să-l sprijine, să nu se răstoarne. Titi își așază o mână pe umărul lui Asmodeus, iar acesta se calmează instant, ca și cum atingerile acestuia ar avea vreun efect tranchilizant, dacă nu chiar fatal. Asmodeus, ascultă-mă, te rog, am o idee. Ascultă-mă. Sunteți mulți; nu are rost să

capitulați. Cred că știu cum să întoarcem situația asta în favoarea noastră. Nu e o înfrângere, e. Nu e o înfrângere! strigă Asmodeus. E împlinirea tuturor străduințelor noastre. Da, da, așa e, dar de ce să se oprească aici? De ce nu toată țara? De ce nu toată lumea? Asmodeus se întoarce spre el și-l privește cu scârbă. Ce tot spui, mă-mă, zice și dă din cap și parcă ar vrea să scuipe bila neagră. Mă, ce tot vorbești? E capăt de lume. Să ieșim cu capul sus, într-o explozie demnă de manualul de istorie. Nu, ascultă-mă, Asmodeus. Dacă intră peste noi, ne omoară pe toți, și dacă detonezi toate astea nici nu mai contează. Vor reconstrui hotelul și toate vor merge mai departe ca și cum nimic din cele petrecute aici și acum nu s-ar fi întâmplat. Nu mai bine sapi la temelie? Vino, îi spune și-l trage mai într-o parte. Îi șoptește: Dă-mi manuscrisul lui Deleanu și cel mai bun tehnician al tău, cel mai priceput cu bombele. Asmodeus e nehotărât, oftează și privește neîncetat spre ușa metalică. Ce vrei să faci? Am pus ochii pe niște planuri ale clădirii, zice fostul scriitor, și am aflat că Dante își are cuptoarele chiar sub biroul lui Nămolescu și în vecinătatea unor săli de așteptare superioare ale gării. Așa, face Asmodeus. Așa, deci, dacă reușim să facem un culoar între biroul lui Nămolescu și gară, poate reușim, în

toată agitația unei explozii, să ne furișăm într-un tren. Nu, slabe șanse, zice Asmodeus. Vor împânzi gara cu Kritikos. Poate da, poate nu. Nu se vor aștepta la așa ceva. Și de unde știm că supraviețuim unei asemenea explozii? întrebă Asmodeus. Asta e treaba ta și a tehnicianului tău, răspunde fostul scriitor. Trebuie să fie suficient de puternică pentru a face prăpăd prin pereți, dar destul de blândă cât să ne țină în viață. Crezi că se poate? Mă îndoiesc, zice Asmodeus. Și cum ai de gând să pui bomba la Fochist? Tu caută-mi un om priceput și vei afla, zice fostul scriitor. Asmodeus privește adânc în el, cel care a stat la mai puțin de un metru de taică-su înainte să moară, cel care a văzut trupul Catincăi prăvălindu-se fără vlagă, cel care, iată, s-a aflat mai aproape de familia sa, pe care o crezuse dizolvată în acidul pizmelor, decât a fost el, o familie care, așa cum deseori se întâmplă, prinde contur și ființă abia după ce nu mai are nici din una, nici din cealaltă, adică în memorie. Asmodeus pleacă să vorbească cu ai lui, iar A. N. Rudelea se sprijină de perete, își lipește urechea și ascultă. E un zid exterior, rece și umed; dincolo de el – lumea de afară, etern scăldată în benză și-n ploii. Kritikos mai trag o rafală de gloanțe în ușă, la intimidare, la pisat și tocat nervi. Asmodeus se întoarce cu

un adolescent cu ochi plouați, îmbuibat probabil cu vreo trei figuri de stil diferite deodată, dar cu mâini neașteptat de sigure când le întinde să-l prindă de braț. Vocea e mai matură decât gura, de parcă s-ar fi creat singură, separat de trup: Vă salut, domnule. Vă ascult. Cei trei se apleacă să-și împart vorbe-n cerc restrâns, în timp ce unul dintre bărbați – să fie un Kubin, să fie un Grabinskian, nici nu mai contează – scoate de cine știe unde un saxofon și începe să sufle în el languros, tânguitor; sună ca o piesă de jazz cântată la mormântul unui frate pierdut. Țigările se aprind în explozii mici de scânteii și flame în vârf de chibrituri prin mulțimea asediată. Cineva face rost de câteva sticle cu alcool ascunse în depozitul de expozibil parcă special pentru clipe de asediu. Cineva (să fi fost Asmodeus?) a gândit toate variantele posibile, dar A. N. Rudelea este cel care propune ultima mișcare. Când termină de vorbit, tânărul ia manuscrisul lui Deleanu / Kubin din mâinile lui Asmodeus și se cațără pe dulapuri, scormonește prin rafturi, dispare dincolo de ele. Fostul scriitor ciocnește un pahar de rom cu Asmodeus, care scoate un plic cu Hiperbolă și i-l înmânează fostului scriitor: Cred că o să ai nevoie de el. Împărțim? întrebă, iar Asmodeus încuviințează, zâmbind. Cineva împarte plicuri cu M-uri, E-uri,

C-uri și toți trag, suflă, tușesc, strănuită, își dreg narurile, apoi încep să râdă cât pot de tare, să le facă în ciudă celor de dincolo de ușă. Bubuiturile și împușcăturile încetează și fostul scriitor, Asmodeus și Titi își lipesc urechile de placa groasă de metal. Ascultă. Nimic. Pe neașteptate, o nouă rafală de mitralieră răsună și cei trei încep să râdă în hohote, mulțimea îi imită, Kritikos sunt batjocoriți și descarcă muniție-n ușă și-n pereți asemenea unor turbați. Fostul scriitor se strecoară prin hărmălaia Kubinilor și a Grabinskienilor și se furișează în spatele unui dulap. Pipăie să verifice dacă mai are planurile copiate din Beciul, ultimul capitol și permisul de călătorie. Își aude numele, iese și-l vede pe tânăr cu manuscrisul în brațe. I-l dă și îi strecoară fostului scriitor un întrerupător în buzunar. Bravo, Roberto, ai făcut treabă bună, îi zice Asmodeus și îl bate pe umăr. Îi dă un plic cu H și tânărul fuge bucuros la o puștoaică ce-l urmărise în tot timpul ăsta îngrijoară dintr-un colț. Oameni buni, strigă Asmodeus, ascultați la mine. O să vă rog să lăsați armele jos. Ne predăm. Nu! strigă voci din mulțime. Ba da, răspunde Asmodeus, apoi strigă și mai tare să audă cei de dincolo de ușă: Ne predăm! Lăsați armele jos. În tot timpul ăsta fostul scriitor trece prin mulțime și șoptește că nu e așa, că

nu se predau de tot, să-și păstreze arme mici, cât să poată fi ascunse, Asmodeus (tare): Nu vom provoca pe nimeni și, să nu uităm, stăm pe un butoi de pulbere. Nu vrem să explodeze. Fostul scriitor (șoptit): Când auziți o bubuitură, oriunde ați fi, faceți tot posibilul să o rupeți la fugă spre gară. Asmodeus merge la ușa metalică și începe să descuie încet fiecare yală, strigând: Ne predăm. Nu trageți – avem explozibil. Se uită la fostul scriitor, dau din cap. Știi că sunt șanse mici, dar nu au de ales. Ceilalți – toți – privesc în jur îngrijorați, dar au încredere în liderul lor, Asmodeus, cel cu numele ferit de Kubin, scornitorul de poveștiluzii, și numai unul dintre ei – A. N. Rudelea – știe că printre ei se află cheia, începutul și sfârșitul literaturii, deci a lumii: noumenoirul. Ușa se deschide și Kritikos dau buzna peste ei și îi arestează. Se predau și sunt căutați de arme; revolvere și cuțite cad la picioare și soldații lui Asmodeus privesc cu panică spre șeful lor, acesta la fostul scriitor, care nu lasă nicio expresie să-i străpungă pielea feței. Kritikos se dau la o parte și Khan Kristos Kanacke își croiește drum prin mulțime. (Click) se aude și toți văd șișul din pumnul său. Asmodeus e îngenuncheat cu forța și țintuit. Kanacke se hlizește și o bală îi curge lungă, lungă pe fruntea lui Asmodeus pe care lama sapă

inițialele: KKK. Asmodeus strânge din dinți și-l caută din priviri pe fostul scriitor, pe care Kritikos îl iau pe sus și abia acum simte duhoarea creaturilor pe care le știe camuflate pe sub parpalecele cenușii. Pe holuri, din uși întredeschise, foști scriitori și foste poete urmăresc procesiunea. Trântesc ușile repede la loc, oftând de teamă, dar și de bucurie că bubuiturile au încetat. Fostul scriitor și Asmodeus sunt duși într-o aripă a hotelului în care nu au mai fost niciodată, ca un hol îndesat pe ascuns între etaje. Acolo, în spatele unei uși cu ornamentații baroce, știu că trebuie să-i aștepte nimeni altul decât M. Nămolescu. De undeva se ridică zgomotul trenurilor intrând și ieșind din gara de la parter (viața merge, în ciuda a toate, înainte). Simte în chiloți hârtiile împăturite și speră să nu fie dezbrăcat la piele. Asmodeus geme nervos că nu poate alunga muștele ce survolează hulpav în jurul frunții sale însângerate. Khan Kristos Kanacke zornăie chei în buzunare largi ale hainei și zice: Stați aici. Intră în biroul lui Nămolescu și închide ușa în urma sa. Fostul scriitor îndrăznește să se uite de aproape la fața unui Kritikos: în spatele pânzei negre ce-i acoperă tot chipul, la umbra pălăriei cu bor lat, fostul scriitor distinge slab conturul unor perechi de ochi inumani și, din când în când, câte un

pocnet scurt și-un clinchet mecanic se aud din capul acestuia. Îi pare rău că nu știe mai multe despre ei și și propune ca, dacă totul va ieși conform planului, să facă tot posibilul să afle cine sunt și de unde și când au venit. E o năzuiță pur omenească, această dorință de a ști mai multe despre orice, așa că-i cade bine în acele momente inumane, înconjurat de creaturi și brute și de absurdul urlător; mai că ar vrea să plângă și să râdă, să danseze și să jelească deodată, să facă tot ce e mai uman în fața a tot ce nu-i, ca o revendicare a teritorului omului, o ultimă ruletă rusească cu tot ce-i potrivit acestuia. În el schimbarea s-a făcut deja, parcă o simte, e ca un magnet ce-și schimbă singur polaritatea și se lasă tras spre alte mecanisme hârșietoare și etern zbârnâitoare. Simte cum firea i se dislocă, apoi se calibrează pe noi coordonate și, când ușa se dechide și aude glasul lui Khan Kristos Kanacke, simte că destinul i se așază pe calapodul potrivit. Sunt împinși înăuntru și insectele pleacă; Kanacke se întoarce spre o perdea roșie ce se întinde din tavan până în podea, împărțind biroul marelui critic în două, și spune solemn: Domnule Nămolescu, domnii Ciprian Kubin și A. D. Laurene. Asmodeus! strigă printre dinții încleștați cel cu KKK pe frunte. Kanacke nu ezită și-și împlântă genunchiul în burta

lui Asmodeus, care îngenunchează și scuipă sânge. Dementul se uită triumfător la A. D. Laurene și îl întreabă: Tu? De ce mai ești în picioare? Fostul scriitor îngenunchează și el, cu grijă, lângă Asmodeus, simțind unde și cum se adună foile ascunse în lenjeria intimă. Khan Kristos Kanacke se apropie de perdea și trage de șnururi groase; perdeaua se retrage ca o cortină și dincolo de ea cei doi îl văd pe fostul mare critic literar, arhaic inchizitor, domnul M. Nămolescu. Zace prăbușit într-un fotoliu pe roți, o mască de oxigen îi acoperă jumătate de chip, ochii îi sunt vii și alerti în miezul aceluia machiaj nămolos; riduri pe el ca mici canioane ce alungă lumina din ele; pe chelia sa cu gălme lămpile se reflectă într-un spectacol de lumini. Când duce mâinile sale uscate la gură și-și dă masca la o parte, fostul scriitor gândește că moșul trebuie să aibă cel puțin un secol de viață în urma sa. Cu glas șoptit și hârșăit, Nămolescu zice: Aaaaa, domnul Laurene, în sfârșit. Ați devenit faimos în ultimele zile, orice star de cinema v-ar privi cu invidie. O (tușește) ascensiune impresionantă. Kanacke fuge lângă bătrân și începe să meșterească ceva cu pipete, sticlute, tampoane; se apleacă peste bătrân și picură cu pipeta din mâna stângă în ochii moșului, cu cea din mâna dreaptă pe buzele acestuia. Nămolescu

clipește des și plescăie și-l alungă pe Kanacke ca pe muscă. Măinile îi tremură într-un sertar, scoate o pipă și încearcă să o aprindă. N-ar trebui să, domnule, încearcă Kanacke lipicios și smerit, dar Nămolescu îl împinge și-l înjură și reușește să-și aprindă luleaua. Inspiră, tușește, se înroșește. Un zâmbet i se cască pe față, dezvăluind un șir imperfect de dinți galbeni. Domnule Laurene, dumneavoastră cui aparțineți? Fostul scriitor zâmbește sfidător și zice: Nimănui. Eh, nimănui, vine răspunsul lui Nămolescu și Kanacke se hlizește. Mie, continuă. Eh, dumneavoastră, zice Nămolescu și Kanacke râde. Eu cred că dumneavoastră nu știți unde vă este locul, continuă moșul. Ați putea fi, foarte bine, (tușește) unul dintre noi, nu-i așa? Și, în acest caz, am face o mare eroare ținându-vă legat acolo, de partea cealaltă a biroului, lângă un criminal și-un borfaș de speță mărunță, ca domnul Ciprian Kubin, care și dânsul, vedeți bine, are dificultăți în a stabili, pentru sine și pentru noi toți, cui aparține. Pufăind, se încruntă și dă din mâini către Khan Kristos Kanacke, gesticulând apoi spre un glob de sticlă acoperit pe jumătate cu o pânză neagră. Dementul scormonește prin alte sertare și scoate la iveală o cutie din plastic transparent în care se pot vedea niște gândaci zvârcolindu-se. M. Nămolescu

ridică pânza de pe globul de sticlă și Kanacke aruncă cei câțiva gândaci sub cupolă, unde o călugăriță imensă așteaptă nemișcată, ca turnată, ca un vis al unui vis diluat în incertitudini. Cei doi îngenuncheați se uită cum lighioanele se agită de zor încercând să străpungă sticla lustruită impecabil, în timp ce călugărița îi ignoră, privindu-i parcă cu ochi ce nu-i aparțin, ca și cum toți cei din cameră sunt purtători de ochi pentru ea, pentru că, pe neașteptate, își întinde picioarele ca baroasele și lovește; gândacii cad de pe sticlă. Matilda, zice Nămolescu, n-a încercat nicio dată să iasă din sticlă. Matilda e mai înțeleaptă decât lighioanele alea scârboase din care se va înfrupta în câteva clipe; ea știe că e închisă. Și mai știe și că o privim, nu-i așa? Kanacke dă din cap că da ca prostul. Și mai știe că dincolo de noi sunt alți pereți, alte ziduri, holuri, întregul hoit al hotelului și, dincolo de el, o lume vastă sub altă cupolă, care e sub altă cupolă. Matilda e o fire eminentemente melancolică, domnilor, o aud oftând noaptea când o las să iasă de sub sticlă, da. Dar nu pleacă. Matilda mi-e fidelă nu pentru că m-ar iubi și nici pentru că mă recunoaște ca pe stăpânul ei, cum e posibil să credeți, mai ales ținând cont de (tușește) circumstanțele în care, zice vag Nămolescu și desenează prin aer cu brațele sale

mumificate un cerc în jurul lor, prinzând totul în îmbrățișarea sa. Nu, ci din solidaritate, pentru că știe că, la finalul zilei, suntem la fel. Prizonieri sub cupole. Bătrânul pocnește din degete, face gesturi incerte și schițează ordine prin aer, pe care Kanacke e apt a le interpreta fără întârziere. Nu cred că ar trebui să, încercă Kanacke aplecat peste el, dar bătrânul ridică un prespapiet și-l aruncă spre el. Khan Kristos Kanacke se întoarce și toarnă whiskey într-un pahar pentru bătrân și face la fel și pentru cei doi captivi. Așază paharele în fața lor și se întoarce la locul său. Bătrânul se uită aproape deznădăjduit la el și oftează. Zice: Descătușează-i, cretinule. Cu brațele libere, A. D. Laurene și Asmodeus pot sorbi din pahare și o fac. Nămolescu acoperă globul de sticlă, lăsându-și călugărița să devoreze trupurile crocante în liniște, și spune: Vedeți, Matilda e împăcată, deși, cum spuneam, melancolică, dar nu tristă, nu deprimată, nu furioasă pe lume, căci știe cărui loc și cui aparține: sieși și, prin extensie, prizonieratului universal. Matilda e mai inteligentă decât dumneavoastră, domnii mei. Domnul Ciprian Kubin, spre exemplu, nu știe dacă este un Kubin, sau un Grabinskian sau, de ce nu?, o entitate (tușește) cu totul separată de noi toți. Și-a luat asupra sa o responsabilitate măreață și

apăsătoare, și-a schimbat numele, adoptând ridicola identitate de Asmodeus (bătrânul încearcă să râdă, dar se îneacă), dar încă mai suferă când vestigiile fostei sale vieți sunt măcinate de inevitabila entropie. Și suferă. Uitați-vă la dânsul, domnule, uitați-vă cum suferă. Fostul scriitor refuză să întoarcă capul spre colegul său de suferință, vrând probabil să-i cruțe ultimele ceasuri de o umilință în plus. Mai am un exemplu pertinent, domnule. Cineva care s-a împrăștiat atât de mult în atât de multe direcții și identități – ceva de speriat – încât, în cele din urmă, straturi de fințe au cedat și-au supt-o spre abisurile sale. Kris, zice bătrânul și îi face semn, dar dementul răspunde umil și timid: Kristos, domnule. Taci în pizda mă-tii și trage jaluzelele alea. Khan Kristos Kanacke dă din cap și apasă pe un buton. Perdelele se dau mecanic la o parte și, în spatele unui geam, se ivește Lizaveta Markov, cu bluza ei însângerată, transpirată, în mod limpede agonizând pe un scaun sub o lampă oarecare. În jurul ei o beznă cumplită. Lizaveta, șoptește fostul scriitor. Credeam că -. Că e moartă? îl întrerupe Nămolescu. Nu, nu, încă nu. De obicei am grijă ca oamenii care contează să nu moară fără acordul meu. Știți, ar fi (pauză) nefiresc, nenatural. O (pauză) anomalie. Vedeți, doamna Lizaveta Markov, după cum o

știți dumneavoastră, pe numele ei real Ada Weinel, nu a știut niciodată cu certitudine cui aparține. Mai întâi a crezut că aparține Kubinilor, dar Schulzienii au avut grijă să-i arate falsitatea gândului și să o convingă că, de fapt, este o Schulziană. Astfel încât, convinsă fiind de asta, s-a infiltrat în rândul Kubinilor și a reușit să pună mâna pe un document despre care aflăm că este de o importanță decisivă, nu-i așa? Kanacke dă din cap că da. Pe chipul Lizavetei se citește groaza, prin geam nu răzbate niciun sunet, dar e în mod cert speriată de ceva ce mișună prin întunericul din jurul ei. Dar, s-a văzut, Lizaveta Markov, adică Ada Weinel, nu a fost niciodată o Schulziană, domnii mei, așa că nu a fost prea greu să o convingem că, de fapt, ea ne aparține, că este o fostă poetă cu veleități de și – de ce nu? – potențialități de critic literar și că serviciile de care este capabilă ne pot fi folosite. Și, deci, și sieși. Așa că a fost de acord să spioneze atât pe Kubini, cât și pe Schulzieni, fără ca unii sau alții să știe că au de-a face cu o, – trebuie să recunoaștem – până la un punct, foarte abilă spioană. Pe pieptul însângerat al Lizavetei Markov se așază un braț maro, dur și scârbos, și A. D. Laurene recunoaște membrul unui Kritikos dezvelit. Lizaveta! strigă. Peste genunchi îi trec două picioare subțiri, dar

imense, de insectă. Restul corpurilor creaturilor sunt încă scaldate în beznă, doar membrele pipăie, frământă, mângâie corpul în durere al Lizavetei Markov. Dar nici asta nu i-a fost de ajuns, continuă M. Nămolescu. Doamna noastră a crezut pentru o clipă, un moment suficient de lung cât să-i fure mințile și să o îndrepte spre o asemenea înșelătoare idee, că își aparține, și a început să-și croiască singură un drum printre (tușește) cele deja bătătorite ale noastre, ale Kubinilor, ale Schulzienilor și, iată, de curând, și ale Grabinskienilor. A hotărât să fure manuscrisul și să-l păstreze pentru sine, înrolând un individ care până acum a părut mai mult decât inofensiv: dumneavoastră, domnule Laurene. Capetele creaturilor ies din umbră și intră în conul de lumină, apropiindu-se la un centimentru de chipul îngrozit și livid al Lizavetei Markov. Nu, nu, vă rog, nu așa! cere fostul scriitor și Kanacke izbucnește în hohote, ridică un scaun și-l coboară peste capul și umerii acestuia. Cu restul spătarului rămas în pumni îl lovește pe Asmodeus peste ceafă. Ajunge, zice bătrânul, nici chiar așa. Bea ceva, îi spune. Liniștește-te. Kanacke își cere scuze și se retrage cu capul plecat. Nămolescu oftează: O să vă rog să-l scuzați, asemenea instanțe ale cruzimii și, în special, iminența morții, îl agită peste măsură și îi induc

o stare, cum să zic?, euforică, da. A. D. Laurene se ridică în genunchi și privește prin geam: Lizaveta! strigă, dar nu se aude nimic. Kritikos își dislocă mandibulele și încep să-i devoreze capul. Tot corpul femeii e cuprins de spasme și sângele murdărește geamul. În toată acea zbatere, lustra e lovită de unul sau de altul și conul de lumină pendulează când pe un Kritikos, când pe altul, în timp ce mușcă și rup din Lizaveta Markov și, pentru câte o fracțiune de secundă de-o parte și de alta a balansului, alte siluete monstruoase se ivesc în colțuri, ascunse în pânțelele întunericului și așteptându-și rândul. Nu! Nu! urlă fostul scriitor. De ce? De ce așa? Nu! Bătrânul îi face semn lui Kanacke și acesta închide cortina. Întrebarea care se pune este: de ce tocmai dumneavoastră? Fostul scriitor se uită la Asmodeus, care însă nu s-a mai ridicat de pe podea, zace cu fața în direcția opusă și sângele îi șiroie din ceafă. În spătarul însângerat aruncat în fața lor vede un cui gros cu fire de păr prinse în vârf. Hm? face bătrânul critic. De ce tocmai dumneavoastră, domnule? Dumneavoastră, care ați fost adus aici, dacă țin bine minte, în urma a ceea ce chiar dumneavoastră considerați și acuzați pe atunci a fi fost un furt continuu, repetat, de manuscrise din casa dumneavoastră. Așa este? A. D. Laurene nu răspunde.

Catastrofele i-au scămoșat gâtul și gura; tristețea-i mare, furia-ncătușată. Ascult, domnule. (Pauză.) Bătrânul profită de liniște pentru a mai trage câteva guri de aer prin masca sa de oxigen și culoarea-i revine în obraji. Kanacke toarnă din nou whiskey într-un pahar și i-l dă, dar moșul face semn că nu-i mai trebuie. Nămolescu așază masca pe masă, oftează și spune: Știți ce am aflat, stimate domn? Hm? Nu, n-aveți de unde ști; dumneavoastră erați pe holurile hotelului, adunând în jur distrugeri și comploturi. Ca un magnet viu – trage moartea la dumneavoastră ca la diavol. Doar pe dumneavoastră vă ocolește; așa ceva! Am aflat, continuă, că domnul Alex Deleanu, care a fost mereu bine, prea bine, am spune, tratat în hotelul nostru și care, știm acum, nu era decât un spion mizer care încerca să pună mâna pe manuscrisul acela (arată spre plicul de pe masă), făcea parte dintr-o organizație străină al cărei mod de operare era, printre altele, și acela de a fura manuscrisele altor scriitori. Așa cum ați pățit dumneavoastră, domnule A. D. Laurene. Și ceea ce a provocat aducerea – firească, necesară – dumneavoastră la hotelul nostru. Ca să vă găsim apoi implicat în această poveste nebunatică care se încheie cu dumneavoastră având manuscrisul lui Kubin sub cămașă. (Tușește.) Ce curios. Nu vi se

pare curios? Nu vi se pare pervers destinul? Bătrânul așteaptă un răspuns de la fostul scriitor îngenuncheat, dar nu primește. Așa că vă întreb: Ce legătură este între dumneavoastră și domnul A. R. Deleanu? Niciuna, vine răspunsul. Niciuna, repetă bătrânul. Tușește. Niciuna. Îi face semn lui Kanacke să-i împingă scaunul cu roțile și sluga îl scoate din spatele biroului și îl aduce mai aproape de fostul scriitor. Vă întreb încă ceva, domnul meu: unde este A. R. Deleanu? Nu știu. A dispărut. A dispărut, repetă bătrânul. Pur și simplu. Pur și simplu, repetă fostul scriitor. Știți, domnule, aproape că v-aș crede, dacă nu aș fi atât de suspicios de la natură. Nici în domnul Kanacke, care mi-e mereu la îndemână, nu am deplină încredere. Dar, domnule, se aude glasul slab al lui Kanacke, iar bătrânul îi face semn să tacă. Nămolesc scoate un briceag din buzunar și-l plimbă prin aer prin fața fostului scriitor, apoi așază vârful lamei în mijlocul frunții. Apasă – un bob de sânge se ivește, prinde-n el lumea de-afară oglindită. Bătrânul linge lama. Unde este A. R. Deleanu? întreabă. Nu știu. Domnule, să-l, vrea să întrebe Khan Kristos Kanacke, dar moșul urlă: Taci în morții mă-tii, că mă descure! Apoi calm: Domnule Laurene, știu că alții v-au oferit târguri și înțelegeri, au dat palma cu dumneavoastră

și v-au promis multe, dar trebuie să știți că nu veți obține nimic. E capăt de linie. V-au păcălit. Nu mi-a promis nimeni nimic, zice fostul scriitor. Chiar așa? Chiar așa. Cum spuneam, e capăt de linie. Pentru dumneavoastră nu mai e nimic dincolo de această încăpere. Imaginați-vă că dincolo de aceste ziduri este doar un gol imens – vă va fi mai ușor când totul se va termina, adică în curând. Nimic în spatele acestor ziduri (zice și arată spre lambriuri, spre beton, spre tapet, spre dincolo de ele) și nimic dincoace de această carcasă (zice și îi ciocănește în craniu). Auziți tobele, domnule Laurene? Am lăsat câinii să mănânce câinii și, în această seară, am cules oasele din maldărul de hoituri. Acum batem toba veacurilor cu ele. Auziți tobele, domnule? M. Nămolescu îi întoarce spatele și și împinge singur scaunul cu roțile până la birou, ia planul lui Deleanu de pe el și se îndreaptă spre tablou. Dintr-un foc am pus punct nebuniilor din Agnus Dei, zice bărbatul. Kubini, Schulzieni, Grabinskieni – toți la trecut. Cât despre domnul Deleanu, poate să și dispară, că nu are ce-i trebuia. Zâmbește și trage de rama tabloului, în spatele căruia fostul scriitor vede un mic lift de marfă, în care Nămolescu așază manuscrisul lui Kubin. Vă mai întreb o singură dată, domnule Laurene: unde este

domnul A. R. Deleanu? Fostul scriitor clipește și tace. Bătrânul zâmbește și apasă pe buton. Liftul se pune în mișcare și manuscrisul coboară spre sala Fochistului, cu un zbârnâit sacadat. Ați pierdut, zice Nămolescu. Kanacke, scapă-mă de ăsta, că deja m-am plictisit. Kanacke scoate un revolver de la subraț și-l îndreaptă spre fostul scriitor, care apasă pe butonul de la manșetă și – – – mai întâi un zgomot dur și înfundat din adâncuri, apoi un val fierbinte de foc ce urcă prin garnitura liftului: câteva flăcări îl izbesc pe Nămolescu în ceafă și îl doboară. Podeaua se surpă, bubuiturile vin în valuri, caută să frângă pe rînd structura încăperilor; Asmodeus cade ca o păpușă de ceară în golul ce se deschide sub el, A. D. Laurene se învârte în aer și cade pe cadavrul acestuia, toată hale-na uitată de mort în plămâni iese sub impact ca un oftat de dincolo de viață, deznădejdea celui neîntors. Fostul scriitor ridică privirile și pășește printre stalagmite de flăcări și vede o jumătate de Khan Kristos Kanacke atârând de câteva fiare descărnate din podeaua biroului. Cealaltă jumătate trebuie să fie undeva prin beciul lui Dante, posibil deja cuprinsă de flăcări. Fostul scriitor se uită în jur și vede scaunul cu rotile contorsionat, dar nici urmă de bătrân. Se aud strigăte, dar nu de agonie, ci de furie, iar fostul

scriitor îl zărește printre flame pe Dante. E prima dată când îl vede pe Fochist și își dă seama că nimic din ce se zvonește despre el nu este adevărat: e un bărbat nu imens, nici musculos, cum deseori fusese portretizat pe holurile hotelului, pe sub mustăți și în buze de pahare, ci mărunț și foarte slab. Pielea îi e neagră, ca pârilită de cuptoarele ce se înșiruie în jurul său și care împing căldură în cele mai înalte odăi ale hotelului. Poartă un șorț murdar de cărbune și o lopată de două ori mai lungă decât el. E chel și acoperit cu o pojghiță strălucitoare de transpirație, ca un mic drac în timpul programului. Dante strigă și înjură și blestemă, e prins între plăci de ciment căzute și nu poate ieși din spatele lor, în timp ce flăcările se apropie tot mai mult. A. D. Laurene se ridică de pe Asmodeus și verifică dacă mai are planurile. Le găsește lipite de piele, tot acolo și permisul de călătorie. Caută o scăpare printre flăcări și munți de moloz și găsește peretele prăbușit unde pesemne că fusese micul lift al lui Nămolescu. Scoate capul dintre dărâmături și descoperă, spre norocul său, un pasaj răcoros printre pereți, atât cât să încapă o persoană. Se târăște printre țevi, dar, înainte să lase în urmă beciul lui Dante, se întoarce și cuprinde în priviri o ultimă dată întreaga sală surpată, cuprinsă de flăcări: printre munții de

moloz și oasele metalice dislocate ale clădirii, printre flăcări și mici explozii întârziate, vede șirurile de cupatoare încinse ce păstrează focuri în pânțele lor, ca zeci de atanoruri alchimice, în mijlocul lor Dante, urlând ca disperatul prins între plăci de ciment, iar în capătul sălii cel mai mare cuptor pe care l-a văzut vreodată fostul scriitor: turnat în metal după chipul și asemănarea unui diavol cu trei capete, cuptorul înfulecă – cu ajutorul a două brațe ce se ridică și se coboară mecanic printr-un amplu sistem de scripeți – câte trei cadavre de om deodată. Și abia așa observă roabele cu hoituri de la picioarele diavolului de fier și pârghiile și sforiile ce pun în mișcare nu doar brațele și fălcile încinse, ci și un vast mecanism de tortură ce se întinde pe toată suprafața zidurilor, și în care zeci, poate chiar sute de foști scriitori sunt chinuiți și schingiuiți pentru a le smulge diferite tonuri de urlete din gâtlejurile și piepturile lor, zgomote infernale ale agoniei, care sunt apoi culese din aer de zeci de pâlnii și duse în înaltul hotelului și abia acum pricepe fostul scriitor care e sursa straniei muzici ce se aude slab din colțurile hotelului ori de sub paturile odăilor. Țepușe ascuțite apasă nervii, falange sunt presate, smocuri de păr sunt smulse ritmic, gâtlejuri sunt apăstate, apoi eliberate și presate din nou, pleoape

sunt ciupite, urechi sunt trase, ochi sunt înțepați, sfârcuri sunt arse, păr pubian e pârlit, piele e smulsă cu cleștele, pulpe sunt hăcuite, tălpi sunt crestate, oase sunt sfărâmate, și până și sângele tuturor e strâns în recipiente mici, mari, lungi, înguste, largi, șuieră muzical prin eprubete și picură pe tonuri diferite pe plăci de metal amplificate. În tot timpul acesta, diavolul lui Dante devorează cu fălcile sale încinse visele și speranțele foștilor scriitori. A. R. Delneau izbutește să se îndepărteze de tot acel spectacol muzical grotesc și o ia la fugă prin coridorul întunecat de dincolo de ziduri. Alarma hotelului se aude în orice nișă, orice ungher, celulă, cuget, și fostul scriitor știe că singura sa șansă e să ajungă cât mai repede în gară, să se amestece printre călători și să facă ce simte că trebuie făcut: să se urce în primul tren care pleacă, folosindu-se de permisul de călătorie fals. Aleargă pe șine înguste de marfă și, ca și cum ar fi pășit cu ochii închiși, se împiedică de ceva și se rostogolește. Își luxează ușor brațul stâng în cădere și înjură grămada ce l-a oprit, moment în care grămada îi răspunde cu suspine și gemete animalice. Scoate revolverul și-l îndreaptă spre beznă, ba în stânga, ba în dreapta, sondând orbește aerul din jur. Care ești acolo? Cine? Aude șoapte și foieli; se panichează și strigă: Vezi că

trag! Nu mă încurc. Nu glumesc. Nu... Nu trage, bre, se aude un glas răgușit și cineva aprinde o lampă pe ulei. Conul de lumină dezvelește din păcura beznei un grup de bărbați și femei, toți murdari, slabi, palizi, cu părul lung, încâlcit, bărbații cu bărbi jechoase, femeile plângând în surdină în spatele lor. Nu trage, jupâne, te rog. Fă ce ai de făcut și du-te, nu avem treabă cu tine. A. R. Delneau vede la picioarele lor un cadavru bine îmbrăcat, curat, pieptănat; lângă șine o groapă proaspăt săpată. Cine sunteți? Ce faceți? Șefule, zice o femeie prinzând curaj. Nu ne luați în seamă, șefule, că nu avem treabă cu nimeni. Aici trăim, în întuneric, în beciuri, în catacombe, departe de toate, și n-avem treabă cu nimeni. Vă rog, șefule, nu vă opriți și nu ne faceți rău. N-avem arme la noi, doar ne îngropăm mortul, și la înmormântări nu e voie cu arme. Rogu-vă, șefule, mergeți și lăsați-ne. Fostul scriitor îi privește ca și cum ar fi dat peste un trib primitiv la marginea vreunei păduri tropicale, dar oamenii ăștia nu sunt nici primitivi și astea nu sunt nici periferiile vegetale ale vreunei rezervații naturale, ci blestematele mățaraie ale hotelului A nus Dei și ăștia, se gândește, trebuie să fie și ei foști scriitori. Cine sunteți? Suntem Gândaci, jupâne, zice un bărbat mai în vârstă. Trăim aici, cum am zis, în pereți, dincolo de

toate. Nu vrem răul nimănui, dar nu vrem nici ca cineva să ne tulbure liniștea. Acum, pricepeți și dumneavoastră că nu suntem înarmați, dar ajunge numai să fluierăm și nu mai scăpați de aici viu. Suntem peste tot. Taci, se răstește fostul scriitor, lasă vrăjeala. Se uită în jurul șinei, în inima întunericului și ascultă, așteptând venirea unor Kritikos, dar tot ce se aude sunt bubuiturile înfundate ale exploziilor ce încă își mai fac de cap în atelierul Fochistului și alarma însuțită a coridoarelor de deasupra lor, ca un ecou în ecou în ecou, zăpăcind minți. Dă-te, cere A. R. Delneau și ceilalți se îndepărtează de cadavru. Al cui e? Ceilalți par să nu priceapă. Al cui e? E frate, soț, tată, ce e? Femeia care i-a vorbit mai înainte iese din grup și zice: E bărbatu-meu. Dezbracă-l de costum! Femeia începe să plângă. Dar, jupâne, cum să. N-auzi? Dă-mi costumul, că descarc fierul ăsta în tine. Apoi se uită la ceilalți. Ah, nu fluierați, zice. Ați blufat, deci. Să nu care cumva să mișcați un deget. Femeia începe să-și dezbrace soțul mort, suspinând deasupra corpului rece al acestuia; când termină, hoitul e doar în chiloți și șosete. Cum de-s așa curate, întreabă fostul scriitor, când voi? întreabă și arată spre zdrențele soioase în care umblă ceilalți. La moartea cuiva furăm apă de spălat din hotel, zice unul dintre ei, dar ce mai

contează pentru dumneavoastră, domnule? Nimic nu-i sfânt pentru dumneavoastră, se pare. La fel ca pentru toți din Agnus Dei, zice un altul. Hai, ciocu' mic, zice fostul scriitor și ridică hainele de pe jos. Îndreaptă arma spre lampă și trage. Se face întuneric și ecoul împușcăturii se lungește ca mierea într-o parte și-n alta a galeriei. Între palele ecoului se aud pașii fostului scriitor – fuge. Gândacii rămân în urmă și doar glasul plâns al femeii se mai aude jeluind în beznă: Nimic sfânt, Mișule. Nimic sfânt. A. R. Delneau păstrează linia căii ferate la călcâi, aleargă prin întuneric cu hainele de schimb în brațe și speră să nu mai dureze mult, să nu mai – și, da, iată!, e cum bănuise: câteva pete de lumină mușcă din beznă la capătul galeriei. Aleargă până la ușă și-și lipește urechea de ea: larma gării, cu pufăitul trenurilor, cu anunțurile sterile și metalice prin stația radio, cu tocure de pantofi și scârțâit de roți amplificându-se sub bolțile vaste ale sălilor de așteptare. Își dezbracă hainele însângerate, șterge cu ele urmele de sânge de pe pantofi, de pe gât, față; își scarpină eczemele și oftează a ușurare. Le face ghem și le aruncă pe șine, îmbracă costumul mortului (îi vine). Îndeasă planurile manuscrisului lui Kubin în pantaloni, sub cămașă, și își mută biletul din pantofi în buzunarul de la piept. Deschide ușa și se uită în

jur: se află în cămăruța unui maistru, îl vede meșterind ceva la o cutie electrică din colț. Un radio împinge vocile chinuite ale instalației lui Dante printre purecii frecvențelor încălecate; omul, foarte gras, foarte transpirat, foarte împruțit, fluieră și nu-i aude pașii. Lângă ușă, mai să se împiedice de ele, fostul scriitor vede trei găleți murdare și bănuiește că aparțin Gândacilor, care, probabil, au cerut ajutorul maistrului în a face rost de apă să-și spele decedatul. De-aia și ușa e deschisă, își spune fostul scriitor și se grăbește să iasă. Izbutește și se trezește în foierul hotelului, transformat în sală de așteptare a gării. Unde ar trebui să fie recepția, acum sunt capetele peroanelor. Vocea anunță sacadat prin stație: Trenul accelerat 5105 pe direcția Konstanz – Szathmar va sosi în-în-în gară la peronul. Apoi tace. Rapidul 666 de la BukarestIKEA la Kolozswar va sosi în stație la peronul. Și din nou tace, iar A. R. Delneau vede pâlcuri de călători îmbrâncindu-se, bulucindu-se, străduindu-se să ajungă la peroane, alergând de pe unul pe altul, niciodată siguri dacă se află pe cel corect. Majoritatea călătorilor e formată, observă fostul scriitor, din bărbați și femei cu capetele plecate, dezrădăcinați oropsiți mereu în tranzit, plecați de nici ei nu mai știu unde, către destinații care, pesemne,

încă nu le-au fost dezvăluite. Cu toții poartă câte o plasă de plastic transparentă în care își duc steagurile țărilor din care provin, dar drapelurile sunt decupate și făcute franjuri înainte de a fi aruncate alandala în pungi, astfel încât oricui i-ar fi greu să deslușească din ce țară e cineva din grămada aceea de material franjurat. Bărbatul privește în jur și încearcă să numere forțele de ordine și controlorii, dar îi e greu. Găsește o bancă pe care un moș șade și așteaptă. Unde mergi, moșule? îl întreabă. Bătrânul ridică din umeri, îl lasă să cadă. Dar de unde vii? Ce steag e ăsta? Moșul pare să nici nu-l mai audă. Cu grijă, să nu fie văzut, fostul scriitor fură plasa de la picioarele bătrânului și se îndepărtează. Se amestecă prin mulțime și ascultă anunțurile din stație. Dincolo de toate zgomotele gării, greu de discernut, alarmele hotelului încă anunță desperate explozia din biroul lui Nămolescu. Vocea: Doamnelor și domnilor, plecarea și sosirea oricărui tren se suspendă pe durată nedeterminată. Vă rugăm să luați loc și să nu vă opuneți controalelor. Fostul scriitor se uită în jur și vede toată mulțimea de călători așezându-se pe gresia rece și la fel face și el. Bărbați îmbrăcați în haine negre de piele trec prin mulțime și cer permisele de călătorie. Mâini se ridică, hârtii flutură; bărbatul ține capul plecat,

chipul său e palid, obosit, barba netunsă de zile bune deja îi modifică fizionomia, încearcă să-și îndrepte părul ciufulit, când simte un baston de cauciuc pe umăr. Permisul, aude. Nu ridică privirea, ci doar întinde permisul de călătorie fals și privește ca un alienat spre punga sa transparentă cu cine știe ce steag făcut franjuri. Spre surprinderea lui, bărbatul nu stă mult, nu-l descoase, ci lovește cu bastonul alți umeri. Permisul, aude fostul scriitor și își primește fițuica înapoi. O vâra în buzunarul hainei și răsuflă ușurat. Observă că forțele de ordine sunt zorite de Kritikos înarmați ce privesc din umbrele balcoanelor către mulțime. Din când în când, bărbații în gecii de piele consultă o listă și ridică privirile spre aceștia; dau din cap că nu. Se pare că a scăpat, se gândește fostul scriitor, dar, când vede că timpul trece și ei tot pe podeaua rece trebuie să aștepte, simte că ceva nu-i în ordine. Trec minutele, se adună-ntr-o oră, apoi în a doua; alarma a încetat între timp în hotel, Kritikos se retrag unul câte unul. Domnul meu, întreabă o bătrână de lângă el pe unul dintre gardienii gării, ce s-o întâmplat? Acesta se apropie și răspunde: Nimic grav, doamnă. Este pentru protecția dumneavoastră. Bine, maică, da' eu am probleme, nu pot sta așa vreme pe jos, puiule. Ne iertați, doamnă, e spre binele

dumneavoastră. Cum, Doamne-iartă-mă!, să fie spre binele meu, oftează baba și caută prin traistele pe care șade câte un colț de pâine, câte o slănină, un dop de țuică. Începe să împartă în stânga și-n dreapta. Bărbatul se îndepărtează. Pofțiți, domnule? întrebă baba și flutură o pungă cu brânză prin fața fostului scriitor, care, fără să ridice privirea, dă din cap că nu. E bună, e de la țară, să vedeți numa' ce bună-i. Nu, nu, dă din cap fostul scriitor și bătrâna îl lasă în pace. Apoi, în a doua oră, vocea revine în stația radio: Doamnelor și domnilor, circulația trenurilor se reia pe toate platformele gării. Sunt întreruperi de până la o sută douăzeci de minute. Mulțumim pentru înțelegere. Oamenii foșnesc pungile în timp ce se ridică, oasele trosnesc, pantofii încep din nou să toace liniștea sălilor de așteptare, forfotă, trenurile pufăie și gara începe din nou să pulseze ca o inimă mecanică, împingând oameni spre peroanele-artere ca pe plasmă. A. R. Delneau a scăpat. O ia la pas grăbit spre primul tren care îi iese în cale, nici nu mai contează unde duce, și se urcă într-unul dintre vagoane. E o zăpușeală criminală în compartiment, dar nu îndrăznește să-și dea haina jos; sub cămașă păstrează secretele noumenoirului și ultimul capitol al Beciului și nu poate risca nimic, acum când este atât de

aproape de a scăpa din A nus Dei, din brațele scârboase de Kritikos, din strânsorile lui Nămolescu și Kanacke, pentru moartea cărora ar plăti scump, probabil chiar cu viața. Se ghemuiește într-un colț pe o banchetă liberă. Încă nu a mai urcat nimeni în vagon, privește îngrijorat în jur, aruncă o privire pe peron, unde oamenii încă se mai înghesuie în alte trenuri. Aude pași, o familie urcă în tren și ușa compartimentului se deschide. E ocupat aici, sare fostul scriitor. Aștept pe cineva. Toate? întrebă capul familiei cu basca strânsă-n pumn. Toate, da, răspunde și arată spre cele două banchete goale. Rămâne singur și-și pipăie hârtiile pe sub cămașă, sunt încă acolo. Încă câteva minute și va fi liber. Închide ochii și se gândește la drumul său plin de hârtoape și de noi vieți dătător, dar plin de gropi umplute până la buza lor cu cadavre, se gândește la tot ce a fost cândva, știind acum că nimic pe atunci nu era ceea ce părea a fi, ci totul doar o potențialitate, un bob de viitor altfel într-un prezent mincinos. Nici el, nici Catinca, nici Lizaveta, nici Asmodeus, nici Kritikos, nimeni nu fusese ceea ce pretindea a fi și, privind în jur, scormonind cu furcile ochilor ce judecă, se întrebă cât din ce vede acum e real, câți din cei de pe peron, câte din destinațiile trenurilor, câte din drapelurile franjurilor din pungi

sunt ceea ce vor să pară că sunt. Cineva deschide ușa compartimentului, iar A. R. Delneau tresare. Un tânăr cu un termos imens în brațe îl privește din spatele unor lentile groase ca funduri de borcane și întreabă: Liber? Nu, zice fostul scriitor, nu, nu, aștept pe cineva. Valea, n-auzi? Băiatul închide ușa speriat și bărbatul rămâne din nou singur. Trenul stă pe loc, dar țâșie și pufăie și garniturile scârțâie și pocnesc; pesemne că atașează locomotiva. Imediat, își spune, imediat. Aude pași grei și recunoaște sunetul ghetelor, iar inima-i tresare în piept. Prin sticla ușii compartimentului vede un Kritikos înalt îmbrăcat în parpalacul său cenușiu, cu pălăria imensă trasă adânc peste față, mâinile înmănușate vârâte în buzunare, ghetele de piele înalte, care, fostul scriitor știe acum, ascund rânduri bine împăturite de picioare insectoide. Se uită la pieptul lat și bulbucat și-și imaginează Thompsonul prins în chingă și, dincolo de fierul rece al mitralierei, bănuiește puii de gândac cuibăriți în căldura organelor părintelui, viermuind și bâzâind aproape insesizabil. Lângă el un blogăr inspectează compartimentele însoțit de unul dintre controlori. Bărbatul îmbrăcat tot în piele neagră, cu ochelari de soare pe nasul palid, coroiat, deschide ușa și cere permisul. Fostul scriitor întinde mâna cu biletul.

Blogărul se uită peste umărul omului și consultă un carnețel negru; Kritikos pare să nici nu-i mai bage în seamă, se uită pe deasupra lor în josul holului vagonului, poate dincolo de el, poate dincolo de gară, de hotel, de lumea asta prea îngustă; poate că ochii unui Kritikos, se gândește fostul scriitor în timp ce așteaptă să-și primească permisul înapoi, pot zări în spatele lucrurilor, printre matricele existențelor subatomice, în ochiurile căscate abisal în plasa lumii, în care ne zbatem toți ca pești capturați. Poate doar ei pot privi dincolo de toate astea, prin năvod, la mâinile pescarului; poate Kritikos îl știe pe pescar și acesta să fie motivul pentru care tac. Controlorul consultă o listă, se uită la permis, la chipul fostului scriitor, apoi din nou la poza de pe permis, îi înmânează documentul și îi urează călătorie plăcută. Închide ușa compartimentului și lui A. R. Delneau îi pare că nu a mai respirat de câteva minute, culoarea-i revine în obraji și răsuflă ușurat. Trenul se pune în mișcare, oamenii peronului rămân în urmă, fluturând din batiste după iubiri pierdute, familii destrămate, jumătăți ce nu se vor mai reîntregi niciodată. Mai că-i vine să plângă; nu știe încotro îl duce trenul, dar a scăpat. Scoate planurile copiate, ultimul capitol al manuscrisului lui Kubin (citește titlul capitolului: Beciul) și permisul

de călătorie. Le sărută și și le lipește de frunte, mulțumindu-le parcă, bănuind că dincolo de ele e totul sau nimic. Le ascunde la loc sub haine și închide ochii. Inspiră adânc și lasă scârțâitul ritmic al vagoanelor să-l înmoaie și să-l conducă în vis. Nu vrea să doarmă, dar toropeala e prea îmbietoare; prin grilajul ventilației se scurge aer cald, balansul garniturii pe șine îl culcă și se întinde ca împins de un pumn imens pe banchetă. Bezna somnului îl cuprinde și visul continuă de unde se întrerupsese, cu el spulberând acoperișul de tablă ruginită și prăvălindu-se printre cârlige și lămpi îngălbenite de jeg și mânjite de sânge, pe lângă birourile de sticlă ale șefilor de tură, ca tarantule prinse în teranii, prin perdele de plastic și nailon stropite cu sânge și soluție dezinfectantă, nimerind în conul unei mașini gigantice de tocat; peste tot în jurul său doar membre retezate de om și animal, toate alandala, cu os, cu zgârciuri, cu păr, cu nu contează, toate supte-n jos, spre marea tocare, de forța spiralei metalice, ascuțite. Aude oasele trosnind sub el, zgârciuri sar ca mici proiectile din strânsoarea mușchilor, în păr i se încurcă câteva bucați de maxilare. Sângele face bulbuci și se amestecă cu zeamă densă de alte soiuri, ca într-o supă organică putredă. E scufundat până la bărbie în masa de carne ciopârțită

și, chiar când lama mașinii de tocat îi ciupește călcâiul și îi răsuțește glezna, se trezește strigând și străduindu-se să smulgă o gură de aer din jurul său. Se dezmeticește și îi pare cumplit de rău că nu a mai avut timp să vadă cui îi aparținea titanicul braț care învârtea manivela mașinii de tocat. E întuneric în compartiment, ploaia răpăie pe geam, în depărtare se văd câteva lumini mici, ca stele prăbușite pe dealuri. E o zăpușeală cumplită și hainele zac umede pe el, dar fostul scriitor evită să-și dea jos sacoul. Caută întreprătorul luminii prin întunericul colțurilor, pipăie și-l găsește. Apasă și becul slab pâlpaie de câteva ori, rămâne aprins doar câteva clipe, cât să aibă timp fostul scriitor să deslușească pe cineva în compartiment cu el, apoi se arde și pocnește. Compartimentul e din nou scufundat în bezna de afară și fostul scriitor știe că nu e singur – un bărbat îmbrăcat într-un palton lung, negru, cu pălărie neagră și mănuși negre, totul negru, ca o bucată de beznă din noaptea eternă din jur. Fostul scriitor pipăie după hârtii și le găsește la locul lor. Se retrage mai în colț și atinge tocul revolverului, pregătit, alert. Domnule A. R. Deleanu, îmi pare bine să ne reîntâlnim, zice bărbatul și-și aprinde un trabuc gros. În lumina flămei brichetei, Deleanu poate vedea chipul omului și-l recunoaște. Tensiunea

i se scurge din mușchi, ia mâna de pe armă. Domnule Urpflanze, răspunde. Cu un puternic accent nemțesc, colțuros ca diamantele ce taie sticla, Urpflanze îl felicită. Fostul scriitor dă din cap. Mulțumesc. Un trabuc? întrebă agentul. Fostul scriitor acceptă și fumează amândoi în liniște, doar vagonul ce mai îngână ploaia, ploaia ce batjocorește liniștea nimicului de dincolo de ea. Voiam să copiez și ultimul capitol, în care e..., dar..., și arată prin întuneric spre bec, sperând ca Urpflanze să înțeleagă. Lumina, da, zice aceasta. S-a stins lumina. Nu mai e lumină. Da, nu mai e lumină. Dintr-o dată ploaia încetează și zgomotul șinelor de tren se amplifică, luminile de la orizont dispar. Mai întuneric decât în moarte, gândește fostul scriitor și se întrebă de unde știe el așa ceva. Trist, nu? întrebă Urpflanze. Ce anume, domnule? Călătoriile nocturne cu trenul. Întotdeauna mi-au părut cele mai triste. Trecând ca un glonț metalic prin bezna nopții, fluierând printre case scăldate-n somn și camere întunecate, tu în el, imaginându-ți toți acei ochi deschiși spre tavane negre, frământându-și creierii și sufletele. Balansul, muzica ritmică a șinelor, a garniturilor, macazurile care, pe nesimțite, schimbă sute de destine pe minut. Mă trec florii. Da, domnule, răspunde, este trist. Așa e. Suntem într-un tunel,

domnule? întrebă fostul scriitor. Ah, da, răspunde Urpflanze împăcat, plescăind cuvântul și scuipând apoi un fir de tutun de pe buze. Tunelul! E lung tunelul, domnule? Voiam să copiez ultimul capitol, să aflăm, să -. Noumenoirul, știți. Știu, domnule Deleanu, știu. Noumenoirul. Tunelul. Și tristul drum al trenului prin noapte. Ce romanță sfâșietoare. Și nici lumina nu se aprinde, domnule Urpflanze. Și nici lumina nu se aprinde, domnule Deleanu. Voiam să -. Știu, voiți să copiați noumenoirul, dar e întuneric, nu puteți. Nu-i nimic, domnule. Hai să ne spunem povești până ieșim din beznă, din tunel, până trec toate. E lung tunelul, domnule? Ah, tunelul, șoptește Urpflanze și pufăie melancolic din trabuc. E nesfârșit, domnule A. R. Deleanu. Nesfârșit. Atunci vă ascult, domnule Urpflanze. Povestea. Da, povestea, zice Urpflanze, trage aer în piept și începe: Să luăm, de pildă,

„Atunci am luat cartea din mâna îngerului și am mâncat-o. Și era în gura mea dulce ca mierea, dar după ce am mâncat-o pântecele meu s-a amărât.“ (Apocalipsa, X, 10)
